

וטהר לבנו – שבועות מתן תורה

המילים חג השבועות – השמיני הגדול - ההכנות לשבועות מתחיל מפורים

ובעצם נתבונן גם בעוצמה של ספירת העומר, שגם בה יש הכנה של 7 ימים כפול 7 שבועות, והם הכנה לחג מתן תורה - שבועות שהוא יום ה' 50, שהוא כביכול היום השמיני הגדול הבנוי מ-2 ספירות של 7, ספירת 7 ימים וספירת 7 שבועות, ולכן יש בו קדושה עצומה שבעתיים מהקדושה הנזכרת.

וכן קדושת היובל שנת החמישים אחרי 7 שמיטות, גם הוא בבחינת "שמיני הגדול", וקדושתו עצומה ביותר ולכן יש בו דרור אפילו לעבדים נרצעים, ולצערנו אין יובל בזמננו, וזה אכן הפסד עצום של שנה יקרה ונדירה ביותר, אבל לפחות נותרה בידינו קדושה כזו של ספירת העומר הנוהגת בימינו, המביאה אותנו לקדושה "שמיני הגדול" – יום החמישים חג השבועות.

ולכן נקבל על עצמנו כל שנה ושנה, להתכונן כראוי לחג פסח וזכור שמיד אחרי הלילה הגדול "ליל השימורים", מגיעים הלילות שמתחזקת בהם קדושה עוצמתית "קדושת ספירת העומר" שהיא ההכנה לשבועות "השמיני הגדול" שיש בו קדושה שבעתיים מקדושה רגילה של יום שמיני רגיל, כי יש בו הכנה של 7 כפול שבע.

ועל כן ההכנה לשמיני הגדול חג השבועות מתחיל לא רק ממחרת הפסח שאז מתחילים לספור ספירת העומר, אלא יתכן שזה מתחיל 30 יום קודם הפסח דהיינו מפורים, שמאז חייבים להתכונן כראוי לפסח ולהתעלות וכך נתעלה מאוד בימי הפסח והספירה, לכן בזמן ארוך כזה יש לנו מספיק זמן להתכונן בקדושה ובטהרה, בכמה עניינים הן בשמירת העניינים והן בשמירת הלשון, הן בבין אדם למקום והן בבין אדם לחברו, ונקפיד מאוד מאוד לנהוג כבוד זה בזה כמחויב בפרט בימי העומר, וגם בפרט בימי בין הזמנים יש לנו הזדמנות לעשות חסד עם האשה ובני הבית בעזרה והשתתפות בנטל הקשה של ניקיון הבית לפסח, ומעל הכל לקבוע עיתים לתורה כל יום ויום ולהתפלל בכוונה רבה, קיצורם של דברים! יש לנו הרבה זמן להכנה להשקיע בכל העניינים ולא רק השקעה בעניין אחד.

ולמה ??? כי כאן יש קדושה עצומה "השמיני הגדול", ועד כמה שיש יותר קדושה כך צריך יותר להשקיע בעבודה כפולה שבעתיים, כי כגודל ההשקעה כך גודל ההישגים, והכנה מושלמת תביא אותנו מוכנים לאורות העצומים של פסח ושבועות אמן ואמן.

עוצמת ומשמעות הניסים שונה היא לאחר מתן תורה

עוצמתי לאמונה שבאה מכוח הניסים, ובכלל האמונה ביחד עם התורה זה העיקר, כי אמונה מכוח ניסים בלבד זה לא מספיק, כי ניסים ואמונה בצירוף התורה הקדושה היא בעוצמה אחרת לחלוטין.

כי על ידי התורה מקבלים אהבה רבה ועצומה להקב"ה שנתן את התורה הקדושה, ומקבלים יראת הרוממות שמתפעלים מחוכמת הבורא המדהימה שמתגלית כל רגע עד אין סוף בתורה הקדושה, וזה מתחדש עד היום הזה.

ואחרי התורה ההסתכלות על הניסים של מצרים איננה אותה הסתכלות על ניסים כפי שהייתה בעבר, אלא חלק מהניסים וחלק מכוח בורא עולם שמתגלים בעולם בכל מיני צורות, ניסי וחידושי תורה.

וישמע יתרו ויבא אל המדבר אשר הוא חנה שם הר האלקים: בפסוק כתוב שיתרו כשהגיע למדבר הוא הגיע להר האלוקים ולכאורה זה הר סיני, וזה לכאורה ראה לשיטה בגמרא זבחים קט"ז שיתרו הגיע לאחר מתן תורה,

אומנם אם כן פלא הוא מדוע יתרו המתין זמן כה רב עד שהגיע? שהרי גם בסיפור שמש רבינו מספר ליתרו מדברים רק על ניסים ולא על מתן תורה??? והלוא אם המתין והגיע לשם רק לאחר מתן תורה תמוה שמש רבינו לא סיפר לו גם על המעמד האדיר של מתן תורה, ועל תוכנו של עשרת הדברות לפחות??

ויתכן שיתרו בא בגלל האמונה בה' מכוח הניסים, אבל הוא המתין למתן תורה, שרק כך יש חשיבות ותוכן

ללמדנו, שהתחזקות ביראת שמים חייבת גם שיהיה בה תוכן תורני, התחזקות גם בקביעת עיתים לתורה, ככה החיזוק יחזיק מעמד לאורך ימים ולא יחלוף אחרי תקופה, כי קדושת התורה תעניק למתחזק סיפוק ועוצמה מול הריגושים שהיו לו בעבר כשחטא בעיניו ומחשבותיו ומעשיו רח"ל, וכמאמר הגמרא בראתי יצר הרע, בראתי לו תורה תבלין כנגדו, ואם אתה רוצה אתה יכול נגד יצר הרע, על ידי שתעסוק בתורה, ודברי הגמרא אינם משתנים לעולם.

"ביום הזה באו מדבר סיני"

והנה רש"י מפרש מכך שלא כתוב "ביום ההוא" אלא כתוב "ביום הזה", ללמדך שבכל יום יהיו בעיניך כחדשים כאילו היום ניתנו, וזה פלא עצום, שהרי מתן תורה לא היה ביום זה בראש חודש, אלא בו' או ז' בסיון, ואם כן הדרשות שיהיו בעיניך כחדשים וגם היום שנאמר עליו תעבדון את

עם ישראל היו כאיש אחד בלב אחד דווקא ביום שהגיעו למדבר סיני, אבל בשאר מקומות ותחנות שעשו במדבר הייתה ביניהם מחלוקת (רש"י ממכילתא), ועל היום הזה שהוא ר"ח סיון, דיבר הקב"ה עם משה בסנה, ואמר לו "תעבדון את האלוקים על ההר הזה" - בעל הטורים.

וטהר לבנו – שבועות מתן תורה

אלא ללמדנו שאחדות עם ישראל כאיש אחד בלב אחד, זה לא עוד פרט חיובי, אלא **חשוב שנדע שתשובה ביחד עם אחדות** עם ישראל, היא העוצמה החזקה שעליה נכתב "תעבדון את האלוקים".

וגם בזה חייבים להתחדשות "שבכל יום יהיו בעיניך **כחדשים**", וזאת מלבד ההתחדשות בלימוד התורה, שכבר נלמד מהפסוק **דברים כ"ז ט'** "הסכת ושמע ישראל היום הזה נהיית לעם לה" – **ברכות סג'**, וגם כך דורשים בפסוק "והיו הדברים האלה אשר אנוכי מצווך היום", וכמאמר רבי עקיבא "ואהבת לרעך כמוך זה כלל גדול בתורה".

ויהי רצון מלפני אבינו שבשמים שנזכה לעבוד את אבינו שבשמים בהתחדשות של תשובה ובאחדות אמיתית כאיש אחד ובלב אחד, לעשות רצון אבינו שבשמים, ונזכה לגאולה הקרובה והשלימה בשמחה וטוב לבב בקרוב ממש אמן ואמן.

אחדות בלוחות השניות "נבול תיבול" – הוויכוח בין יתרו למשה רבינו

ויתייאש, שגם אם ילכו לאהרן וחור או לאחד מהזקנים, הם עדיין ירגישו החמצה שאצלך במקור התוצאה הייתה שונה, וברגע שיש החמצה אנשים יזלזלו בדיני תורה.

ולכן הציע לו, מהיום אתה לא הכתובת, וממילא לא תיווצר בהמשך תחושת הפסד והחמצה!!! אלא אתה תפקידך לשפוט בסוף התהליך המשפטי, וזה לא יהיה נתון לבחירה של בן אדם, אלא כל אדם כפוף לשר העשרה שמעליו, וכשהשר שלו מתקשה הוא פונה לשר החמישים שמעליו וכך הלאה, עד שבסופו של דבר רק בדבר הקשה ביותר אתה תשפוט, **וככה** אין תורים, אלא המשפט זמין ביותר, אפילו באופן מוגזם כביכול, כי על כל עשרה יש דיין אחראי, **אבל** ככה מיד כשמתעורר צל של מריבה או ויכוח זה נחתך מיד.

וכל כך למה??? **למה** בער זאת ליתרו מיד על היום הראשון שאחרי הורדת הלוחות השניות??? **ונראה** שליתרו רצה מאוד שגם **בלוחות השניות תהיה אחדות בעם** כבשעת מתן תורה, **כאיש אחד בלב אחד**, לכן הציע עצה שלא יהיו מריבות בעם ישראל, וכך **תיבנה ותישמר האחדות בעם**, ו"הכל על מקומו יבוא בשלום", ותיקון זה למרות שהוא שימור המצב הקיים ועיקרו לשמר את המצב לזמן ארוך ועתיד, בכל זאת **עצם התיקון והתקנה זה התחדשות וכקבלה מחדש**.

ולכן קדם עניין זה שהיה במוצאי יום כיפור כ 4 חודשים לאחר מתן תורה (ונכתב בפרשה טרם תיאור קבלת התורה), בכדי להדגיש שגם נתינת הלוחות השניות היו בהתחדשות של אחדות עם ישראל, **ולומר** לנו שבורא עולם מחבב ומעדיף פעולה אנושית ויוזמה אנושית לאחדות העם, יותר מאחדות שנוצרה ממילא כביכול מהתרגשות של קדושה כבעת הגעתם לסיני.

ופרשה זו נקראת **יתרו** וגם שמו של חמיו של משה נשתנה ונקרא יתרו, כמאמר חז"ל שיתר פרשה זו של "ואתה תחזה" בתורה, וזה היה חידוש גדול בעם ישראל שאדם מייצר ויוזם מפעל לאחדות העם.

ויתכן שלכן שלח משה את יתרו חזרה לביתו, שאמר לו, יתרו אתה עצום אתה עוצמתי, לך לביתך וגם בכוחך ליזום מהפכה, לך תגייר כל מי שביכולתך, יש בך כוח לך פעל ועשה למען ה'.

האלוקים, צריך היה להיכתב על יום מתן תורה - ו' או ז' סיון, ולא על ר"ח סיון???

עוד כתב **ברש"י** שמקיש נסיעתם מרפידיים לביאתם לסיני מה ביאתם לסיני בתשובה שבאו **בלב אחד לאבינו שבשמים**, כך נסיעתם מרפידיים הייתה בתשובה, בלב אחד, והרי תשובה מצווה חשובה היא ביותר, ובכל זאת לא נבחר רגע שיצאו מרפידיים שבו התחילו את חזרתם בתשובה - לרגע המיוחל, אלא רק הרגע ביום שבאו לסיני הוא זה שנבחר ליום והרגע המיוחל, **ואכן** מה התחדש בראש חודש סיון וברגע הגעתם לסיני.

ויהי רצון מלפני אבינו שבשמים שנזכה לעבוד את אבינו שבשמים בהתחדשות של תשובה ובאחדות אמיתית כאיש אחד ובלב אחד, לעשות רצון אבינו שבשמים, ונזכה לגאולה הקרובה והשלימה בשמחה וטוב לבב בקרוב ממש אמן ואמן.

כתב רש"י שזה היה ביום שאחרי יום כיפור שאז ישב משה לשפוט את העם מהבוקר עד הערב, ועל זה העיר יתרו למשה שהוא לבד אינו מסוגל לשפוט את כל העם, כי אם ימשיך בצורה כזאת אזי "**נבול תיבול**", ולכן יעץ לו להקים מנגנון של דיינים משרי עשרות עד לשרי אלפים.

והנה ביום הכיפורים ירד משה רבינו מההר ובידו 2 לוחות הברית השניים, ולכאורה מה בער ליתרו להעיר למשה רבינו מיד עם ירידתו מההר לתקן מנגנון ופירמידה משפטית עד כדי כך שיוצא שלכל שמונה יהודים היה אחראי שר ושופט???

וגם צריך ביאור שבתחילה אומר יתרו למשה, לא טוב הדבר שאתה עושה, שאתה יושב ועם ישראל עומד, וזה זלזול בכבודם של ישראל, **ומשה** עונה לו שאין לו ברירה כי הוא חייב לשפוט את העם, **ולכאורה** מה פשר התשובה?? **ובאמת** בדין תורה כך היא ההלכה שהדיינים יושבים ובעלי הדין עומדים, וזה לא השתנה גם אחרי טענותיו של יתרו, **אלא** ליתרו כאב שיש רק דיין אחד וממילא יש תור ארוך ועומדים שעות בתור, וזה גורם זלזול בעם שמחכים שעות.

עוד חשש יתרו שכל עם ישראל יקרוס, כי אנשים יתייאשו מלבוא לדין תורה, כי יגידו שזה סבל להמתין שעות על גבי שעות, ויש לחץ לטעון בקצרה וזריז בגלל התור הארוך, ואדם יוצא ממורמר בהרגשת החמצה שהפסיד בדין לא כהוגן, וזה יגרום שאנשים יפסיקו לבוא לדין תורה, וחלילה תהיה קריסה בעניינים אלו שבין אדם לחברו, כאשר התחושה היא שאין דיין ואין דיין.

ועל זה **ענה משה רבינו, אנשים מרצונם באים אלי, כי הם רוצים את המקור להלכה**, ולכן כתוב לשון כזו "כי יהיה להם **דבר בא אלי**", ולא כתוב "**יבואו אלי**", כי **דבר התורה בא אל משה**, כי משה הוא זה שקיבל את הדיינים מסיני, **ולכן** שווה להם לחכות שעות בתור, כי אם בשביל לדעת את ההלכה יכלו ללכת לאהרן הזקנים, ובכל זאת הם רצו דווקא אותו, כי הוא המקור.

אלא שיתרו אינו מקבל את זה, וטוען למשה, "**לא טוב הדבר אשר אתה עושה**", כי אפילו שנכון שזה מה שהם רוצים, **אבל בטווח הארוך זה יקרוס**, כי היצר מקרר התלהבות של קדושה, **ואז** חלק ימשיכו ויבואו לדרוש ממך - מהמקור את דברי ה', אבל חלק גדול מהעם יתקרב

ללמדנו, עד כמה חשוב ליזום למען האחדות, ובוודאי לא להתערב במחלוקת, בפרט בזמן שלנו שחושך על פני תהום, ניהור ביותר!!! **וכולי תפילה** "השיבה שופטינו כבראשונה ויועצינו כבתחילה והסר ממנו יגון ואנחה", ועוד נלמד שעל בן אדם לא להסתפק בכך שהמצב הרוחני שלו כרגע טוב מצוין, אלא עליו לחשוב ולהתבונן איך לשמר את המצב הטוב, ולראות מה הם הגורמים שעלולים להפילו ולדרדרו, וכמוכן לסלקם מידיית ולא לחכות לניסיונות ולנפילות חלילה, וכל תיקון שהמצב הטוב יחזיק מעמד לאורך זמן ושנים טובות, זה חיזוק עצום וחשוב מאוד - "ואתה תחזה", רק חזק ואמץ.

וטהר לבנו – שבועות מתן תורה

באו מדבר סיני, ויסעו מרפידים ויבאו מדבר סיני – הכנה למתן תורה בזריזות לתשובה

בתשובה ברפידים עוד לפני שבאו למדבר סיני!! ולמה לתורה זה חשוב מאוד שהדגישה זאת בכפילות בפסוקים??

והתשובה, כי יש כאן יסוד גדול בעניין חזרה בתשובה, שבדרך כלל היצר הרע מפתה אדם שרוצה להתחזק, ואומר לו: במקום הזה ובזמן הזה קלקלת לכן חכה עם הרהורי התשובה עד שתגיע למקום חדש ולזמן חדש ושם או אז תפתח דף חדש נקי וכראוי, **ואם** האדם יתפתה ויאמין ליצר הרע הוא עלול להפסיד את החיזוק, כי ברגע שדחה את ההתחזקות, רגש ההתעוררות שבלבו לחיזוק מתקרר וגם במקום החדש הוא לא יתחזק כי זה פרח ונעלם, **וזה** היה חשוב לעם ישראל ולכן חשוב היה לתורה להדגיש לנו, ללמד אותנו לדורות, הנה ברפידים עם ישראל נפלו אבל הם דחו את התשובה להתחילו במקום החדש, אלא כאן ומיד ניקו חטאם וחזרו בתשובה.

ללמדנו, אם התעוררת בתשובה אל תתפתה לדחות את הדבר בשום תירוץ גם לא בתירוץ של לשם שמים ותירוץ של חלק מדרכי התשובה, כי ברוב המקרים זה עצת היצר ממש, אדרבא במקום שקלקלת שם כבר תתחיל את הניקוי והתיקון, ואחר כך כשתגיע למקום החדש תמשיך בכך ביתר שאת וביתר עוז בדף חדש.

”אלה הדברים אשר תדבר”

ונראה, שלגברים היה על משה להמחיש מה המשמעות של עם סגולה וגוי קדוש, שיבינו שהמשמעות של זה היא לימוד התורה בעיון ובדקדוק וחיוב מוחלט לקיים בשלימות את חוקי ומצוות התורה שרק על ידי זה נהפכים לעם סגולה,

ואולי דווקא בגלל הצורך בהמחשה לגברים בצורה קשה שלא פשוט להיות עם סגולה אלא יש כאן דרישה של מאמץ משמעותי לכל רגע בחיים, **לכן** רצה הקב”ה להזהיר את משה שלא ינסה לרכך את הדרישה, וכ”כ שלא יגרר לעומק סוגיה וחידושיה ולהראות את מתיקות התורה מתוך הדרישה לדקדוקי מצוות, כי בכך הוא מרכך את הדרישה.

ללמדנו שנכון שהקב”ה הוא מלכינו וגם אבינו האב הרחמן שמרחם עלינו, אבל בכל זאת שלא נרמה את עצמנו יש לנו חובות ועבודה גדולה ועצומה בכדי לזכות ברחמי האב הרחמן, חייבים אנחנו להיות עבדים לבורא עולם במקום עבדים לטומאה שבכל דור ודור, ורק כך נזכה להיות עם סגולה וממלכת כוהנים וגוי קדוש, אז נתחיל לעבוד את ה' ולהקריב לו את יצרנו המפתה אותנו תמיד!! לכן תמיד נעבוד אותו יתברך בלי דקה פנויה מעבודת ה', רק חזק ואמץ אמן ואמן.

ויגד משה את דברי העם אל ה' – רצוננו לראות את מלכנו

דרישה שיש בה קצת חוצפה, אבל בורא עולם אהב את העזות דקדושה והחוצפה של קדושה, ואמר למשה, אם אכן רצונם בכך, אדרבא אמור להם וצוה אותם שיתכוננו ויכינו עצמם כראוי לראות את מלכם.

ואכן בסוף הפרשה מסופר שכששמעו את קול ה' **במתן תורה התהפכו היוצרות,** עם ישראל ביקש ממשה **”דבר אתה עמנו ונשמעה ואל ידבר עמנו אלוקים פן נמות”**, אבל אז משה אומר לעם **”אל תיראו”** כי אלוקים רצה לפרסם אתכם בעולם, בכך שבורא עולם בעצמו טרח להתגלות עליכם ישירות, וגם זה מוסיף לכם **יראת שמים שייחרט על פניכם** וזה ימנע ממכם לחטוא.

כי הפחד והטראומה כביכול השפיעו עליהם במידה כה גדולה עד כדי שפרחה נשמתם מרוב פחד, וזה חרט בפניהם יראת שמים, והזכיר לכולם את המעמד הגדול והעצום של התגלות בורא עולם עליהם, ועל זה בורא עולם מוסיף **”כה תאמר אל בני ישראל אתם ראיתם כי מן השמים דברתי עמכם”**, כי את זה רצה בורא עולם מלכתחילה, ושמוח שיהודים ביקשו דבר גדול ועצום זה שהתועלת ממנו חרוטה על פניהם.

שואל רש”י למה התורה כותבת מהיכן נסעו, והלא כבר ידוע שחנו ברפידים ששם בא עמלק, וברור שמשם נסעו?? **ובכלל** יש לתמוה שכבר כתוב בפסוק הראשון שבאו למדבר סיני, למה חוזרת התורה בפסוק הבא שנסעו מרפידים ובאו למדבר סיני?? **ועל זה עונה** רש”י להקיש ולהשוות נסיעתם מרפידים לביאתם למדבר סיני, מה ביאתם למדבר סיני הייתה מתוך חזרה בתשובה גם נסיעתם מרפידים הייתה מתוך חזרה בתשובה **(מכילתא)**.

והנה את התחנה שחנו ברפידים, עם ישראל לא ישכח, כי שם הייתה להם נפילה רוחנית, וכפי שכתב רש”י שרפו ידיהם מדברי תורה ואז נענשו **”ויבוא עמלק וילחם עם ישראל ברפידים”**, והתורה מגלה לנו שכמו שבסיני הם חזרו בתשובה, כך גם ביציאתם מרפידים הם חזרו בתשובה, **ונשאלת השאלה,** מה ראו ישראל חשיבות לחזור

ללמדנו, אם התעוררת בתשובה אל תתפתה לדחות את הדבר בשום תירוץ גם לא בתירוץ של לשם שמים ותירוץ של חלק מדרכי התשובה, כי ברוב המקרים זה עצת היצר ממש, אדרבא במקום שקלקלת שם כבר תתחיל את הניקוי והתיקון, ואחר כך כשתגיע למקום החדש תמשיך בכך ביתר שאת וביתר עוז בדף חדש.

מפרש רש”י, **”אלה הדברים”** - לא פחות ולא יותר, ופלא עצום וכי מדוע שמשה יפחית או יוסיף?? **ומדוע** דווקא כאן הוזהר משה שלא לשנות??

עוד קשה שהרי בתחילת העניין כתוב, **”כה תאמר לבית יעקב ותגיד לבני ישראל”**, ומסביר רש”י **בית יעקב** אלו הנשים שאליהם תדבר **בלשון רכה,** ואילו לגברים בני ישראל תגיד תדבר **בדיבורים קשים** כגידיים, ועונשים ודקדוקי תורה ומצוות פירט רק לזכרים, **ולכאורה** בפסוקים אין זכר לדיבורים קשים ועונשים ודקדוקי תורה ומצוות, שהרי הפסוקים מתארים עד כמה עם ישראל הוא עם סגולה ועם קדוש מכל העמים?

ללמדנו שנכון שהקב”ה הוא מלכינו וגם אבינו האב הרחמן שמרחם עלינו, אבל בכל זאת שלא נרמה את עצמנו יש לנו חובות ועבודה גדולה ועצומה בכדי לזכות ברחמי האב הרחמן, חייבים אנחנו להיות עבדים לבורא עולם במקום עבדים לטומאה שבכל דור ודור, ורק כך נזכה להיות עם סגולה וממלכת כוהנים וגוי קדוש, אז נתחיל לעבוד את ה' ולהקריב לו את יצרנו המפתה אותנו תמיד!! לכן תמיד נעבוד אותו יתברך בלי דקה פנויה מעבודת ה', רק חזק ואמץ אמן ואמן.

מפרש רש”י שמשה אמר לבורא עולם בשם עם ישראל, שרצונם לשמוע את עשרת הדברות מהקב”ה ישירות, שאינו דומה השומע מפי שליח לשומע מפי המלך - **”רצוננו לראות את מלכנו”**: **ולכאורה קשה** למה לא מפורש בפסוק המשפט היפה הזה שעם ישראל ביקש **”רצוננו לראות את מלכנו”**, למה זה מוסתר ורק מרומז?? **עוד קשה,** שכתוב **”ויגד משה את דברי העם אל ה'”**, והרי רש”י כתב בפסוק **”ותגיד לבני ישראל”** שזה **לשון קשה כגידיים,** אז למה משה מסר את דברי עם ישראל בלשון קשה כגידיים, האם לא עדיף שייכתב כמו מקודם, **”וישב משה”**??

ונראה שבורא עולם בכוונה פיתה וגרר אותם להגיע לבקשה **”רצוננו לראות את מלכנו”**, בזה שאמר להם קודם **”אתם ראיתם אשר עשיתי למצרים”**, ומפרש רש”י לא מסורת היא בידכם, ולא בדברים אני משגר לכם, לא בעדים אני מעיד עליכם, **אלא אתם בעצמכם ראיתם,** ולכן עם ישראל נגרר ואמר: אם בורא עולם **מדגיש את החשיבות שראינו בעצמינו** ולא ע”י שליחים וכדומה, אם כן עלינו להעזי ולדרוש **”רצוננו לראות את מלכנו”**.

ואכן, משה רבינו לא אמר במפורש את דרישתם, ונקט לשון קשה כגידיים, כי הוא ראה בזה העזה ואולי אפילו

וזהר לבנו – שבועות מתן תורה

ללמדנו, שלפעמים אדם צריך להעיז ולדרוש יותר רוחניות, ואפילו אם זה גדול עליו בכמה מידות, ענק עליו, ואפילו לזמן קצר, זה עדיין שווה!! כי הרושם העצום ייחרט לו לכל החיים, וזה יחיה אותו ביראת שמים גם בזמנים קשים של ניסיונות, כי הוא ייזכר בטעם הטוב והעוצמתי של הרוחניות שטעם, וזה ישקיט לו את יצרו הרע.

”וגם בך יאמינו לעולם”

עולם, וכך גם הושגה המטרה שיאמינו בנבואת משה, למרות שזה היה תהליך קשה מאוד לבני ישראל, עד כדי כך שפרחה נשמתם, אבל זה היה שווה כי רק זה גרם שיאמינו במשה כנביא אמת.

והיות ומשה בענוותנותו, וכן מחשש לחייהם שתהליך זה “**לראות את מלכינו**” גדול מיכולתם, **אולי ישנה או יסיף בכדי שלא יבקשו** כדבר הזה, **לכן הזהירו הבורא לא לשנות לא פחות ולא יותר, ואכן כתוב בבעלי התוספות** שבאמת הדבר היה קשה לבני ישראל לצאת, כי כאשר שמעו את הקולות ואת החר עשן הם פחדו לצאת, ומשה היה צריך להוציא אותם בכוח מן המחנה לקראת האלוקים, לקראת מתן תורה!!!

ללמדנו שבורא עולם דואג לצדיק, דואג לכבודו, ואם בורא עולם כל כך אכפת על כבודו של צדיק, קל וחומר אנחנו שרחוקים אנו ונמוכים אנו מהצדיק בכמה מדרגות ויותר, בוודאי עלינו לכבד ובוודאי שלא נזלזל ונפקפק בו חלילה, אלא נכבדהו אפילו במחיר שתפרח נשמתנו, זה שווה למען כבודו של צדיק.

ויאמר משה לא יוכל העם לעלת כי אתה העדתה בנו - איך עלינו לקבל את חוקי התורה

בהגדרה?? **אלא** התשובה כפי שביארנו, שעיקר האזהרה השנייה הייתה דווקא לאלו שיש להם רשות לעלות “**לאצילי בני ישראל**”.

שהיות ולהם אין גבול ברור כמו לאלו שלא עלו להר בכלל, לכן לאצילי בני ישראל חסר את חומת הברזל, ולכן הם נמצאים בסיכון יותר משאר העם שהיה להם גבול חד וברור.

וכאמור אצילי בני ישראל נכשלו, באכילה ושתייה גסה בהר סיני, **משא”כ** שאר העם שהיו להם גבולות ברורים, הם לא נכשלו כפי שאמר משה, “**לא יוכל**”, כמו מחיצת ברזל שמונעת.

ללמדנו, שחייב אדם להציב גבולות ברורים וקווים ברורים שאסור לעבור אותם, עד כדי כך שידמה בעצמו כאילו יש קיר ברזל שעוצר אותו מלעבור את הקו, וכך יוכל לחיות ביראת שמים אמון.

והכוהנים והעם אל יהרסו לעלות אל ה' פן יפרוץ בם – מי יעלה בהר ה' ומי יקום

אבל בכל זאת גם בכוונות טובות לפעמים מתחילים בהתלהבות קדושה ולפתע “**יורא כי טוב**” ומקדושת השלמים נגררים ועוברים לטעמו הטעים של הבשר, ומהטעימה השנייה יתכן והייתה ירידה באכילה לשם שמים, וזה היה הזלזול.

ולכן הקב”ה הזהיר פעמיים, **נכון** משה רבינו אתה צודק, שעם ישראל נמצא במצב של **נעשה ונשמע** כאיש אחד בלב אחד לאבינו שבשמים ויש להם יראת שמים וברור שיקשיבו ולא יפרצו להר, כי הם בוודאות יהיו ממושמים לציווי ה', **אבל** הצדיקים שמרגישים טוב יותר מהעם, כי הם היחידים העולים בהר “**מי יעלה בהר השם**”!!! הם מרגישים ביטחון עצמי וכאן קיים החשש לנפילה.

ואולי על כגון אלו דוגמת האצילים שעלו בהר ה', נאמר “**מי יעלה בהר ה' – ומי יקום במקום קדשו**”, שגם אלו שזכו לעלות בהר ה' צריכים לדעת לעמוד נכון וביראה ובכבוד הנכון במקום הקדוש.

אכן גם בקריעת ים סוף כתוב “**ויאמינו בה' ובמשה עבדו**”, אבל כאן כתוב **במפרשים** שהתווסף, שלא תהיה זו אמונה רגעית לזמן קצר, אלא **שיאמינו לעולם**, וגם נוסף שקודם האמינו שמשה הוא צדיק ועובד ה', ומכוח תפילתנו ה' שומע בקולו, אבל מכאן – **קבלת תורה**, יאמינו במשה שהוא נביא אמת שבורא עולם דיבר אתו, **ואיך** זה קרה!! פשוט מאוד!! ברגע שהקב”ה התגלה לכל ישראל ממילא האמינו שמשה מדבר מתוך נבואת ה' שדיבר עמו ה' ממש, ולא רק שהתקיימו דבריו מכוח התפילה והחסידות שבו.

וייתכן שלכן בורא עולם דרש ממשה שיגיד לעם ישראל בדיוק את הדברים שמסר לו להעביר לבני ישראל, כי בכך כאמור בורא עולם גרר ומשך אותם לבקש לראות את בורא

ללמדנו שבורא עולם דואג לצדיק, דואג לכבודו, ואם בורא עולם כל כך אכפת על כבודו של צדיק, קל וחומר אנחנו שרחוקים אנו ונמוכים אנו מהצדיק בכמה מדרגות ויותר, בוודאי עלינו לכבד ובוודאי שלא נזלזל ונפקפק בו חלילה, אלא נכבדהו אפילו במחיר שתפרח נשמתנו, זה שווה למען כבודו של צדיק.

כשראיתי פסוק זה נזכרתי במה שהשפת אמת סיפר לנכדיו: שבילדותו נסע **לקוצק**, וקרה שנגנב גביע כסף מבית הרבי, וא' מבאי הבית הגיב: מה הפלא שגונבים כאן הרי הכל הפקר, הגיב הרבי **מקוצק**: הרי כתוב **לא תגנוב!!!**

וסיפר השפ”א שמאותו יום הרגיש כאילו חומת ברזל אדירה מפרידה בינו לרכוש הזולת!!! שאיש אינו מסוגל להעיז ולשלוח יד בממון השני, ובאמת אם אדם ירגיש כך בכל איסור הוא ייהפך לירא שמים אמת.

ובכל זאת ריבונו של עולם שוב דורש ממשה רבינו להזהיר את ישראל פעם נוספת, **ולמה?? הרי משה רבינו אמר “לא יוכל”** שאי אפשר לעלות!! וכי משה רבינו טעה

נפסוקים הקודמים כבר כתוב שה' אמר למשה “**העד בעם פן יהרסו אל ה' לראות, וגם הכהנים יתקדשו**”, שיזהרו לא לעלות אל ההר, ומשה ענה לקב”ה “**לא יוכל העם לעלות**”, וצריך עיון למה שוב הקב”ה מצווה את משה שיזהיר את העם שלא יזלזלו בקדושת הר סיני, הרי משה רבינו כבר אמר לקב”ה הזהרת אותם והם לא יעלו??!

וייתכן שעיקר ההזהרה השנייה הייתה לאנשים החשובים שזכו לעלות להר, שהם הכהנים ואצילי בני ישראל, ודווקא להם בורא עולם מזהיר בפעם השנייה, **ולכן** בהזהרה האחרונה הקב”ה מקדים את הכהנים לעם כי אליהם הייתה עיקר ההזהרה.

ואכן האצילים כשלו ונפלו באכילה ושתייה בהר, שהייתה בזה גסות כלפי בורא עולם. **ושלא** נבין לא נכון, האצילים חס ושלום לא אכלו סתם בשר לתאבון בהר סיני מול השכינה הקדושה, **אלא** הם עשו מצווה שאכלו בשר קודש של קורבן שלמים.

ללמדנו שלעולם חייבים להיות עם היד על הדופק, ולא לסמוך על עצמינו, אלא לפחד תמיד מהיצר, כי הוא מסיח את דעתנו מהיראה בכל רגע ובכל צורה ודרך אפשרית ומחודשת, ואפילו מתוך מצוה הוא מסיט אותנו לתאוות ולרע, ואכן כתוב “**אשרי אדם מפחד תמיד**”, כפי שהקב”ה אמר למשה: תזהיר אותם שוב, בעיקר את החשובים, להיזהר מאוד!!!

וַיִּהְיֶה לִבְנוֹ – שְׁבוּעוֹת מִתַּן תּוֹרָה

כי לאף אחד אין ביטוח נגד היצר, וגם מי שהצליח שנים בשמירת העיניים, אל ישב רגוע!! נכון זה קל יותר, הטבע נרגע קצת, אבל היצר בא אלינו בדרכים חכמות יותר, אפילו מתוך מצוות או כוונות שהם לשם שמים, והוא מסוגל להפיל אותנו, ואדרבא לחשובים האמתיים ששנים שומרים את עצמם באצילות של קדושה, אותם הקב"ה מזהיר אישית הזהרה שניה ומיוחדת, תזהרו!! תזהרו גם מתוך קדושה לא ליפול!! ובעזרת ה' נלך מחיל אל חיל, ונקדש שמו הגדול בעולם אמן ואמן.

ממתן תורה – גם היום והלילה השתנו בעם ישראל

ספרו ביום שישי בלילה שזה בעצם ליל שבת כי זה עדיין היום השני של פסח לפי בני נח, ולכן שבועות יוצא בשבת זה היה היום ה 50 מספירת העומר.

אבל עדיין קשה לי, שהרי שעוד קודם תחילת חג פסח נצטוו במצוות "החודש הזה לכם", שעל היהודים לספור שנה לפי הירח ולא לפי השמש כמו בני נח, וכפי שהארכנו בחשיבות העניין.

ואם כן למה בעניין קביעת הימים עדיין המשיכו לקבוע כמו בני נח ולא כפי היהדות, ולפי בריאת העולם, כמו שכתוב "ויהי ערב ויהי בוקר" שהלילה מתחיל את היום?!

אלא נראה לתרץ בפשטות שרק במתן תורה הם התעלו לגמרי להיות שונים לגמרי מהגויים גם קביעת הימים, כי על ידי התורה הקדושה, יום אצל יהודי שונה לחלוטין מיום אצל גוי, וייתכן לתרץ עוד, שהרי יש דין שגוי ששבת חייב מיתה, ולכן עם ישראל לפני מתן תורה לא קבעו את היום לפי היהדות, כך יוצא ששמרו שבת על פי בני נח, אבל בעצם הם חיללו שבת על פי היהדות.

בדרך אחרת – בחידוש נפלא ביותר

שדומה לשעורה שהיא ראשית התבואה ככתוב במכת ברד כי השעורה אביב, אומנם עם ישראל עדיין לא הגיעו למדרגה הגבוהה של הבכורה של "נעשה ונשמע", והם גדלו למדרגה זו בחמישים יום והגיעו לבחינת בכור אדם שדומה לשתי הלחם שנקראים לחם הביכורים מחיטה שזה שהוא מאכל אדם, כמאמר חז"ל אתם קרויים אדם, וחג השבועות שהוא גם יום הביכורים ניתן להיזכר ולשבח את בני ישראל שקבלו את התפקיד להיות הבכור של הקב"ה במדרגה גבוהה של נעשה ונשמע.

ואלא שיש לתמוה שאם כן למה קוראים בתורה בחג השבועות את מתן תורה בפרשת יתרו ולא את הנכתב בפרשת משפטים את עניין "נעשה ונשמע" ועניין ספירת העומר ויום החמישים שזה עיקרו של יום?!

ועל זה תירץ ר' נתן שליט"א שמאז תקנת הלל הנשיא תיקנו שהחגים יקבעו בלוח השנה לפי החשבון של חודש אחד מלא וחודש אחד חסר ולא לפי עדים, ותיקנו שיום החמישים של הספירה יוצא תמיד ביום ו' סיון, וכך יוצא שחג השבועות בזמנינו זה גם יום החמישים של הספירה וזה היום של קבלת התפקיד של הבכורה וזה גם זכר ליום מתן תורה לפי הדעה בגמרא שהתורה ניתנה בו' סיון.

ולכן מתאים לקרוא את פרשת קבלת התורה ועשרת הדברות בחג השבועות כדי להזכיר את העשרת הדברות שיש בהם היסוד של האמונה שבני ישראל קיבלו על עצמם כאשר הם קבלו את תפקידם של "בני בכורי ישראל" ואמרו נעשה ונשמע ביום החמישים.

רק שיש לדון, שאם הטעם לקרוא את פרשת מתן תורה בו' סיון בהיותו יום החמישים לספירה שיש בו את חשיבות אמירת "נעשה ונשמע" וכאמור, וגם החשיבות של יום מתן תורה לפי הדעה בגמרא שהתורה ניתנה בו' סיון, אם כן מה נאמר כלפי קריאת פרשת מתן תורה בחג השבועות באופן שיצא יום החמישים בז' סיון בזמן שהיו או יהיו

הטור כותב בשם הסדר עולם ש"י בניסן בשנה שיצאו ממצרים היה בשבת, ולפי"ז יום ראשון של חג פסח בשנת יציאת מצרים היה ביום חמישי.

והקשה "החוק יעקב" לפי זה יום שני של חג הפסח בשנת יציאת מצרים היה ביום שישי, וגם יום החמישים יוצא ביום שישי ערב שבת, וממילא חג שבועות שהוא ביום החמישים חל בערב שבת, וקשה שהגמרא שבת פ"ו מסכימה שלכל הדעות בשבת ניתנה תורה, ולפי החשבון הנ"ל יוצא שחג השבועות לא נחגג ביום מתן תורה?!! וקושיה זו גם הקשה המג"א אור"ח תצד".

ומתרץ החתם סופר על פי ההפלאה, שרק אצל היהודים הלילה מתחיל את היום, ואילו אצל בני נח היום מתחיל בבוקר והלילה מסיים את היום שעבר, כמו שכתוב בפרשת בראשית בפסוקים הנוגעים בעניין תפקיד המאורות "והיו לאותות ולמועדים ולימים ושנים" ובפרשת נח כתוב "ויום ולילה לא ישבותו" קודם יום ואחר כך לילה.

ולכן, עם ישראל עד מתן תורה ספרו ימים כבני נח, ולכן ביום השני של פסח שבו התחילו לספור ספירת העומר הם

את קושיית החוק יעקב תירץ לי חברי ר' נתן פעלד שליט"א באופן נפלא ביותר, שהרי הגמרא ר"ה ו' אומרת שחג השבועות פעמים בה' סיון פעמים בו' ופעמים בז' סיון, תלוי האם ראשי החודשים של אייר וסיון היו מלאים = ה' סיון, או אחד מלא ואחד חסר = ו' סיון, או שניהם חסרים = ז' סיון, ובעצם חג השבועות תמיד הוא היום ה 50 של ספירת העומר.

אומנם בשנה שיצאו ממצרים יום החמישים היה בערב שבת כפי שזכר למעלה, ולכל הדעות בשבת ניתנה תורה, אבל ככתוב בחומש בפרשת משפטים ומבואר ברש"י בפרשת יתרו ובפרשת משפטים שלפי הדעה בגמרא שהתורה ניתנה בו' סיון עם ישראל אמרו "נעשה ונשמע" יוצא בה' סיון – שזה היה בערב מתן תורה שזה ערב שבת, וכתוב בגמרא שבת פ"ה שהקב"ה שמח מאוד בעם ישראל שדיברו בלשון של מלאכי השרת, והם התעלו בכוח זה להיות "בני בכורי ישראל" כמו שכתוב בגמרא שבת פ"ט ע"ב.

ואכן חג השבועות שבא אחרי ספירת 7 שבתות דהיינו יום החמישים באותו שנה של מתן תורה הוא היום של ערב מתן תורה שבני ישראל אמרו נעשה ונשמע וקבלו על עצמם התפקיד להיות בני בכורי ישראל של הקב"ה.

לכך יש לומר שנקבע חג השבועות ביום ה 50 של הספירה שזה גם יום הביכורים להזכיר שבני ישראל קבלו על עצמם את התפקיד להיות הבכור של הקב"ה בערב מתן תורה.

ולכן בחג השבועות מביאים 2 לחם מהביכורים של חיטה, וחג השבועות נקרא יום הביכורים בפרשת פנחס בגלל לחם הביכורים, ומאז גם מביאים את הביכורים, וזאת להורות שמאז עם ישראל התעלה להיות בני בכורי של הקב"ה, כי הם גדלו מבחינת עומד שעורים הנקרא "מנחת ביכורים" בפרשת ויקרא.

וזה בחינת הבכור של עומר שעורים שמביאים ביום שני של פסח שהוא גם מאכל אדם וגם מאכל בהמה, שזה בבחינת התחלה של הבכורה של ישראל הנקראים ראשית תבואתו

וַתַּהַר לְבָנוֹ – שְׁבוּעוֹת מִתַּן תּוֹרָה

בגמרא שז' סיון הוא יום מתן תורה, אלא גם לדעה שבו ניתנה תורה עדיין יש חשיבות עצומה לז' סיון.

שלפי הדעה הזאת זה יום של מחרת מתן תורה וזה היום שבני ישראל היו ניגשים לקיים למעשה את הנעשה ונשמע שקיבלו בשנת יציאת ביום החמישים בערב מתן תורה.

כוח 40 יום לדורות מקבלת התורה בהר סיני

ה 40 יום אלו??? ואם נפרש שזה מדובר על הלוחות השניים, הרי שם משה היה בשמים 80 יום, כי 40 יום ביקש כפרה ורחמים עליהם ובסוף ה 40 יום האחרונים במוצאי יום כיפור הוריד את הלוחות השניות, ואם כן היה להם להמתין 80 יום??

ואולי נחשב 40 יום מאז שמושה הצטווה "פסל לך שני לוחות אבנים כראשונים", וזה היה בראש חודש אלול ומאז עד יום כיפור שירד עם הלוחות השניים זה היה בדיוק 40 יום, אבל בכל זאת זה נראה יותר כ 80 יום, כי בכל זאת כל ה 80 יום היו הכנה לקבלת הלוחות השניים, ע"י תשובה ובקשת רחמים לפני בורא עולם.

לכן נראה לי, על פי דברי הכוזרי לרבי יהודה הלוי מאמר א' אות צ"ז שכתב שמיד אחרי קבלת התורה כל ה 40 יום עם ישראל חיכו לרדת משה מן ההר כשהם בלי שינוי ובאותו מצב שהשאיר אותם, כשהתכשיטים על הבגדים בדיוק כפי שהיו במתן תורה, ולכן למרות שמושה שבר את הלוחות בכל זאת העבודה שלהם במשך 40 יום להישאר באותו מצב, ולשמור את עצמם באותה דרגה, עבודה זו לא הלכה לריק, אלא היא משמשת כזכות וכוח עצום לעם ישראל, וייתכן שלכן גם שברי הלוחות נמצאים בארון, מלבד כל הסיבות שנכתבו בזה, כי אחרי המתנה והכנה ראוייה כזו, גם בשברי הלוחות יש עוצמה וכוח שיחשב שנתנית התורה הראשונה עדיין קיימת, וזה הכוח שעמד להם אחרי 40 יום להתגבר על אותו רשע גלית.

לכן מורי ורבותי, ראו נא את חשיבות 40 יום של קדושה ושמירת עיניים כי 40 יום של עמל והכנה לא הולך לפח, וגם במקרה חס ושלום של כישלון ועוד דווקא בסוף ה 40 יום ואפילו נפילה גדולה עד למאוד!! עד כדי עגל זהב - הגרוע מכל, ה' ירחם, בכל זאת עדיין לא נמחק העמל של 40 יום, כי ב 40 יום של עבודה יש עוצמה וכוח אדיר, חזקו ואמצו השם עמכם גיבורי חיל, על כן קבלו עליכם צדיקים וידידים, קדושים וטהורים, להשלים 40 יום בקדושה ובשמירת העיניים, ושוב עוד 40 יום, ושוב בפעם השלישית עוד 40 יום, זה לא אותו הדבר, כל יחידה של 40 יום מוסיפה עוצמה ואור וקדושה, קדימה עלו והצליחו, אחרי 120 יום בוודאי יקרנו פניכם בקדושה, כמו משה רבינו ששם מסווה כי קרנו פניו בקדושה.

ושני לחת העדת ביד משה – לוחות שניות, למה לא חוגגים את מתן לוחות שניות

ולשמור את עצמם באותה דרגה, עבודה זו לא הלכה לריק, אלא היא משמשת כזכות וכוח עצום לעם ישראל.

וייתכן שבזכות עבודת השימור של עם ישראל במשך ה 40 יום, נשמר גם כוח החג הראשון ולכן חוגגים את המתן תורה הראשון ולא את השני.

וייתכן עוד שבכל פעם שחוגגים את חג מתן תורה הראשון בשמחה, וכמאמר הגמרא פסחים סח' שהכל מודים שבעצרת - שבועות בעינן גם לכם, דהיינו שבחג שבועות חייבים גם שהגוף יינה מאכילה טובה, ולמה?? ונראה כי זה יום שניתנה בו תורה!!! כי בשמחת הגוף מלבד שמחת הנפש לכבוד מתן תורה, יתוקן גם המחולות והשמחה שעשו לפני העגל, שבגינם נשברו הלוחות הראשונים.

ללמדנו, שחייבים לתקן את חטאינו, ולא רק את החטא בעצמו אלא גם את הסובב שמסביב לחטא, כי אם היה חטא מתוך שמחה והתלהבות ואכילה ושתיה, חובה עלינו לתקן החטא על ידי מצווה מתקנת שתהיה בשמחה ובהתלהבות ולשם שמים, שלא נעשה עבירות בהתלהבות ובחשק עצום, ואילו את התשובה ותיקון החטא בפרצוף חמוץ ובלי התלהבות, כי את אותו מרץ ודם חס שהיה בעבירה חובה עלינו שיהיה בעת המצווה המתקנת שתהיה בריתחת הדם ובמרץ ובשיא הכוחות ממש, רק כך יתוקן החטא בשלימות, אש תכבה את האש, קדימה!! ריתחא של מצווה!! אש קודש!!! תפילה בהתלהבות!! אש!! "אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה!!"

מקדשים את החודש על פי עדי ראייה, והרי לפי הדעה שהתורה ניתנה בו' סיון זה לא יום נתנת התורה ולא בתאריך בחדש שאמרו בו נעשה ונשמע, אלא רק יום החמישים ותו לא!!!

אלא הדברים פשוטים שבלי שום ספק, יש חשיבות עצומה לקרוא פרשת מתן תורה גם ביום ז' סיון מלבד שיש דעה

בפרשת כי תשא כתוב "וראו פני משה כי קרן עור פני משה והשיב משה את המסוה על פניו", שואל הרבינו בחיי למה כתוב בפסוק 3 פעמים "משה"??? היה אפשר שייכתב כי קרן עור פניו והשיב את המסוה??? ותירץ, כי זה כנגד 3 פעמים 40 יום שהיה בהר סיני, שבכל 40 יום משה רבינו השיג עוד עוצמה ואור, ולכן כתוב 3 פעמים "משה", כי בכל פעם ופעם היה עולה מדריגה שראוי להיקרא עליה "משה" שזה עוצמה שמשוי במי החכמה מהר סיני, דהיינו שכביכול יצא ספוג מתוך מעיינות החוכמה.

והנה בסיפור של דוד נגד גלית, כתוב "ויגש הפלשתי השכם והערב" שמואל א' י"ז ט"ז, ובגמרא סוטה מ"ב ב' כתוב שגלית ניגש לקלל את עם ישראל דווקא בזמנים אלו כי רצה לבטלם מקריאת שמע, עוד כתוב שם "ויתניצב ארבעים יום", שכך התייצב גלית לפני מחנה ישראל במשך 40 יום וחירף וגידף אותם ואת בורא עולם, עד שבא דוד והרג אותו, ונשאלת השאלה מדוע התעכב 40 יום עד שהגיע דוד והרג אותו??? והרד"ק שם מתרץ שלא היה להם כוח לישראל לנצח את גלית אלא רק בסוף 40 יום, כי בסוף 40 יום ירד משה מן ההר ואז קבלו את התורה.

והדברים לכאורה תמוהים ממש, שהרי הם לא קיבלו את התורה בסוף ה 40 יום, כי משה שבר את הלוחות מיד כשירד מההר כשראה שחטאו בעגל, ואדרבא היה כעס גדול על עם ישראל, אם כן איזה כוח יש לעם ישראל בסיום

כתב רש"י, שביום כיפור ירד משה עם שני לוחות הברית השניים, ורבים המקשים הרי לוחות השניות הם הלוחות השלימות, ואם כן עלינו לחגוג את יום הורדת הלוחות השניות כיום מתן תורה, ולא את יום מתן הלוחות הראשונות בסיוון, כי הם הפכו ל"שברי לוחות"??

ואפשר לתרץ ע"פ דברי הכוזרי, שכתב שמיד אחרי קבלת התורה, במשך כל ה 40 יום עם ישראל חיכו לרדת משה מן ההר כשהם בלי שינוי ובאותו מצב שהשאיר אותם, כשהתכשיטים על הבגדים בדיוק כפי שהיו במתן תורה.

ולכן למרות שמושה שבר את הלוחות יש בלוחות הללו קדושה עצומה, ומשום כך שברי לוחות נמצאים בארון, כי העבודה שלהם במשך 40 יום להישאר באותו מצב,

ללמדנו, שחייבים לתקן את חטאינו, ולא רק את החטא בעצמו אלא גם את הסובב שמסביב לחטא, כי אם היה חטא מתוך שמחה והתלהבות ואכילה ושתיה, חובה עלינו לתקן החטא על ידי מצווה מתקנת שתהיה בשמחה ובהתלהבות ולשם שמים, שלא נעשה עבירות בהתלהבות ובחשק עצום, ואילו את התשובה ותיקון החטא בפרצוף חמוץ ובלי התלהבות, כי את אותו מרץ ודם חס שהיה בעבירה חובה עלינו שיהיה בעת המצווה המתקנת שתהיה בריתחת הדם ובמרץ ובשיא הכוחות ממש, רק כך יתוקן החטא בשלימות, אש תכבה את האש, קדימה!! ריתחא של מצווה!! אש קודש!!! תפילה בהתלהבות!! אש!! "אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה!!"

וזהר לבנו – שבועות מתן תורה

פסל לחת וכתבתי על הלוחות – קבלת התורה שבעל פה

אלא ייתכן שבכוונה הקב"ה נתן פתח שנדע, שמלבד מה שה' כתב, על הלוחות כלול בכתבת הלוחות גם מה שמשא רבינו יכתוב בתורה וגם כל התורה שבעל פה, וגם כל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש, כי הכל כלול בעשרת הדברים – כ"כ רש"י, וב"ה זכיתי ומצאתי כן ב"העמק דבר".

ושם הוסיף שב 40 יום הראשונים ללוחות הראשונות משה קיבל את התורה שבכתב, וב40 יום ששימשו לקבלת הלוחות השניות היה זה לקבלת תורה שבע"פ ולדורות, וכלול בהם כל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש, ולכן הלוחות השניים היו פיסול ידי משה, ללמדנו שלחדש חידושי תורה מכוח הלוחות הללו, היא רק בהשתתפות עמל האדם ואז יש סייעתא דשמיא, כמו הלוחות שהיו מעשה ידי משה וכתבת הקב"ה

ללמדנו, שמאמץ אנושי זה מה שחפץ השם מאתנו, והוא מאוד שמח במאמצינו, כי מלאכים יש לו מספיק למעלה בשמים, וכאן בעולמנו הוא רוצה שנתאמץ ונלחם בכל החזיתות נגד היצר, ואז נזכה להדבק בבורא ובתורתו אמן ואמן.

40 יום וארבעים לילה לחם לא אכל ומים לא שתה – שבע ע"י התענגות מתורה

אוכל שתיה ושינה, ושם גם אי אפשר לאכול ולשתות?? אז מה הגדלות כאן, ומה המאמץ שהיה בזה??

אלא נראה שמשא בשמים אכן לא היה יכול לאכול ולשתות, אבל יתכן שבכל זאת בלוחות השניים הוא חזר להיות כבן אדם, ולכן היה לו רעב וצמא ככל האדם, כי ב"פסל לד" הוא חזר לטבע האנושי.

ומשה היה חייב להתאמץ לזון את עצמו במזון רוחני במקום מזון גשמי, כמו שכתוב "הנה ימים באים נאום ה' אלוקים ונתתי רעב בארץ, לא רעב ללחם ולא צמא למים, כי אם לשמוע את דברי השם", ועל ידי ההתלהבות מהלימוד ומהחידושי תורה השביע את גופו במקום אכילה ושתיה, ולכן גם בלילה ובעצם כל רגע ורגע הוא היה חייב להתאמץ לחדש חידושי תורה כי אם לא, הרעב והצמא הגופני היה מציק לו מאוד.

ללמדנו, שיש לבן אדם רעב, אבל הוא יכול להחליט איך הוא ישתיק את הרעב, וזה קשור גם בצורך של בן אדם לחום ולסיפוקים, והוא יכול לקבל את החום והסיפוקים על ידי דברים חיוביים כמו לימוד תורה וחידושי תורה ומצוות ותפילה ומעשי חסד, או שחם וחלילה הוא יקבל את החום ואת הסיפוקים על ידי עבירה, אבל הצורך בחום וסיפוקים הוא אמיתי וחייבים לטפל בזה ולא למחוק כביכול את הצורך, כי אז זה יתפוצץ בבת אחת ובפיצוץ אין לנו יכולת לשלוט במה שיקרה!

וידבר ה' אל משה בהר סיני – המשך קישוט בית כנסת בשושנים לקראת שבועות

עם ישראל לשמור שמיטה, באומרה שאין מה לדאוג מהשאלה "וכי תאמרו מה נאכל?".

וכפי שעונה ה' "וציויתי את ברכתי שהארץ בשנה השישית תצמיח ל3 השנים", ובעצם גם כאן יש ק"ו, שאם הר סיני בלי ציווי רק לכבוד ה' צימח פרחים במדבר ק"ו שלכם יצמח בנס ל3 שנים לפרנסכם, כי זה יעזור שתשמעו בקולי כאשר אתם כביכול מסכנים את פרנסתכם.

ובעצם אין כאן בכלל סכנה, כי ה' מבטיח עוד לפני בוא הסכנה - לפני שמיטה, עוד בשנה השישית כבר תראו שציויתי את ברכתי ובשישית תקבלו מזון עבור 3 שנים.

ובדוך דומה אפשר לפרש על פי שיטת המשנה ברורה, שאם צמחו עשבים בכדי להקל על הבהמות שלא יתקרבו להר, ושיוכלו הבעלים להיות מרוכזים במתן תורה, כך הקדוש ברוך מבטיח אני יעשה הכל לעזור לכם לקיים את המצוות, ושתוכלו ללמוד תורה בלי טרדות ודאגות, "וציויתי את ברכתי".

לכאורה נראה כאילו יש סתירה בין פסוק זה לפסוק שאחריו, שהרי מפסוק זה מפורש שה' יכתוב על הלוחות, והנה בהמשך כ"ה בפוק ל"ד כתוב: "ויהי שם עם ה' ארבעים יום וארבעים לילה לחם לא אכל ומים לא שתה ויכתב על הלוחות את דברי הברית עשרת הדברים", ויש בפסוק זה משמעות שמשא הוא זה שיכתוב על הלוחות.

ולכאורה זה סותר מה שכתוב במפורש בפסוק הראשון שה' כתב?? ואם נפרש שחלק ראשון בפסוק מדבר על משה רבינו 40 יום לא אכל ולא שתה, ואילו המשך אותו פסוק מדבר על בורא עולם שהוא כתב על הלוחות, בכל זאת קשה מדוע כתוב לשון מטעה שכאלו משה כתב??

כאמור דווקא בלוחות השניות זכה משה לקבל את התורה שבעל פה ואת חידושי התורה, מכוח זה שחידש היתר לשבור את הלוחות, אבל מלבד פעולת שבירת הלוחות משה רבינו היה גם צריך לפסל בעצמו את הלוחות דהיינו להתאמץ מאוד בעצמו בעבודה קשה ממש.

ולכן בלוחות השניים יש דגש מיוחד שלא אכל ולא שתה 40 יום ו 40 לילה, כי התאמץ מאוד ומסר נפשו על זה, ולכאורה קשה שמספיק לכתוב 40 יום לא אכל ולא שתה, וממילא כלול בזה הלילה, למה היה צורך לפרט גם את הלילה???

וייתכן שהיה צורך להדגיש שאף על פי שלא ישן בלילה בכל זאת לא אכל ולא שתה. אבל גם זה לא מובן, שפשוט שמשא כמו שלא אכל ולא שתה 40 יום ולילה כך גם לא ישן 40 יום, כי למעלה בשמים הוא היה כמו מלאך שלא צריך

ללמדנו, שיש לבן אדם רעב, אבל הוא יכול להחליט איך הוא ישתיק את הרעב, וזה קשור גם בצורך של בן אדם לחום ולסיפוקים, והוא יכול לקבל את החום והסיפוקים על ידי דברים חיוביים כמו לימוד תורה וחידושי תורה ומצוות ותפילה ומעשי חסד, או שחם וחלילה הוא יקבל את החום ואת הסיפוקים על ידי עבירה, אבל הצורך בחום וסיפוקים הוא אמיתי וחייבים לטפל בזה ולא למחוק כביכול את הצורך, כי אז זה יתפוצץ בבת אחת ובפיצוץ אין לנו יכולת לשלוט במה שיקרה!

מפורסמים דברי רש"י ששאל מה עניין שמיטה אצל הר סיני?? הרי כל המצוות ניתנו למשה בהר סיני, מה פתאום דווקא במצוות שמיטה התורה מזכירה את הר סיני??

ונראה לבאר, שהנה הר סיני למרות שהוא נמצא במדבר, בכל זאת מפני כבוד השם הוא התמלא בפרחים, וכמובא בלבוש שו"ע אור"ח תצ"ד, וכן בספר המנהגים של מהר"י מולין כתב, נוהגים לכבוד חג השבועות לשטוח על רצפת בית הכנסת עשבים ושושנים של בשמים לשמחת הרגל.

או כפי שכתב המשנה ברורה סימן תצ"ד זכר למה שגדלו עשבים סביב הר סיני בשביל שהצאן והבקר לא יתקרבו להר, שעל כן אנחנו בחג השבועות מקשטים את בתי הכנסת בפרחים, וזאת למרות שההר לא נצטווה להוציא פרחים, אלא כביכול בלי ציווי גידל פרחים למען כבוד ה'.

אז יש כאן קל וחומר עבור עם ישראל שיעודד אותם לשמור שמיטה, למרות שבשנה השביעית הם לא יזרעו ולא יקצרו, וכפי שראינו התורה הקדושה טורחת לשכנע את

וטהר לבנו – שבועות מתן תורה

האם עם ישראל התגייר במתן תורה? – והאם קיבלו את התורה בכפייה??

ולפי זה מובן למה כתוב שעם ישראל בכו "על משפחותיו" ולא כתוב "על משפחותם", כי עם ישראל בכו על 2 משפחות, שאם הגרות תהיה מושלמת אכן תותר להם הנישואים עם הקרובות אבל אז יש להם לבכות על הקרבה שלהם לאבות הקדושים שנחתכה, ואם הגירות לא מושלמת אזי הם ישמחו שהם קשורים לאבות הקדושים אבל יש להם לבכות על פירוק נישואיהם עם קרוביהם.

והיות ובבכיתם כביכול הם העדיפו גירות מושלמת והתנתקות מהאבות הקדושים לכן נגזר עליהם בכי לדורות על חורבן הבית.

וכפי שכתוב **במדרש איכה רבתי פ"א**, שבגלל פעמיים שבכו בכי של תפלות בלילות לכן נגזר עליהם חורבן 2 בתי מקדש, ועל בכי בלילה של המתאוננים נגזר חורבן בית ראשון, ואילו על בכי בלילה בחטא המרגלים נגזר חורבן בית שני.

וייתכן שגלל הישנות החטא - שפעמים בכו בכי חינום וכשחוזרים על חטא פעם שניה זה מחמיר ומעצים את החטא, לכן נקבע זמן הגזירה לפי הפעם השנייה שחטאו, שבכו בליל ט' באב, **ולכן** גם נגזר שבלייל ט' באב יחרבו 2 בתי המקדש, כי אז כביכול הם לא קיבלו הגנה של זכות האבות הקדושים כי הסכימו להתנתק מקרבתם לאבות.

ואולי בגלל זה ה' הקשיב רק לרחל אמנו, כי היא כביכול הסכימה להתנתק ממשפחת האבות כשוויתרה על הנישואין עם יעקב עבור לאה אחותה, ובכך הסתכנה שעשו יקח אותה לאשה, ואכן היא נקברה בנפרד מהאבות הקדושים כי בזה כוחה, שגם במצב שעם ישראל מנותקים מהאבות, בכל זאת זה זכותה שה' יחמול עלינו בזכותה!!!

אבל ט' באב יתהפך ליום שמח, כי בסופו של דבר על הצד שהגירות מושלמת אז ממילא הגירות שלהם הייתה מתוך "נעשה ונשמע" שזה גירות מושלמת בשמחה אמיתית, וזה שלימות עם ישראל, וממילא הקב"ה ישמח בעם ישראל, **אבל** זה רק כשעם ישראל יתנתקו מהנגיעות הרעות, וכל כולם יהיה לעשות רצון אבינו שבשמים באופן מושלם, ואז גם אם יסתיים זכות האבות הקדושים **כפי שכתוב בפרשת האזינו**, בכל זאת אז תבוא הגאולה לעם ישראל בזכות ה"נעשה ונשמע".

וכולי תודה לבורא עולם על חידוש זה שנתן לי ביום שבת וסיומו בסעודת מלווה דמלכא.

וכל כך שמחתי בחידוש הזה שזה עשה לי עונג שבת מעין עולם הבא שאין מתוק מזה בעולם הזה, וגם ביום ראשון ושני בשבוע כל רגע שזכרתי בזה הרגשתי מתיקות נפלאה שכל תאוות העולם הזה נמחקים לעומתה, ומחשבת עבירה מיד נמחקת כי אני מזכיר לעצמי את העונג של חידוש זה, ושוב אני מודה לה' על חידוש נפלא זה!!

שכן הישג רוחני ותורני וקדוש כזה נותן לנו שובע – "שבוענו מטובך" ושמחה והתלהבות עצומה וסיפוק בכל פעם שניזכר בזה, וזה יבטל מאתנו כל תאוה וטעם עבירה לתקופה ארוכה, **ואדרבא** תגבר בנו התשוקה לחדש עוד חידושי תורה אמן ואמן.

יש להקשות שהרי עם ישראל התגייר בקבלת התורה, והרי יש כלל שגר שהתגייר כתינוק שנולד, ועד כדי כך הכלל הזה עוצמתי שאפילו מותר לו להתחתן עם אמו או אחותו כי הם כאנשים זרים ממש לאחר שהתגיירו.

ולפי זה קשה למה כתוב שבחטא המתאוננים בלילה עם ישראל **בכה למשפחותיו** ופי' רש"י על פי הגמרא **יומא עה'** שבכו על עסקי משפחות שהתחתנו עמם קודם מתן תורה, כי לגרש את נשותיהם שהתחתנו עמם קודם מתן תורה, כי לפני מתן תורה הם התחתנו עם עריות כגון אם משה - יוכבד שהייתה דודה של בעלה עמרם אבי משה רבינו, **וקשה** מאוד למה בכו?? וכי למה היה להם להיפרד לאחר מתן תורה הרי גר שנולד כתינוק שנולד ואין עליהם איסור קרובים בקרוביהם מלפני הגירות???

וכששאלתי שאלה זו ענה לי ת"ח עצום **שהמהר"ל** שואל שאלה זו, **וראיתי** במהר"ל שמתרץ שהיות ובורא עולם גייר אותם בכפייה בכך שכפה עליהם הר כגיגית כפי שכתב רש"י בפרשת ויתרו על הפסוק **"ויתייצבו בתחתית ההר"**, לכן הם לא נחשבו כתינוק שנולד בגירותם. **(ויתכן** בכוונתו שממילא לא הייתה להם קבלת גירות מושלמת), ולכן עדיין נשאר להם קרבת הברש וממילא נאסרו בקרוביהם.

ונשאלת השאלה, הרי עם ישראל אמרו לפני זה "נעשה ונשמע" וזה קבלת התורה באהבה מתוך רצון אמיתי מכל הלב, ואם כן היה כאן גירות מרצון – גירות מושלמת?? ולפי זה הרי הם כן כתינוק שנולד מחמת הגירות??

ואכן בשפתי חכמים כתב שבהתחלה עם ישראל קיבל את התורה באהבה גמורה כשאמרו נעשה ונשמע, אבל בגלל ששמעו את הקולות ואת העשן הם נבהלו וחזרו בהם, ולכן בורא עולם כפה עליהם הר כגיגית, ולכן זה נחשב כגירות בכפייה ועי"פ האמור לכן נשאר בהם איסור קרובים כי הם לא כתינוק שנולד, וכמובן יש הרבה מקום ודעות בכוונת המהר"ל.

ונשאלת השאלה, לשם מה בורא עולם הפחיד את עם ישראל בקולות ובעשן, שבכך גרם לעם ישראל לחזור בהם מרצונם הטוב לקבל את התורה, ואחרי זה לכפות עליהם הר כגיגית, לכאורה עדיף היה שלא יהיו קולות ועשן וכך לא יפחדו ועם ישראל ישארו ב"נעשה ונשמע", ברצונם הטהור לקבל את התורה בשמחה ומרצון טהור??

והתשובה שהתחדשה לי וכל כך התענגתי בשבת מתשובה זו, שזה היה עונג שבת מושלם עבורי, שבורא עולם בכוונה רצה שעם ישראל לא יהיו כתינוק שנולד בגרותם, כי אם כך הם יפסידו את החיבור והקרבה המשפחתית לאבות הקדושים – לאברהם יצחק ויעקב!! ולכן ברור שבורא עולם תכנן שגם יגידו "נעשה ונשמע" וגם יחזרו בהם וגם יתגיירו מתוך כפייה!!! הכל למען הקשר שלנו לאבות הקדושים!!!

ואכן למרות חזרתם בגלל הפחד בכל זאת עדיין נשאר להם הכתרים שקבלו על מה שאמרו "נעשה ונשמע" ורק כחטאו בעגל הורידו את הכתרים – כי למרות החזרה לא נמחק להם לגמרי מה שאמרו "נעשה ונשמע", מה שקיבלו גירות מרצון ובשמחה.

קבלת התורה - בסיני - ובימי יהושע – ובימי מרדכי ואסתר

יהושע כתוב "ויכתוב יהושע את הדברים האלה בספר תורת אלוקים" וכתב רש"י: שרק אז כתב יהושע את 8 פסוקים האחרונים של בתורה, מ"וימת שם משה" עד סוף

כתוב בגמרא שבת פח' שעם ישראל קבלו את התורה באהבה, בשונה מקבלת התורה בהר סיני ששם קבלו תורה מתוך כפייה, שהקב"ה כפה עליהם הר כגיגית, והנה בסוף

וזהר לבנו – שבועות מתן תורה

יבחרו בתורה, ועם ישראל התנגד בתוקף וקיבלו עליהם שהם בוחרים בתורה ובקדוש ברוך הוא.

וזה היה השלמת ספר התורה בשלימות מתוך התחדשות קבלת התורה באהבה, ולכן היה שווה ליהושע להמתין כמה שנים לסיום כתיבת ספר התורה, רק לפי זה צריך עיון מה התחדש בקבלת התורה מאהבה בימי אחשוורוש? הרי כבר קיבלו אותה באהבה בימי יהושע??

ונראה שבימי מרדכי ואסתר הם קיבלוה באהבה ומתוך שמחה, ואילו כאן אצל יהושע קיבלוה רק מתוך אהבה ורצון, אבל היה חסר את המתוך שמחה, ואינו דומה תורה מתוך שמחה לתורה בלי שמחה.

ללמדנו שאין דומה קבלת התורה מתוך אהבה, ולא דומה מתוך אהבה למתוך שמחה, כי קבלת התורה המשולש ביראה ואהבה ושמחה, החוט המשולש לא במהרה יינתק, ובקשר אמיץ זה נתחזק לעבוד את בורא עולם בהתחדשות כל שנה ושנה, ושמחה של קבלת התורה תאיר לנו בימים הקשים והעצובים כי אור התורה ושמחת התורה יאיר לנו את החשיכה, ובעזרת ה' נזכה לשמחה של תורה ומצווה כל חיינו ואמן.

**הכנה לחג השבועות

ואולי קודם הוזכר 30 יום של אייר קודם ל15 של השלמת ניסן מפסח, כי להיות קדושים ב15 יום של סוף ניסן קל יותר מ30 יום של אייר שגם הזמן ארוך יותר וגם זה רחוק כבר מקדושת פסח.

אומנם צריך לזכור שדווקא לאחר שביעי של פסח שאז היה גילוי שכונה מיוחד שראתה שפחה על הים מה שלא ראה יחזקאל בן הבוזי, אז בא עמלק בניסיונות קשים וחדשים לנסות והפיל את עם ישראל בטומאה נוראה.

ואין דבר זה סותר מה שכתבתי קודם, כי הקב"ה לא מביא לאדם ניסיון שלא יכול לעמוד בו, ודווקא בגלל שעם ישראל היו בעוצמה רוחנית עצומה שדבקה בהם לאחר ימי פסח ודווקא אז קל היה לעם ישראל להתמודד מול הניסיון של עמלק, כי עדיין טעם הטוב של קדושת פסח נותר בפיהם ובעצמותם.

ואילו למצודת דוד החשבון שונה, 15 כסף הכוונה 15 נביאים שהבטיחו את הגאולה שכל יהודי נכסף אליה, ושוב 15 איפה כי חומר זה 10 איפה ולתך זה 5 איפה, יחד שוב זה 15 וגם כאן הכוונה 15 נביאים שהתנבאו שגם בזמן הגלות הקב"ה יעזור לעם ישראל אבל העזרה של הקב"ה בזמן הגלות בדרגת שעורים שזה לא אוכל הכי טוב, דהיינו שירגישו גלות למרות עזרת ה'.

ושוב קשה קושייתו הנפלאה של תלמידי המצוין יהודה ברק על המצודת דוד, למה לא כתוב בנביא ישר 15 האיפה שעורים?? ויתכן לתרץ שבעצם לתך זה 15 סאה, והמשמעות היא שגם בגלות יש 2 דרגות יש כמות גדולה של סייעתא דשמיא שזה 15 איפה = 45 סאה, ויש 15 סאה שזה לתך המבטא כמות קטנה יחסית 15 לעומת 45, שזה מרמז להסתר פנים עצום ונורא בגלות שבקושי ירגישו את השגחת ה' ועזרתו כמו ימי השואה המחרידה רח"ל.

וה' הטוב יעזור שנזכה לסייעתא דשמיא עצומה בכל מצב, ושנזכה לגאולה השלימה בקרוב ממש, ושנזכה לקבלת התורה מתוך אחדות ישראל אמיתית כאיש אחד בלב אחד.

ראויים ישראל למתן תורה – כך קילסו אפילו הגויים את עם ישראל

לגויים ישראל הביאו לי ספר יוחסין שלהם וכי אתם גם יכולים להביא ספרי יוחסין כמוהם?? שנאמר "הבו לה' משפחות עמים" הביאו לי ספרי יוחסין כשם שבני מביאים ככתוב "ויתילדו על משפחותם".

ולכך מיד אחרי שכתוב, אלה המצות אשר צוה ה' את משה אל בני ישראל בהר סיני, מיד אחר כך כתוב "וידבר

התורה, ונשאלת השאלה וכי למה יהושע כתבם ולא משה רבינו??

והתשובה היא כי משה לא יכול לכתוב על עצמו שהוא מת, ומצד שני יהושע התעכב שנים רבות מלכתוב אותם, למרות שבער לו לתרום חלקו בתורה, וגם היה עליו להזדרז ולהשלים את ספר התורה מיד עם פטירת משה, שלא יהיה ספר תורה חסר, בכל זאת יהושע המתין לסוף חייו, שרק אז השלים את ספר התורה.

והסיבה לכך, כי אז הוא גרם ופעל שעם ישראל יקבלו את התורה מתוך אהבה ורצון אמתי, כי לפני מותו הוא הציע להם שיעזבו את התורה ואת דרך ה', ורק הוא ומשפחתו

ללמדנו שאין דומה קבלת התורה מתוך אהבה, ולא דומה מתוך אהבה למתוך שמחה, כי קבלת התורה המשולש ביראה ואהבה ושמחה, החוט המשולש לא במהרה יינתק, ובקשר אמיץ זה נתחזק לעבוד את בורא עולם בהתחדשות כל שנה ושנה, ושמחה של קבלת התורה תאיר לנו בימים הקשים והעצובים כי אור התורה ושמחת התורה יאיר לנו את החשיכה, ובעזרת ה' נזכה לשמחה של תורה ומצווה כל חיינו ואמן.

בלומדי עם תלמידי המצוינים בתורת אמת ב"ב בנביא יהושע התחדש לנו חידוש נפלא על הפסוק: **וְאָפְרָה לִי בְחַמְשָׁה עֶשְׂרֵי כֶּסֶף וְחֹמֶר שְׁעָרִים**. (10 איפה – 30 סאה) וְלִתֵּךְ (5 איפה – 15 סאה): פרק ג' ב'.

ולרש"י 15 כסף: הכוונה שה' קנה את עם ישראל ביציאת מצרים שהיה 15 בניסן, 45 שכך יוצא מנין לתך וחומר שביחד זה 45 סאה, כי לתך זה 15 וחומר זה 30 סאה, וזה מרמז על 45 יום עד א' סיוון, שאז הגיעו להר סיני, ורש"י מבאר עוד שלמרות אהבת ה' לנו והשקעתו בנו בכל לא יקש מאתנו רק הקרבת העומר משעורים הזולים.

ובעצם רש"י מפרש כאן על קרבן העומר וגם על 45 יום מתוך ספירת העומר ובכל זאת אין כתוב כאן 49 יום שזה ספירת העומר השלימה אלא אך ורק יום באתם למדבר סיני שהיה בא' סיוון, כי עיקר מתן תורה היה בא' סיוון שרק שם הייתה אחדות ישראל מושלמת.

וכפי שכתבתי קודם על הפסוק "ביום הזה באו מדבר סיני – ויחן שם ישראל", שכתב רש"י שעם ישראל היו כאיש אחד בלב אחד דווקא ביום שהגיעו למדבר סיני, אבל בשאר מקומות ותחנות שעשו במדבר הייתה ביניהם מחלוקת (רש"י ממכילתא), ועל היום הזה שהוא ר"ח סיוון, דיבר הקב"ה עם משה בסנה, ואמר לו "תעבדון את האלוקים על ההר הזה" - בעל הטורים.

ותלמידי המצוין יהודה ברק ני"ו הקשה מדוע לא כתוב בנביא ביחד 45 סאה?? מדוע זה מורכב ממספר 30 ועוד 15?? וגם יש להוסיף ולהקשות לפי פירוש רש"י היה אמור להיכתב קודם ה15 – לתך, כי זה מספר הימים מפסח עד ר"ח אייר, ולאחר מכן לכתוב 30 – חומר, שזה 30 יום מר"ח אייר עד ר"ח סיוון, וכך היו המספרים נכתבים לפי סדרם, שניסן קודם לאייר??

וה' הטוב יעזור שנזכה לסייעתא דשמיא עצומה בכל מצב, ושנזכה לגאולה השלימה בקרוב ממש, ושנזכה לקבלת התורה מתוך אחדות ישראל אמיתית כאיש אחד בלב אחד.

וזהר לבנו – שבועות מתן תורה

זה גרם אפילו לגויים לשבח ולקלס את עם ישראל במעלתם העצומה והנפלאה זו, ואכן ראוי **ספירת מט' ימי העומר** שהם מבליטיים את מעלת עם ישראל שלמרות שהיו **במט' שערי טומאה** בכל זאת **שמרו על קדושת המשפחה**, ושמרו בדבקות על יחוסן הקדוש, ולכן אפילו הגויים הבינו שמגיע לעם ישראל את ההתעלות לומר נעשה ונשמע ולוותר על הרגילים ורצונם האישית ולהתמסר לבורא יתברך ולנצח להתעלות ב 49 ימי הספירה להוסיף קדושה ואחדות ישראל ולהגיע בשמחה למתן תורה אמן ואמן.

זה מתרץ קושיית בני היקר **יאיר אברהם** נ"ו, שאיך יתכן שהיהודים שבטבעם חשדנים ומתווכחים, בכל זאת כולם אמרו נעשה ונשמע בלי לבדוק קודם לעומק??

ייתכן שזה היה טענת הגויים איך זכו ישראל להתעלות מטבעם ולקבל בתמימות **"נעשה ונשמע"** בלי לחקור מה כתוב בה, ועל זה ענה ה' שמגיע ליהודים **שברגע האמת יקבלו את התורה בהכנעה ובשמחה בלי חקירות ודרישות** בזכות טהרת המשפחה המתבטאת בספרי היוחסין וכאמור.

ה' במדבר סיני שאו את ראש כל עדת בני ישראל", שלא זכו ליטול את התורה אלא בשביל היוחסין שלהן, **"גן נעול אחותי כלה וגו' אחת היא יונתי תמתי"**, שמעו האומות אף הן התחילו מקלסין להן **"ראוה בנות ויאשרוה"** וגו'.

והקשה הרב נתנזון שליט"א וכי לא מספיק לסתום פי הגויים המקטרגים על נתינת התורה לעם ישראל בטענה הפשוטה ביותר שה' לפני שנתן את התורה לעם ישראל חיזר על כל הגוים והציע להם את התורה וכל הגוים שאלו מה כתוב בה ולא הסכימו לוותר על מנהגם והרגילם ולכן דחו את קבלת התורה, לעומת זאת היהודים אמרו **"נעשה ונשמע"**, וממילא מה טענת הגויים נגד נתינת התורה לעם ישראל, הרי הם עצמם דחו אותה כשהציעו להם אותה???

ונראה שאכן חוצפה היא מהגויים לטעון נגד קבלת התורה ליהודים, אך בכל זאת ה' נתן להם לב להתלונן טענה לא צודקת וגם התייחס לטענתם זו, בכדי לשבח את עם ישראל בעוד מעלה יפה ובלטת מול כל הגוים שהיהודים מיוחסים הם בכתבי יוחסין כי הם קדושים וטהורים דורי דורות, **שאפי' משך 210 שנים** שהיו בטומאת מצרים **במט' שערי טומאה לא נטמאו בעריות**.

איך ולמי הציעו באומות העולם לקבל את התורה

לעם ישראל כתוב שמושה הציע להם ועם ישראל ענו יחדיו כל אשר ציווה ה' נעשה ונשמע. אומנם אצל הגויים איך זה התבצע?? ואולי הנביאים שהתנבאו לאומות העולם הם הציעו זאת לגויים, ועיין בסוף פרק ראשון בב"ב רשימת הנביאים שהתנבאו לאומות העולם, אומנם זה עדיין חוסר שוויון שהרי משה עשה בשליחות הקב"ה הרבה ניסים לעם ישראל ולכן מובן שהיהודים יגידו למשה שסומכים עליו בעיניים עצומות, אבל למה שהגויים יסמכו על נביא שיתן להם תורה שמתאימה להם??

ולכן לכאורה מוכרחים דברי התורה חיים תחילת ע"ז על פי הזוהר שהקב"ה הציע לשרי מעלה שהם מלאכי האומות שיקבלו את התורה אבל הם סירבו בטענה שלעם שלהם לא מתאים לוותר על תאוותם, והמלאכים מכירים את כוח ה' וגבורתו ובכל זאת סירבו, אבל מוסיף הגאון שטען משה רבינו למלאכים אחרי שה' אמר למשה ענה למלאכים תשובה, שאל משה מה כתוב שם, ואמר להם הרי זה מה שמתאים לעם ישראל כי הם ילחמו על יצרם ויקיימו את המצוות, כי זה בדיוק מטרתם בעולם, ובעצם כל טענת משה הגדר שלה הוא **"נעשה ונשמע"**, שמהות עם ישראל הוא להיות עבדי ה' ולקיים את כל ציוויי ה' בכדי לתקן עצמם ולהילחם ביצרם בין קל בין קשה.

וכיווננו עם ישראל לדעתו הגדולה של רבם משה בלי שיגלה להם זאת, ולכן הם זכו וקיבלו את הכתרים של נעשה ונשמע, אבל כשחטאו זכה משה בכל הכתרים כי המקור לנעשה ונשמע לקוח ממשה רבינו, וכוח זה גנוז אצל רבותינו להשפיע לתלמידים אש קודש של נעשה ונשמע, ולכן חובה עלינו להידבק ברבותינו ולהיות אסקופה נדרסת לרגלם תמיד.

נעשה ונשמע – מול כפה עליהם הר כגיגית

בלג' בעומר אש בערה בי כי כמו כלל עם ישראל, כי אצל כל יהודי ויהודי בוערת אש קודש בזכות רשב"י, ובשנת תש"פ בעת מגיפת הקרונה שהגבילה מרוב רובו של עמך בית ישראל לעלות למירון לקברו של רשב"י, זכיתי לחדש חידוש עצום, בעת הריקוד בליל לג' בעומר, והחידוש התמשך ונכתב בלילה וביום.

וזכיתי שעיקר החידוש נקרא על ציון רשב"י הקדוש בליל לג' בעומר, בחדרו הריק של הציון לצערם ויגונם העצום של עם ישראל, על ידי ידידי הצדיק הקצין הבכיר ר' חנן סיבוני שליט"א שמתוקף תפקידו הצליח להיכנס לבדו לקודש פנימה ולמד חידוש זה בציונו הקדוש של רשב"י, וכולי דמעות של שמחה על שזיכני ה' לכך, ועל שלחותו של ידיד נפשי היקר מאדם רבי חנן סיבוני שה' ישלם שכרו משלם בזה ובבא.

וממשיך רש"י "תחת התפוח" זכור כי בתחתית הר סיני העשוי על ראשי כמין תפוח שם עוררתיך, והוא לשון חבת אשת נעורים המעוררת את דודה בלילות בתנומות עלי משכב מחבקתו ומנשקתו. שמה חבלתך - הרי אמרנו שהקב"ה קראה אמו שם נהיתה לך לאם. חבלתך - לשון חבלי יולדה, חבלתך באו לך חבלים ממך.

וכאן טמון הסוד הגדול עכשיו התגלה לי ואני כותב זאת בדמעות התרגשות, כי הנה לכאורה קשה מאוד שהרי **בגמרא בשבת פה'** על הפסוק **"ויתיצבו בתחתית ההר"**, א"ר אבדימי בר חמא בר חסא: מלמד שכה עליהם הר כגיגית ואמר להם: **אם אתם מקבלים התורה - מוטב, ואם לאו - שם תהא קבורתכם**, ואחרי זה קבלו שוב באהבה בימי יהושע ובימי מרדכי ואסתר.

כָּר יוֹחָאֵי וְלִשְׁדָּה תַּפּוּחִים, עֲלִיתָ לְלֶקֶט בּוּ מְרַקְחִים, סוּד תוֹרָה כְּצִיצִים וּפְרָחִים, נַעֲשֶׂה אֶדָם נְאֻמָּר בְּעִבְרִיָּה, וְחִשְׁקָה נַפְשִׁי לְהַבִּין מֵהוּ הַשְּׂדֵה תַּפּוּחִים???

וזכרתי שבשיר השירים כתוב את המילה "תפוח" והתעוררתי שאולי יש קשר ביניהם, והנה הפסוק, בפרק ח' ה' **"מי זאת עלה מן המדבר מתרפקת על דודך תחת התפוח עוררתיך שמה חבלתך אמה שמה חבלה ילדתך"**.

ואכן בס"ד מצאתי קשר!! כי הנה רש"י מפרש, **"מי זאת"** – ה' ובית דינו אומרים על כנסת ישראל, מי זאת כמה היא חשובה זאת שנתעלתה מן המדבר בכל מתנות טובות, שם נתעלתה במתן תורה, ובדבוק שכינה ונראית חיבתה לכל ועודנה בגלותה.

וטהר לבנו – שבועות

קשורים להקב"ה על דרך החיובית והשלילית, בבחינת אהבה ויראה, וכפי שמרומז בפסוק ה', וגם שמחו שכך נסתמו טענות כל הגויים שנמשלו לעצי היער, שהם קבלו סוג של כפיה ומיד ברחו וסרבו לקבל עליהם את התורה.

זכמו כן עם ישראל משבח את הקב"ה **בשיר השירים פרק ב'** פסוק ה' **"סמכוני באשישות רפדוני בתפוחים כי חולת אהבה אני"**, שמצד אחד הייתה קבלת התורה מהאהבה **"נעשה ונשמע"** וזה מתואר בפסוק הקודם **"ודגלו עלי אהבה"**, ואכן מצאתי בגאון שם שמבאר שמה שכתוב בתחילת הפסוק **"הביאני אל בית היין"** הכוונה למתן תורה ש"יין" זה גימטריה **ע' כנגד ע' פנים לתורה**.

כי עם ישראל מתוך אהבתם העזה לבורא יתברך ולתורתו, רצו חיבור הכי חזק והכי מושלם להקב"ה לכן הם שמחו בכפיה של הר כגיגית, שזה הגן והפחיד את עם ישראל שלא ישלכו בחטאים, כי עם ישראל חולה אהבה על הקב"ה ורוצה פחד שלא יפרד לעולם חלילה מאהבת ה' גם בעת התקררות האהבה, והפחד זה חלק מרצון ואהבת עם ישראל לה', כי הם בערו באהבת הבורא.

זכך יצא התוצאה ש"שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקיני", שיש כאן בחינת שמאל שזה **"כפה עליהם הר כגיגית"**, ויש **"ימינו תחבקיני"** שזה **"נעשה ונשמע"**, או שעם ישראל התחבר יותר להקב"ה כשהצטרף גם הכפיה אימת העונש.

ודעינו זה מובן על פי מה שכתבתי בפרשת יתרו, שנשאלתי בצעירותי, שאם מטרת בורא עולם היא להטיב לבריות למה יש גיהנום לעוברי עבירות ולאנשים שלא מקיימים מצוות?? בפרט שרוב בני אדם נכשלים בעבירות רח"ל!!

והתשובה על כך פשוטה היא, שאם יש תחרות לרוץ 20 קילומטרים רצוף בלי הפסקה ובמהירות מקסימלית לכל אדם לפי היכולת הרפואית שלו שנקבעה על ידי רופא, ומובטח למצליחים פרס של מיליון דולר, וכמובן כל השומעים התלהבו והתחילו לרוץ כי הפרס קסם לכולם, אבל במשך המרוץ רבים נחלשו וטענו שהם כבר ממש לא מסוגלים, ואין מה לעשות הם לצערם הפסידו את הפרס הגדול, ורק 10 אחוז הצליחו להתגבר על הקשיים ועל החולשה ואכן זכו בפרס המיוחל.

אבל אם יעשו מירוץ שמלבד הפרס הגדול, אי אפשר להתייחס **כי כלבים גדולים עזי נפש קורעים לגזרים את כל הנכשלים**, במקרה כזה הרוב המוחץ אכן יגלה כוחות עליליים ויצליח לסיים את המטרה עד תומה, כי פשוט אי אפשר לסגת ואי אפשר להתייאש!! כי הפחד דוחף אותו שאין דרך להתייאש!!

זכך ברא עולם את עולמו שיהיה פחד מהעונש על אי קיום המצוות כך אכן יהיו הרבה יותר יהודים שיצליחו להגיע למילוי תפקידם בעולם הזה, ויזכו לטוב נצחי אין סופי אמן ואמן.

ואולי גם **במשלי בפרק כה'** שכתב בו **"תפוחי זהב במשכיות כסף דבר דבר על אפניו"** אפשר לפרש שתפוחי זהב במשכיות כסף, הכוונה שמכוח מתן תורה בכפיה מלבד התינה מתוך הנעשה ונשמע, זכו ישראל לקבל תורה שבכתב ותורה שבעל פה, שזה המשל זהב במשכיות כסף.

ודומה למה שכתב שם **הגאון**, המשיל דרך **"הפסט"** בלימוד התורה **לכסף**, **"ודרך הסוד" לזהב**, כי הכסף נצרך לכל להוצאה, אבל הזהב אינו נצרך רק לדבר יקר והיינו לעשירים, כן הפשוט הוא נצרך לכל אבל הסוד אינו רק לגדולים, והביא עוד הסבר, שלשון **"תפוחי"** מורה, שבתפוח יש 3 גוונים, כך יש בתורה, בתורה שבכתב יש 3 דהיינו תנ"ך = תורה נביאים וכתובים, ובין בתורה שבע"פ, שזה מדרשות וברייתות ומשנה, ואילו **הגמרא** הוא **כולל הכל**, והיא השביעית והרביעית לכן אמר **"תפוחי"**.

ומכל מקום, עם ישראל שוב קיבלו עליהם את התורה מאהבה בסוף חיי יהושע ובאהבה ושמחה בימי מרדכי ע"פ הגמרא **שבת פח'**, כי במרוצת הדורות אכן האהבה התקררה ונשאר יותר אימת העונש, ולכן היו צריכים לחזק מחדש את קבלת התורה מאהבה, ובעצם גם בימי אחשוורוש היה אימה עצומה כי המן ביקש להשמיד את כל עם ישראל, ומתוך פחד זה הם התחזקו וחזרו בתשובה בבחינת **"ופרעה הקריב"** שמתוך הפחד עם

ואם כן תמוה איך רש"י מפרש **שהר סיני** שהיה על ראשי בני ישראל היה **כתפוח מתוק ומלא אהבה** עזה בין הקב"ה לעם ישראל!! **כמו חיבוק ונישוק!!! הרי כפיה הייתה שם!!!**

אלא התשובה היא, שעם ישראל הוכיחו שהכפיה של הקב"ה שכפה עליהם הר כגיגית ואיים עליהם שפה תהיה קבורתכם, לא החליש אותם מאהבתם העזה שאמרו קודם **"נעשה ונשמע"**, אלא התלהבו בהתלהבות עזה להתחבר עוד יותר להקב"ה בעבותות וחבלים עזים של אהבה, מתוך אהבה ומתוך יראת העונש, העיקר להתחבר תמיד בעוז ובעוצמה להקב"ה.

ומי הוכיח שדווקא הכפיה והלחץ וכביכול המחשת הקבורה זה הגביר את האהבה העזה והגדיל את עוצמת מתן תורה לטובה ולא לרעה, הגביר את אש האהבה ולא קיררה חלילה, זה היה רשבי" הקדוש ובנו רבי אלעזר!!!

רשבי" הקדוש ובנו רבי אלעזר מתוך שהיו **קבורים במערה** בעמידה **"במערות צורים שעמדת"** בלי לזוז במשך רוב שעות היום כשלמדו תורה, ככה **במשך 13 שנה** עד שגופם היה מלא יבלות ופצעים - וכל אכילתם היה **רק חרובים** כל יום משך 13 שנה בלי לגוון, למרות שזה **מאכל בהמות**, בכל זה דווקא **מתוך לחץ ופחד מוות מהרומאים** שחיפשו להורגו, ומתוך קבורה שכזו, הפכו רשבי" ובנו מצב זה **כמקפצה הכי גדולה** להגיע להישגים שאף אחד לא השיג, **"סוד תורה כציצים ופרחים"**.

כי דווקא שם מתוך התמדתם בתורה במסירות נפש עצומה כביכול מתוך כפיה עצומה ונוראה, התגלה להם סודות התורה, כי דווקא **מתוך כפיה זו זכו ונדבקו להקב"ה באהבה עזה אין סופית**, כי כך הם מחקו את הגשמיות עד לשימוש מינימום שבמינימום של גשמיות, ונהיו כמעט כל מהותם רק רוחניות, והיות והיו במערה 13 שנה לכן זה נחשב **"שדה תפוחים"**, ואילו במתן תורה היה זמן קצר, לכן שם זה **"תחת התפוח"**, לשון יחיד.

ואולי זה גם הכוונה לכתוב **בשיר השירים פרק ב' פסוק ג': "כתפוח בעצי היער כן דודי"**, שעם ישראל משתבח בהקב"ה שכפה עליהם הר כגיגית, כי הכפיה הזאת מתוקה לעם ישראל, כמו התפוח המתוק שגם הוא נותן צל כי הוא חלק מעצי היער, אבל זה **צל עם ריח מתוק "וְרִיחַ אֶפְרַיִם כְּתַפְּחוֹתִים"**, כך גם יש הרבה כפיות בעולם, אבל **הכפה עליהם הר כגיגית מתוק הוא כתפוח לעם ישראל**.

ואכן ראיתי בגאון שגם מתייחס לצל של עץ תפוחים לעומת צל של עצים אחרים אבל בדרך שונה, ומ"מ גם הגאון מקשר זאת למתן תורה בדרכו, (כמו כן הגאון מבאר **"ריח אפך כתפוחים"** שאפך זה לשון **תוקף** - **תוקף הדינים**, וא"כ כדרכנו שהכפה עליהם הר כגיגית זה היה כביכול החרון אף, אבל לדברי הגאון כתפוחים הכוונה שזה השפיע עמקות והבנה מושלמת בתורה עי"ש).

ויתכן עוד, שעניין ה"כפה עליהם הר כגיגית", והוא ע"פ הגמ' **גז"ז ב' שהקב"ה פנה לכל הגויים ושאל אותם מי רוצה לקבל את התורה**, וכשהגויים ענו לה' בשאלה מה כתוב בה, הקב"ה הביא להם דווקא את **המצווה הכי קשה לאותו עם**, לאדום - לא תרצח, לישמעאל - לא תגנוב, לעמון ומואב - לא תנאף, א"כ יכולים האומות לטעון **שהקב"ה לא הרתיע והפחיד את עם ישראל מקבלת התורה ולכן עם ישראל הסכים לקבלה??**

אבל ברגע שהקב"ה **כפה על עם ישראל הר כגיגית** ואיים עליהם שאם לא יקבלו את התורה פה תהיה קבורתכם, **בזה נסתמו טענות הגויים**, כי זה פוגע עד עומק הנשמה, שהיהודים באו מתוך רצון טוב בשמחה ובהתלהבות עצומה בהתמסרות מושלמת להקב"ה ואמרו נעשה ונשמע, והקב"ה בא וכופה עליהם הר כגיגית ומאיים עליהם במיתה, וזה עלול היה לקרר את כל הקבלה, עד כדי כך שכתוב שהר קבלו עליהם באהבה בימי מרדכי, כי נשאר טעם כפיה בתן תורה, ובכלל יהודי שכופים אותו דווקא עלול בטבעו לגלות מרדנות יותר משאר האומות.

ובכל זאת עם ישראל קיבל באהבה את הכפיה, והמתיקו כצל של תפוח, שכל הכפיה מתוקה היא לעם ישראל שכך הם

וזהר לבנו – שבועות מתן תורה

שהקב"ה אוהב את עם ישראל ושומר עליהם בכל דרך גם דרך המן, שלא יתנתקו מאהבת ה' ומעבודת הבורא יתברך, ובכך עם ישראל הפכו את האימה מהמן וההתחזקות מיראת העונש, לקבלה מתוך אהבה ומתוך שמחה עצומה.

ישראל חזרו והתקרבו להקב"ה ע"פ מדרש שמות רבה כא', בכל זאת עם ישראל כשסר מהם מר המוות עשו "ונהפוך הוא" שהפכו את ההתחזקות מתוך אימה, לחלק בלתי נפרד לקבלה בהתחדשות של התורה מתוך אהבה ודבקות בהקב"ה, ומתוך שמחה

ריח גן עדן כריח שדה תפוחים – המשך

שיהיה זה לעילוי נשמת אבי הרב נתנזון: אוריאל בן אברהם מרדכי חיים, שנפטר בכז' אייר תש"פ

ואכן גם יעקב עבר בחייו סוגים של כפה עליהם הר כגיגית, כשנטמן מפחד עשו 14 שנה ושקד בתלמודו בישיבת שם ועבר, וגם כשקיים תרי"ג מצוות אצל לבן הרשע, שבוה יעקב הצביע לעשו על זכותו הגדולה, שנשאר צדיק אצל לבן, והקושי הגדול שיעקב חשב שיוסף בנו מת והוא ילך לגיהנום כי כך קיבל מרביתו שאם מת אחד מבניו בחייו זה מלמד שהוא ירד לגיהנום, ולמרות שיעקב חשב שהוא יורד לגיהנום למרות כל המסירות נפש שלו לקיים תרי"ג מצוות בכל מצב אפילו אצל לבן, בכל זאת יעקב אבינו המשיך בעבודת ה', בדיוק כפי שנהג כאשר חשב שהוא לא ינחל גיהנום אלא גן עדן, ואין לך יותר כפיית הר כגיגית מקיום המצוות במצב שכזה.

אומנם בעת שהריח יצחק את ריח גן עדן בכניסת יעקב לקבל את הברכות זה היה עוד קודם הקיים של יעקב, בכל זאת בגלל העתיד שבעתיד יעקב ועם ישראל יקיימו את התורה בכל מצב גם במצב של כפה עליהם הר כגיגית, לכן כתוב "וירח" כי זה עתיד, וכך גם הוגדר מהות גן עדן, וכפי שכתבו הן התרגום יונתן והן התרגום ירושלמי שביארו שהריח הוא על שם העתיד, (אלא שלדעתם הריח את ריח הקטורת העתידה להקטר על גבי המזבח).

אבל עשו הרשע בגיל 13 כבר חטא ובגיל 15 עבר על ג' עבירות חמורות, אי"כ כבר בזמן הברכות עשו היה רשע ונחל גיהנום ולכן "ראה" יצחק תהום של גיהנום מתחת לעשו, ולא רק ריח גיהנום.

ולכן הוגדר "ריח גן עדן" כריח שדה תפוחים, וכפי האמור קודם, שעם ישראל לקחו את ה"כפה עליהם הר כגיגית" ואמרו מתוק זה לנו כשדה תפוחים ולא ריח קבורה באדמה אנחנו מריחים כשאנו תחת ההר שנעקר ממקומו, כי יראת העונש וכן כל סוגי הקשיים מתוקים הם לנו ומחברים אותנו חזק יותר לבורא יתברך.

יהי רצון שתורתו תהיה מגן לנו ותאיר עינינו תמיד, ונזכה לאהבת ה' תמיד בכל מצב ובכל זמן נתמיד באהבת ה' ובלמוד תורתו הקדושה, ושנזכה גם אנו הקטנים והשפלים ללקוט בו מרחקים ולעשות ציצים ופרחים לתורה הקדושה, כי זה מתנת הבורא לנו באהבתו העצומה לנו, וברצונו לשמחנו בלימוד תורתו הקדושה, ועל ידי שמחת החידושים הקב"ה יעזרני להתקדש ולבטל ממני הנאות גשמיות מיותרות וכל שכן הנאות אסורות, ולהתקדש ברוחניות בצימאון ובתשוקה עצומה, וכך אזכה להידבק בהקב"ה בחבלי אהבה עזים ומתוקים אמן ואמן.

כל שאור לא תקריבו ממנו מנחה לה' – מול 2 הלחם בשבועות

והתשובה ששבועות מבטא שלימות, ושער החמישים, שער הגאולה כפי שכתבתי מספר פעמים, וממילא בזמן שלימות הגאולה לא יהיה בעיה בחימוץ כי אין יצר הרע שמחמיץ לנו את המצוות.

ע' פנים לתורה או במט' פנים התורה נדרשת

העיון של חכמי ליטא וכדו', ולכן כשנצטוו לעזוב את הר סיני ולעבור לארצות אחרות ממילא עליהם לקבל עוד צורות ופנים של לימוד תורה.

אבל במט' פנים התורה נדרשת, אולי הכוונה בשערי חוכמה ודרגות של עולם רוחני ושערי קדושה עליונה, ואם זה הכוונה אי"כ שוב קשה שהרי יש נ' שערים של בינה וקדושה ושלימות רוחנית, ובפשטות הוא השלמת המט' שהזכיר המדרש, ואם כן קשה שמשמע במדרש כביכול שבמרתף היין יש רק מט' שערים ואיך יתכן שבמרתף היין כביכול חסר את שער הנון?!

ואולי בעולם הזה יש רק 49, משא"כ בעולם הבא יש 50 שערי בינה ושלימות, או יתכן שאכן מרתף היין כביכול אין

הוסיף לי החברותא היקר מאוד הרב אלדר נתנזון שליט"א, שכאשר יעקב בא לגנוב את הברכות מעשו ובא לפני יצחק אביו עם המטעמים שהכנינה רבקה, כתוב שיצחק שמח בכניסתו של יעקב כי הריח בגדיו וברכהו ואמר "ראה ריח בני כריח שדה אשר ברכו ה'", וכתב רש"י: כריח שדה אשר ברכו ה' - שנתן בו ריח טוב וזהו שדה תפוחים.

ומקורו מהגמרא בתענית כט' על פסוק זה, "כריח שדה": אמר רב יהודה בריה דרב שמואל בר שילת משמיה דרב כריח שדה של תפוחים, ומצאתי במדרש בראשית רבה סה' כב', שבשעה שנכנס אבינו יעקב אצל אביו נכנסה עמו גן עדן הוא דא"ל ראה ריח בני כריח שדה, ובשעה שנכנס עשו אצל אביו נכנסה עמו גיהנום.

אומנם בלשון רש"י כאן ובעצם מדויק כן בפסוק אצל יעקב יצחק הריח שדה תפוחים - גן עדן, ואילו אצל עשו לא כתוב בתורה ריח אלא כתוב ברש"י שיצחק "ראה" גיהנום פתוחה מתחתיו ונחרד חרדה גדולה, (אומנם בתרגום כתוב שריח תבשיל עשו היה בריח גיהנום).

ויתכן שהרעיון שגן עדן מכונה שדה תפוחים, זה בגלל שעיקר גן עדן בנוי על העמידה בניסיון הקשה, כי כל תרי"ג המצוות הם לזכות את ישראל שלא יאכלו נהמא דכיסופא, אלא ירגישו שמגיע להם שכר על עבודת ה' מתוך צער ועוני וקשיים וניסיונות קשים ומרים, אשר נדמו להם כהר, ושיא הניסיון הוא כהיצר בוער ואדם מחזק בקרבו כנגד היצר הרע את הכפה עליהם הר כגיגית, על ידי יראת העונש שבכך הוא מתגבר על יצרו, ושיא המהלך הוא, שהאדם שמח בכפיה שיש יראת העונש, כי בוער בקרבו אהבת ה' ית' ואין רצונו לחטוא גם כשהיצר בוער, וכמו כן שדה תפוחים כולל בחובו לא רק יראת העונש אלא גם עבודת ה' מתוך קושי עצום ומחנק ככפה עליהם הר כגיגית.

יש לעיין מה שונה מנחת שבועות שמקריבים 2 לחם חמץ? ולמרות שאינו נקטר ע"ג המזבח בכל זאת בגללו מקריבים קורבנות ולפחות 2 כבשים שלמים באים אך ורק בגללם, כפי שמוכח במנחת חינוך מצווה שז'.

במדרש רבה במדבר ב' ג' מובא: רבי יהודה אומר "הביאני אל בית היין" למרתף הגדול של יין, זה סיני ולימדני משה תורה שהיא נדרשת במט' פנים, ולכאורה מדוע כתוב שהתורה נדרשת במט' פנים הרי ע' פנים לתורה - ע"פ רמב"ן בראשית ח' ד' (זהו ח"א מ"ז ע"ב)? מה עם שער הנ'??

ויתכן, שע' פנים לתורה זה כנגד 70 לשון, וכפי שכתבתי בפרשת דברים על הפסוק "הואיל משה באר את התורה הזאת לאמרי", באר את התורה - בשבעים לשון פירשה להם - רש"י, ומתוך קושיות שהקשנו שם כתבתי שיתכן, שה 70 לשון מקביל למושג 70 פנים לתורה, והכוונה שעל כל לשון של כל מדינה יש כיוון חשיבה שונה בתורה, כפי שראינו צורת לימוד של חכמי פולין - הפלפול מול צורת

וטהר לבנו – שבועות

השלם אפשר לחבר ולכלול בקדושה אחת את כל הקדושות יחד.

אבל טעימה משלימות הנון' נתן לנו הקב"ה במתן תורה, שבמשך 49 יום ספרנו ספירת העומר, ובכל יום יש בו דרגה של ספירה רוחנית מיוחדת לאותו היום, וחג השבועות יום 50 מכליל את כל ה49 דרגות ההתעלות לא'.

בו הבדל בין העולם הזה לעולם הבא, שהרי משה עלה למרום לקבל את התורה ושם כביכול היה מרתף היין, אלא יתכן שהכוונה של שער הנון זה כמו חוכמה או שלימות שכוללת את כל המטי'.

והחוכמה לכלול את כל המטי' יחד זה שלימות שתתקיים רק בעולם הבא, וזה גם נון שערי קדושה שרק בעולם

רעיון שער הנון – בספירת העומר ויום ה50 חג השבועות

והרגעים המתוקים הללו אינם באמצע סבל העבודה הקשה, אלא בעת הרפיה מקושי העבודה, כמו זמן מנוחת העבד בצל, שאז הוא נהנה ומתוק לו המחשבות על החופש, ואז הוא מחשבן בהשתוקקות את הימים שנותרו לו לחלום הגדול שכבר יתקיים, וגם באתנתחא מעמלו הקשה, הוא מדמיין ככה בלי קושי אחיה בקרוב כשאהיה משוחרר מעבודות.

והנמשל הוא, שמלבד הצפייה שלנו ליום הגדול, יום מתן תורה, הקב"ה ברחמיו קבע שכל יום של ספירת העומר אנו מקיימים מצווה מתמשכת של ספירת העומר, או לדעות ראשונים כל יום מצווה מיוחדת של ספירה שזה רגע מתוק כמו צל לעבד, שבו אנו מתבוננים על ספירת היום ומשמעותה בספירות העליונות כפי שמופיע בסידורים.

ואכן עוד לפני מתן תורה כל יום בספירת העומר בו התעלנו אנו מרגישים מתיקות על ההתעלות היומית, וזה גם נותן בנו התרגשות על ההתעלות המצפה לנו כשנגיע למתן תורה בסיום כל 49 הספירות העליונות, בהתעלות הכוללת בקרבה את כל שערי קדושה.

הארה קטנה, במשלו של החינוך על מצוות ספירת העומר, שהספירה מראה את ההשתוקקות שיש לנו להגיע ליעד הנכסף – מתן תורה כמו עבד ישאף צל, שסופר מתי יגיע יום שחרורו מהעבודות.

ולכאורה צריך קצת הבנה, כי **מה הכוונה עבד ישאף צל??** ובפשטות הכוונה שעובד קשה בחום ובלהט השמש שקופחת על ראשו מצפה הוא להגיע לצל שיקל עליו מהשמש ששורפת את כולו, **ואם** אכן זאת הכוונה, מה קשר ההמשך שהעבד סופר מתי יצא לחירות?!

והרי אם יש לעבד תאריך יעד לשחרורו, הרי השאיפה לצל מתגמדת לעומת השאיפה והצפייה לדבר הגדול בחייו, שהוא יום שחרורו מהעבודות, ולמה הוזכר עבד ישאף צל, שזה כאבק מול השאיפה הגדולה באמת?

התשובה היא, שאכן השאיפה הגדולה של העבד זה השחרור מעבודות, אבל עוד קודם השחרור יש לעבד המתנה למצבים בו יכול הוא ברוגע לחשוב ולהתרגש בדמיון על יום השחרור, ועל חיי החופש,

תורת ה' תמימה משיבת נפש

המפורסמים, ובס"ד חידוש זה התחדש לי ביום ההילולא של המהר"ם שיק זכותו יגן עלינו אמן!! ויהי לנס!!!

אבל עוד יותר הופתעתי, שתלמידי לשעבר שהיה **צבי הרוש** היה חלש מאוד למרות התמדתו העצומה ותפילותיו כל יום משך שנים בכל זאת, הפתיע אותי וסיפר לי שהיות והתעקש להצליח ולמד והתפלל כל יום במסירות נפש עם המון עוגמת נפש, פתאום בגיל 18 בישיבה גדולה לפני שהוחלט לזורקו כשהעמידו אותו במבחן מכריע פתאום נפתחו בו מעיינות החוכמה.

ומאז הוא עולה במעלות התורה, וכיום הוא **הרב צבי הרוש שליט"א** רב בית כנסת ברמלה, ולומד ונבחן בהצלחה גדולה על חלקים גדולים בשו"ע, ונדהמתי א. שגם היום יש ניסים גלויים כאלו, ב. נדהמתי מצדקותו של תלמידי שלא נכנע ולא נשבר במשך שנים רבות, אי אפשר לקלוט את גדלותו, זכותו רבה מאוד, ורב צבי מחייב את כולנו, כי הוא לא מאפס אלא ממינוס עלה והצליח!!!

בס"ד הקב"ה ברחמיו כביכול נתן בפי תוך כדי שיעור בריתחא דאורייתא בתלמוד תורה **"תורת אמת"** בני ברק בכיתות ז' ח', שכתוב **"תורת ה' תמימה משיבת נפש"**, שרמוז בזה שאם אדם ילמד תורה באופן תמים ומושלם בלי היסח הדעת וכו' אלא בשלימות, אזי **"משיבת נפש"** דהיינו שהוא יצא שמח מלא בסיפוק ובהתעלות רוחנית מהשיעור או מהלימוד תורה שלמד, וכן הדין בתפילה ובקיום המצוות בשלימות.

כמו כן, **"עדות ה' נאמנה מחכימת פתי"**, שאם אדם יתמיד בתורה בנאמנות ובשלמות, יזכה למחכימת פתי - שאפילו אם הוא טיפש ובלתי שכל יזכה להחכים יותר מחבריו המוכשרים מילדותם שהצליחו מיד לקבל 100 בכל מבחן בלי מאמץ כמעט,

וכבר ידוע סיפור של **"המהר"ם שיק זצ"ל"** שהתמיד למרות שהיה ראשו אטום מלהבין דברי תורה, אבל בכוח שהתמיד מאוד לכן זכה להיות מגדולי התורה

לכן בחור יקר, גם אם אכן ובאמת חלש אתה מאוד בכישרונות, בכל זאת אל תתייאש אלא למד בשלימות תקיים מצוות בנאמנות והרבה בתפילה ובתחנונים לבורא החונן לאדם דעת, ותזכה להבטחה שתחכים אפילו אם היית בדרגת פתי, מובטח שתחכים האמן והתמד ועלה והצלח אמן.

מסורת התורה – מה שראינו אצל אבותינו זה מיסודות התורה – תורת אמן

והעיל המנחת חינוך שם ה' שהוכחה שהביא המחבר על הכוונה ממחרת השבת, שבמסקנת הש"ס לכל הטעמים יש פירכא, כולל הטעם שהביא החינוך. אלא עיקר הטעם הוא: **שיש קבלה בידינו** כמבואר בר"מ שכן **ראינו הנביאים והסנהדרין בכל דור ודור עד משה רבינו ע"ה שהניפו עומר ביום טוב שני של פסח**, ומכוח הקבלה יודעים אנו שמחרת

כתב החינוך מצוה שו': חובה לספור 49 יום מיום הבאת העומר, שהוא יום טז' בניסן, - ככתוב **"וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עומר התנופה"**, ופירוש **ממחרת השבת**, ממחרת יו"ט ראשון של פסח שבו דיבר הפסוק קודם, **כי אם הכוונה ליום ראשון שאחרי שבת רגילה הרי לא נדע איזו שבת?**

וטהר לבנו – שבועות מתן תורה

הצדיקים ולכן זה מאה אחוז נכון שכך ההלכה וכך חייבים לנהוג, וזה אכן התורה האמיתית, לנהוג כפי המסורת שקיבלנו מדורי דורות עד משה רבינו.

נבעצם דווקא בספירת העומר שעניינו לכסוף ולהשתוקק ולהתעלות ולהגיע אל קבלת התורה בשלימות בכל המעלות והספירות העליונות כביכול, זה מושפע דווקא מהמסורת התמימה ממה שקבלנו מאבותינו ואבות אבותינו עד משה רבינו, כי המסורת היא יסוד עצום בקבלת התורה, ועמה מתקדמים כראוי למתן תורה.

אש המתיקות והקדושה בעת חידושי תורה – לא רק בלימוד קבלה

ונסיים בדברי הש"ך על התורה, שמבאר את הפסוק דברים א' "באר את התורה הזאת לאמר" - לאמר להם לישראל, "שכל מי שיכול לעשות ביאור על התורה יעשה", שכולם קיבלו בסיני, כמו שאמרו חז"ל (ויקרא רבה כ"ב, א') אפילו מה שתלמיד ותיק אומר בפני רבו הכל קיבלו בסיני, אם כן, אם יעשה ביאור על התורה אינו שלו אלא כפי מה שקיבלה נשמתו והכל הלכה למשה מסיני,

ולכן טרחתי לכתוב ביאור על התורה "וטהר לבנו" למרות שכולם טובים ממני, אבל הקב"ה מחייב כל מי שיכול לעשות ביאור שיעשה..

פטירת דוד המלך בשבת שבועות – מה הסיפור שנפטר במדרגות

משלך, חלילה להם אם יראה לא' מהם פיסת יד או פיסת רגל מגולה כולם היו מכובדים ממש, ודוד ענה לה? "לפני ה' אשר בחר בי", - של אביך היו מניחים כבוד שמים ומתעסקים בכבוד עצמם, אבל אני אניח כבוד עצמי ואתעסק בכבוד קוני:

א"כ יש כאן ביזוי במלכות שאול שהניחו כבוד שמים והתעסקו בכבוד עצמם (וכעין הסברא שהביא החת"ס בהפטרות שמיני בהוא"מ שדוד ביזה את שאול ולכן שכח מה שתלמיד יודע שאסור לשיא את הארון על עגלות – ועיי"ש שדחה שדוד לא ביזה).

והיות ובמדרגות או בפתח ביתו (וכנ"ל) דוד פגע במלכות שאול המלך, לכן למרות שעסק בתורה, במקום כזה ניתן לטון להפסיקו מלימודו וממילא שם הצליח השטן להורגו, כי פגיעה ביהודי צדיק ושואל שהיה בלי חטא, ובכבוד המלכות, מסוכנת מאוד גם בזמן של התמדה בתורה, והמקום גורם, שזה מקום מקטרג כפי שיש מקום שנועשה נס, כך יש מקום מקטרג.

והוסיף החברותא היקר רב אלדר נתנזון שעל הפסוק בסוף משפטים "ולא תעלו במעלות על מזבחי", כתב רש"י קל וחומר ומה אבנים שאין בהם דעת להקפיד על ביונים אמרה התורה הקפד לא לבזותם, קל חומר שחברך שיש בו דעה וצלם אלוקים שתקפיד לא לבזותו, דהיינו מאיסור מדרגות נלמד עד כמה יש להקפיד בכבוד הזולת.

ודבר פלא הוא שלא שמעתי ולא ראיתי וגם אחרים רבים וטובים ששאלתי מהם, מדוע אין אשמה על דוד המלך שיצא לבדוק באמצע תלמודו מה הרעש שבחוץ??

ויתכן כי חשב שעליו החובה להשיג שאין סכנה על עם ישראל, ויתכן שחשב שהרעש הוא מתוך סכנה לעם ישראל, ובתור מלך ישראל חובתו לבדוק מהם יש סכנה לעם ישראל, ויתכן גם שסכנה מבשר ודם יותר מסוכן מאדם מהשטן, כי לאדם יש בחירה וכידוע.

ובדרך טובה יותר ענה הגאון הרב אליהו פרידלנדר שליט"א מנהל רוחני של ת"ת תורת אמת, שאכן בדרך השכל הישר דוד המלך שידע שהשטן מחפש להורגו, הוא הגורם לרעש המוזר שבאילנות וחשש הסכנה זה בעצם מעשה שטן להפסיקו מתלמודו, ובכל זאת דוד המלך יצא לבדוק את הסכנה, כי כאשר נגזר גזירה אין חכמה ותבונה כנגד ה'.

אבל כל החידוש לכאורה נופל וקורס, מצאנו בגמרא מכות"י שרב חסדא התמיד והשטן בכדי להורגו שבר את עמוד שבית המדרש נסמך עליו, וברגע זה שהפסיק רב חסדא מתלמודו מיד הרגו השטן, והנה רב חסדא נשאר במסגרת ולא יצא מחוץ לבית מדרש ובכל זאת השטן הרגו, וכמו כן כאן אין מקום גורם כפי שכתבתי על המדרגות של בית דוד, ובכל זאת ברגע של הפסקה מלימוד למרות האונס הגמור בכל זאת הצליח השטן להורגו.

וזה מוכיח לכאורה, שהסגולה להינצל מהשטן זה אך ורק בעת לימוד תורה ממש ולא בעת אונס אפילו שנחשב כאילו למד, כי כאילו עדיין זה לא ממש.

השבת הכוונה אחרי יו"ט ראשון של פסח, ולא יום ראשון שאחרי שבת.

וחישבתי לחדד את עוצמת הדברים, על פי מה שיהודי יקר אמר לי בעת שישבתי שבעה על אמי הצדקת, שמדוע אומרים "שמע בני מוסר אביך ואל תיטוש תורת אימך", הרי האבא מלמד את בנו תורה ולא האמא?

ותירץ נפלא, שהאמא נמצאת רוב הזמן בבית עם הילדים, ואם הבן שואל את האמא למה זה מותר וזה אסור, האמא עונה אני לא למדתי הלכות אבל כך ראיתי בבית הורי

כתוב במדרש רבה ויקרא ד' בן עזאי היה יושב ודורש והאש מלהטת סביבותיו, אמרו לו שמה בסדרי מרכבה – קבלה, אתה עוסק?! אמר להם לא!! אלא משלב ומחריז דברי תורה לנביאים ונביאים לכתובים, ודברי תורה שמחין כיום נתינתן בסיני, כי עיקר נתינתן באש ניתנו ככתוב (דברים ד') וההר בוער באש. – ללמדנו שאש תורה לא רק בקבלה!! אלא בכל לימוד!!

הגמרא שבת ל' אומרת שדוד המלך נפטר בשבת, ובגמרא ירושלמי ביצה (פרק ב' הלכה ד) והגיגה (פרק ב' הלכה ג) כתוב שדוד המלך נפטר בחג השבועות. ונמצא לפי זה שנפטר בחג השבועות שחל להיות בשבת, ומפורש כן במדרש רות רבה (פרשה ג' ב') שדוד המלך נפטר בעצרת שחל להיות בשבת.

והגמרא בשבת מספרת שה' גילה לדוד המלך שהוא יפטר בשבת, רק לא גילה לו באיזה שבת בדיוק זה יקרה, ולכן כל שבת דוד התמיד בלי הפסקה כך שכוח התורה יגן עליו, ומספרת הגמרא שבשבת שנגזר על דוד להיפטר, השטן שבא להורגו לא הצליח לגשת אליו בגלל כוח התורה, ולכן השטן עשה רעש באילנות שהיו מאחורי ביתו, ודוד המלך יצא החוצה תוך כדי שהוא ממשיך ללמוד, אבל כשעלה במדרגות להגיע לבוסתן, השטן גרם לדוד ליפול על ידי ששבר לו מדרגה אחת, ובאותו רגע פסק דוד מלימודו וכך הרגו השטן.

ושמעתי שאלה נפלאה מת"ח גדול, שמדוע השטן היה צריך להוציא את דוד המלך החוצה מביתו, הרי כמו שגרם לו ליפול בחוץ כך יכול היה להפילו מכיסאו בבית ובכך לבטלו רגע מתלמודו ולהורגו באותו רגע? וענה נפלא, שלימוד תורה כשיצאיים מהמסגרת שווה פחות, ולכן בחוץ הצליח השטן להפסיקו מתלמודו ולהורגו.

וחשבתי להוסיף על דבריו, שאכן דוד נאנס באותו רגע שהפסיק מתלמודו, ואם כן מדוע השטן הצליח להורגו ברגע של אונס מתלמודו?! והרי חישוב לקיים מצווה ונאנס כאילו קיים אותה.

אלא יתכן שאונס מחוץ למסגרת הלימודית חמורה יותר, כי עצם היציאה מהמסגרת גוררת ומביאה יותר אונסים מאשר מתוך הבית מדרש, וכידוע, ועדיין יש לעיין.

ובדרך אפשר, ובפחד גדול כי מדובר ברגל רביעית שבמרכבה משיח צדקנו נעים זמירות ישראל, הנה ראיתי במדרש רבה במדבר ד' ב' שמיכל יצאה לקראת דוד אחרי שרקד לפני ארון ברית ה', וכתוב שמואל ב' ו' "וישב דוד לברך את ביתו" ומתאר המדרש, שלא נתנה לדוד להיכנס לתוך הבית, אלא יצאה לחוץ והייתה גוערת בו בפני הנשים השכנות שרקד לפני ארון ברית ה' כאחד הריקים.

ויתכן שאם דוד מאחורי ביתו היה עליו לעלות במדרגות להגיע לבוסתן, כנראה שביתו היה על צלע של הר, וכשם שבכדי להגיע לבוסתן היה עליו לעלות במדרגות, כך להיכנס לביתו בפשטות גם היו מדרגות בכדי להיכנס לבית, כי כך בדרך כלל בנויים בתים בצלע הר, וגם בלי הסבר זה, אפשר שמפתן הדלת מבחוץ והמדרגות הצמודים לבית שווים הם בהגדרה, בכך שהם יציאה וכניסה לבית כי הם צמודים לבית.

ורק אם דברי נכונים, אם כן דוד עלה על המדרגות להיכנס לבית, ושם אשתו שיצאה מהבית עצרה בעדו מלהיכנס ועל המדרגות גערה בו.

ובמדרגות או עכ"פ במפתן הצמוד לבית, דוד ענה לה בחריפות שהוא ביזה את עצמו לכבוד ה' וזה הכבוד הגדול עבורו, אך תוך כדי הדברים הוא אמר משפט שבעצם מעליב את מלכות שאול הצדיק, וכפי שכתוב בילקוט ח"ב דף כ"א ע"ג, אמרה לו מיכל לדוד, מלכות אבא היה נאה

וטהר לבנו – שבועות

אבל יתכן, שהפסקה שהיא חלק הכרחי ממש לצורכי האדם לא נחשב להפסק, כמו שתי **הרב פעלים** שרשב"י העיד שלעולם לא ביטל את מצוות 3 סעודות בשבת, והרי 13 שנה היה במערה ואכל רק חרובים, ובכל זאת זה עדות נכונה, כי מה שהיה אנוס לא נחשב כביטול, **הבאתי דבריו באריכות בחידושי על לג' בעומר**.

ואולי רק הפסקה חריגה שאינה מצורכי האדם הרגילים, נחשבת להפסקה, ולכן נפילת העמוד בבית מדרש, או הפסקה בנפילה חריגה במדרגה זה כן נחשב להפסק.

אגב קצת פלא **שדוד המלך למד בשבועות בביתו** ולא בבית מדרש, שהרי גם דוד התמיד בבית מדרש כפי שמופיע **בגמרא ברכות ד'** שהיו פוגעים בדוד המלך בבית מדרש, והרי בליל שבועות לומדים כולם בבית מדרש? ואולי ביום כשכולם ישנים אז דוד למד בביתו, או שבגלל הסכנה של הפסק רגע מלימודו החליט ללמוד בביתו ויל"ע.

והחברותא היקר הרב אלדר נתנון שליט"א מתרץ **שהיות** ודוד המלך התמיד בתורה ובהלכה, וכל כולו היה תורה וחסד ומצוות, לכן הקב"ה לגלג שיצא החוצה ויפטר מחוץ לביתו בשמש הלוהטת ו**בזכות** זה **יתחדש מנוחו הלכה בדיני מוקצה**, שמותר לטלטל מת שלא יסריח או שלא יאכלוהו הכלבים כמובא בגמרא בשבת שם.

הכנה למתן תורה – בניית מזבח ביום טוב

בתורה, וכדברי הרמב"ן שכמה דברים נכתב בתורה **שאמר או עשה משה ולא נזכר הציווי**, וכמה פעמים נזכר הציווי ולא נזכר **שאמר משה לבני ישראל כי אין צריך לפרש**, כי ידוע שמה **שאמר ועשה משה רבינו ע"ה** היה הכל מפי הגבורה ואמר לישראל כל מה שנצטווה.

ואדרבא דווקא ממש לפני מתן חייבים היהודים להאמין באמונת חכמים שכל מה שפעל משה הכל בציווי ורצון ה' בלבד.

שבועות חג העצרת – יום הדין לתורה

כמו כן הוסיף תלמידי היקר **אברהם ני"ו** להסביר את המנהג לקשט את בית הכנסת בפרחים, שזה בא לסמל שבשבועות העולם נידון על הפירות, לכן מקשטים בפרחים כי פרחים מסמלים את התפתחות הפירות.

אגב, שבועות זה יום הדין לתורה, שעל זה נכתב במדרש רבה במדבר יט' כ"ב **"נתנו מרועה אחד" כדור של בנות מה הכדור של בנות מזרקין בו לכאן ולכאן כך היו הדברות מזרקין בסיני ד"א וא"ת זה מתיר זה אוסר זה פוסל זה מכשיר זה מטמא זה מטהר ר"א מחייב ורבי יהושע פטר ב"ש פוסלין ובי"ה מכשירין למי נשמע אמר הקב"ה אעפ"כ כולם נתנו מרועה אחד: מה הכדור של בנות זורקים אותו ולכאן כך במתן תורה היו הדברות נזרקים מאחד לשני**, – וזה שכל אחד קיבל תורה אישית מהקב"ה שנמשל לרועה, וזה בבחינת כבקרת רועה עדו, ואין אחד יכול לטעון לא קיבלתי ואיני מתאים ללמוד, כי כל אחד קיבל בידו כמו כדור.

ספירת העומר וביכורים ומתן תורה החוט המשולש

שאחד המרבה ואחד הממעיט מצא אותו כמות **"עומר"**, וזה הוכיח לכל יהודי שפרנסה משמים.

ורציתי להוסיף על דבריו שה' ציווה לשים צנצנת עומר למשמרת לדורות, שידעו שפרנסה היא מאת ה', ולכאורה איך זה משפיע עד היום הזה כאשר אלפי שנים הוא גנוז? **ואולי** התשובה היא שבספירת העומר במשך 49 יום אנו מתחילים לנו ומתחזקים באמונה ובביטחון שהקב"ה הוא הזן והמפרנס.

ואכן גם חג הביכורים שזה חג השבועות, זה שאדם מכיר בכך שהקב"ה הוא הזן והמפרנס ולכן הוא נותן לה' את הפירות הראשונים הטובים ביותר. **ולפי** זה אכן עושים זכר למן כפי שעושים סוכות זכר לענני הכבוד, ומצות זכר לנס חג הפסח.

ואכן כאשר אדם מתחזק באמונה שכל מה שיש לו זה מהבורא יתברך, ושה' הוא ורק הוא הזן והמפרנס, באופן

אבל הגאון ר' אהרן פסין שליט"א מחבר ספרים הרבה, טען שכל צדיק ומגדלותו ומעלותיו וכן כל צדיק והחשובנות של מעלה שעליו, ואין לדמות מעשה ברב חסדא למעשה בדוד.

אומנם נראה ליישב, שלימוד תורה בכונה מיוחדת שכוח התורה תציל אותו, יש בה יותר עוצמה מצד האדם, שמתאמץ ביותר ללמוד כל רגע אפשרי, ואולי גם כלפי שמיא שהקב"ה יוכיח לו את כוח התורה, **ואולי** דווקא **בשביל זה הקב"ה גילה לדוד שהוא יפטר ביום שבת** ולא גילה לו איזה שבת, כי רצה להוכיח לדוד ולכל העולם שכוח התורה מגן עליו, רק במקום סכנה וכאמור קודם שם יכול השטן לעצור את ההתמדה בתורה, ושמא כמו במעשר שנכתב **בחונני נא בזאת**, ואולי גם בכוח התורה כפי שחזקיהו המלך הלך לישון הוא ועמו בעת המלחמה עם סנחריב, כי בטח בכוח התורה, ויל"ע.

ואומנם דוד המלך שלמד כל השבת, אבל בפשטות לא ישב 24 שעות במקום אחד אלא קם ממקומו לעשות הנחוץ לו אבל המשיך ללמוד תוך כדי קימה ועשיית הנחוץ לו וכו', וצ"ע בעניין התפילות, והאם צם כל השבת? ועוד יש להקשות? וכי לא עשה צרכיו בשבת? ומדוע אז לא הסתכן? ובקשר לתפילות וסעודות יתכן שלא קיים מחשש פיקוח נפש.

כתב המנחת חינוך אמור שע"פ הגמרא **בה' בסיון בנה משה מזבח**, ומקשה **הטו"א** לכאורה **לרבנן ששבת היה אז ו' בסיון** ואייר היה מעובר, וא"כ **ערב שבת היה חג עצרת**, א"כ **היאך בנה משה מזבח ביו"ט** הרי **אין בנין בית המקדש דוחה יו"ט**!?

ותירץ שהיה לפני מתן תורה ולא נצטוו עדיין על הרגלים, ואף ש**משה רבינו ע"ה בודאי קיים כל התורה לפני שניתנה**, אך בודאי **בנין המזבח היה ציווי מיוחד מה'**, למרות שאינו מפורש

טוען תלמידי היקר אברהם לוין שכלפיי עם ישראל אין בחג זה שום מצווה מיוחדת **מלבד 2 הלחם - והתחלת הבאת הביכורים בבית המקדש**, לעומת שאר החגים, אלא זה כמו שמחת תורה שגם **אין בו שום מצווה מיוחדת מה"ת לכלל** וגם הוא קרוי **עצרת**.

ושניהם מכוונים על **רעיון אחד**, **שעוצרים מהרגלנו** – התמדה רגילה בתורה בעיקר ביום, ומקפידים על מנהגים, שבועות ללמוד בעיקר בליל שבועות, ובשמחת תורה לסיים ולהתחיל את התורה בשירה וריקודים, במקום ללמוד סוגיות גמרא בעיון, **ונראה להוסיף על דבריו היקרים**, שבשבועות יש **סיום ספירת העומר ותחילת הבאת הביכורים**, וזה כמו בעצרת של שמחת תורה **שמסיימים את התורה ומתחילים את התורה מחדש**.

תלמידי היקר אברהם פישמן מכיתה ח' ת"ת תורת אמת ב"ב שאלני הרי ספירת העומר שסופרים במשך 49 יום עד חג השבועות זה בגלל מנחת העומר שהקריבו ביום שני של פסח, **והקשה** תלמידי היקר מדוע מכונה שם המנחה הזו על שם מידה של עומר, סגנון שם שלא מצאנו בשום מנחה, **ובפשטות** כי איזה שם אפשר לבחור למנחה זו? וכי מנחת שעורים? הרי מנחת סוטה גם היא משעורים? ולכן אולי מה שמגדירה זה המידה **"עומר"**. **ובעצם** מדוע התורה דרשה **"עומר"** למנחה זו? וגם מה העניין להזכיר את הקרבת עומר זה משך 49 יום?!

וענה תלמידי היקר שראה בספרים שיש כאן מטרה להזכיר את המן שקיבלו עם ישראל במשך 40 שנה במדבר שהיה גם הוא **"עומר"** לגלגלת.

והרעיון הוא בכדי שנזכור שלא על הלחם לבדו יחיה האדם, כי עצם מידת העומר שלקטו ישראל היה נס גלוי,

וזהר לבנו – שבועות מתן תורה

לנו שכל הגשמיות היא מהקב"ה, ועלינו להידבק בבורא שיאיר פניו אלינו וממילא כך פרנסתנו תהיה שלימה בס"ד.

ואולי לפי זה המטות שהם מקלות הנשיאים ומקל אהרון שהיו טמונים במקדש, שמטרתם למנוע מחלוקת בעם ישראל, ולכאורה גם הם אלפי שנים אינם בנמצא עמנו, אבל יתכן שבכל זאת אולי עד היום כשיש מחלוקת חוטפים מכות ממטה חובלים, כביכול ממטות כל הנשיאים ומטה אהרן בתוכם, ואכן לא חרב בית המקדש השני אלא בגלל שנאת חינם.

כזה הוא מתעלה ברוחניות ובמעלות הקדושה והתורה, כי הוא לא רוצה להיות כפוי טובה, ולא רוצה להכעיס את בוראו שלא יפגע פרנסו שמגיע אך ורק מבורא עולם, וגם באופן כזה דעתו צלולה ביותר לקבל את התורה הקדושה כי הוא מתנתק מהתלות הגשמי כשהוא תולה תקוותו אך בבורא יתברך.

ואכן זה הסיבה שכל החגים קשורים לגידולי השדה, אביב, קציר אסיף, וכי זה העוצמה של החג? וכי גשמיות זה העוצמה של החגים? אלא אדרבא, החגים באים לחדד

למה אין בתורה תאריך מדויק של מתן תורה?

ויש לתרץ שמתן תורה נסתר יומו כי באמת בכל יום חייב אדם להתייחס כאלו היום ניתנה תורה, וכך יהיו בכל יום עליו כחדשים.

וכפי שכתב רש"י בדברים יא' יג' על הפסוק שאומרים בחובה פעמים בכל יום בקריאת שמע "והיה אם שמע תשמעו אשר אנכי מצווך היום", - היום כחדשים כאילו היום שמעתם פעם ראשונה.

ואכן מדוע נחשב ספירת עם ישראל במדבר בצדקה וחסד בורא עולם שעל זה כתוב במדרש "צדקתך כהררי קל"?

ואולי התשובה היא כפי שכתבתי בפרשת במדבר בחשיבות מנין עם ישראל – שמלאכים יש לרוב, אבל במתן תורה באו 22 אלף סביב הקב"ה כמניין הלויים, ובמעגל החיצוני היו 600 אלף מלאכים כמניין בני ישראל.

וזה גרם לכל יהודי להתלהב, כי אני לא סתם אדם, אלא אני אדם מיוחד כי כנגדי כביכול יש מלאך ה' בשמים, וחשיבותי עצומה מאוד מאוד, וכתוב "ואני קרבת אלוקים לי טוב", אז זה חסד עצום שיהודי מרגיש שמחה עצומה שהוא כמלאך הקרוב לבורא עולם, ושכך מחשיבו בורא עולם, ממש תענוג עילאי, ומלבד זאת כתבתי קודם עוד מעלות עצומות לעם ישראל בספירה זו שהייתה במדבר וכל המחנות.

"נעשה ונשמע" ונעשה

וחשבנו בשיעור לתרץ, שאם כוונת עם ישראל כשאמרו "נעשה ונשמע" כפשוטו, אם כן היה עליהם לומר "נעשה ונשמע ונעשה", כאשר הנעשה הראשון הוא על מקצת המצוות שכבר נצטוו, ומה שאמרו "נשמע" הכוונה למצוות החדשים שיקבלו במתן תורה.

והיות וידעו שהם בקרוב אמורים לקבל עוד מצוות רבות שעליהם כרת משה עמם ברית, היה עליהם לסיים "ונעשה", דהיינו שגם את המצוות החדשות שזה רוב המצוות שיהודי מצווה גם אותם נעשה ונקיים.

ומכך שלא כתוב "נעשה ונשמע ונעשה", זה מוכיח שכאשר אמרו בהתחלה "נעשה" הם התכוונו שנעשה הכל בין מה שאנחנו כבר מכירים ויודעים, וגם נעשה כל מה שינתן במתן תורה, ורק אחרי זה "נשמע", כי הם כמלאכי השרת התכוונו לקיים את המצוות במסירות נפש בלי לחשוב יכולים או לא יכולים מסוגלים או לא מסוגלים, אלא אם ה' בורא עולם אמר לקיים אני אכן יקיים מצוותו.

כבר בקבלה לקבל את התורה כבר מקבלים סייעתא דשמיא להתגבר על היצר הרע

מצב זה נתן להם כוח להתגבר בעתיד על היצר הרע שהסיתם שמשו מת ולכן החטיאם בעגל, כי הנה עכשיו ראו שיש מלאך שמראה עצמו כמשה, וממילא גם כשראו בחטא העגל את משה מת, יכלו להתגבר ולחשוב שזה רק כפיל של משה כפי שראו קודם מתן תורה.

בגמרא יומא ד' מובא מחלוקת תנאים האם מתן תורה היה בו' סיוון או בז' סיוון, כי בפסוקים לא מובא במפורש מתי היה מתן תורה, ויש לפרש את הפסוקים הכתובים בפרשת מתן תורה בכמה דרכים.

והנה המדרש רבה בתחילת פרשת במדבר מבאר מה שכתוב בתהלים לו' "צדקתך כהררי אל", שטובות/צדקה שאתה מביא על העולם מפורסמת כהרים הללו, אבל "משפטיך תהום רבה" שמשפט/עונשים שאתה עושה בעולם הזה "תהום רבה" מה התהום בסתר אף משפט שאתה מביא בסתר, ולכן כתב המדרש שיום הצום החורבן/ט' באב נסתר הוא בתנ"ך וכפי שהארכתי בעניין בפרשת במדבר, אבל דברים שמחים כמו ספירת עם ישראל, זה כתוב בפירוט באיזה יום וחוודש ושנה ובאיזה מקום בדיוק.

ולפי זה קשה מאוד שגם מתן תורה שהוא יום חג לישראל שלכולי עלמא בחג השבועות צריך "לכנס" – עונג הגוף, כי יום שניתנה בו תורה – פסחים סח', ובכל זאת גם יום מתן תורה כביכול נסתר ואינו חד ומפורש ממש בתורה, וכפי שנחלקו תנאים יומא ד' אימתי בסיוון ניתנה תורה, ולמה הצדקה הגדולה ביותר שיש לישראל שזה המתנה הגדולה נתינת התורה, גם יום זה נסתר? והרי כתוב "צדקתך כהררי קל"?

הגמרא בשבת פח' דרשה, אמר רבי אלעזר בשעה שהקדימו ישראל "נעשה ונשמע" יצתה בת קול ואמרה להן מי גילה לבני רז זה שמלאכי השרת משתמשים בו, ככתוב "ברכו ה' מלאכיו גבורי כח עושי דברו לשמוע בקול דברו", תחילה עושים ואחר כך לשמוע, וכביכול היהודים אמרו אנחנו עושים הכל בלי לחשוב יכולים או לא יכולים.

ובלומדי עם תלמידי היקרים בכיתה ז' תורת אמת ב"ב לפני מספר ימים, התקשנו בדרשה זו שהרי בפשטות מה שעם ישראל לפני מתן תורה אמרו "נעשה ונשמע", התכוונו שהתחייבו בברית לקיים כל המצוות שכבר הצטוו קודם מתן תורה. וכפי שכתב רש"י שבספר הברית היה כתוב מבראשית עד מתן תורה, ושבע מצוות בני נח, ומצוות שנצטוו במרה, ומצוות אלו הם כבר שמעו ועליהם הם הקדימו ואמרו "נעשה", ואילו מה שאמרו "נשמע" זה על כל המצוות שיקבלו במתן תורה.

ולפי זה אין כאן לכאורה שפה שמלאכי השרת מדברים בה, כי הקדימו נעשה במטרה פשוטה ולא התחייבות לקיים כמו מלאכי השרת?

שהנה כתוב שמשו לפני מתן תורה לקח את חצי הדם לזרוק על עם ישראל, וכתב רש"י שאיך בדיוק לקח משה חצי מהדם, ותירץ על פי המדרש שמלאך חילקם, ובמדרש רבה מופיע שהמלאך היה בצורת משה, ואם כן לכאורה עם ישראל ראה לפתע 2 משה, ובעצם

חידוש על כולי עלמא מודי שבחג שבועות בעינינו לכנס, כי זה יום שניתנה בו תורה, ואולי נלמד מכך שהמתין הקב"ה במתן תורה שלא להיפרע מנדב ואביהו אלא נפרע בהם בחנוכת המשכן למרות השמחה, ולכאורה מה שניתנה שמחה זו מזו? אלא יתכן ששמחת תורה אין למעלה ממנה, (ויש לדחות שמה בחנוכת המשכן נוסף להם חטא ויל"ע).

וטהר לבנו – נשא

”צו את בני ישראל וישלחו מן המחנה כל צרוע”

מדוע המלך עוזיהו התבודד בצרעתו בבית הקברות ולא הלך להתגורר בעיר אחרת שלא הייתה מוקפת חומה מימות יהושע בן נון??

והתשובה בקצרה היא שהם לא רצו לחמוק מעונש שהתורה הטילה עליהם אלא רצו לתקן ולכפר על חטאם לכן סבלו ולא חיפשו פתרונות.

הארכת בעניין זה בפרשת מצורע, מה שכתב רבי עובדיה מברטנורא ע”פ הספרא שרק ערים מוקפות חומה מימות יהושע בן נון יש בהם קדושת ארץ ישראל כלפי הוצאת המצורעים מהעיר, וא”כ שאלנו למה גחזי ובניו המצורעים גרו מחוץ לעיר שומרון שהייתה מוקפת חומה ולא הלכו לעיר שאינה מוקפת חומה מימות יהושע? כמו כן שאלנו

”כי יעשו מכל חטאת האדם למעל מעל בה’ ואשמה הנפש ההיא”

הישיבה המתעסק ברישום התלמידים הנביאים ובדאגה הגשמית להם, ורק הוא יודע עד כמה חייבים את הכסף, וגם הוא הביא ראיות מהנביא שמקובל לתת כסף לנביא כמו שמצאנו אצל שאול כשחיפש את האתונות שטען לעוזרו שחייבים לתת כסף לנביא שמואל א’ ט’, וכפי שכתב **החינוך במצווה צ”ה** שהחוטא צריך להביא קרבן וגם נתינה לצדיק שיתפלל עליו.

לכן הוא רץ לנעמן ושיקר בשם הנביא ולקח שני ככרות כסף, וזה גרם חילול ה’ שנעמן נחלש רוחנית בראותו שהנביא כאחד האדם, לכן עצר ולא התגייר.

ולדעה אחת בגמרא, על החילול ה’ הגדול שעשה גחזי, שביזה את רבו בשקר ובחמדת ממון, וגרם מגוי חשוב ומפורסם מלהתגייר, שקיירו באמונת צדיקים, **נקבע** שאין לו חלק לעולם הבא!!!

מי הוא זה שמעל מעל בה’?? – **התשובה** לכך מבואר בראשונים: שזה הגוזל מגר צדק, **וכתב הספורנו** שהגוזל גר צדק מחלל שם ה’ בעיני הגר אשר בא לחסות תחת כנפיו, ולכן יקרא מועל בה’ וכמועל בקודש, ולכן חייב אשם כדין כל המועל בהקדש.

וזה היה חלק מחטאו של גחזי, שרבו הנביא אלישע מסרב לקחת את מתנת נעמן שר צבא ארם למרות שהנביא ריפאו מצרעתו, והתנהגות אצילית זו שהנביא לא לקח תמורה עשה קידוש ה’ עצום, ונעמן החליט להתגייר ולהצטרף לעם הקודש.

אבל לגחזי היה חמדת ממון ולא ירד לעומקם של דברים, כאב לו שהנביא הפסיד הרבה כסף, ורימה את עצמו שהוא פועל נכון ולשם שמים, בטענה שהוא יודע את המצב הכספי של הישיבה יותר מהנביא, כי הוא כמו מנהל

ללמדנו כמה עלינו להיזהר שלא לחלל שם שמים, בפרט בין המתקרבים והמתחזקים ביהדות ובעבודת ה’, ואוי למי שבגללו אדם ייחלש באמונה ויתקורר מחיזוקו, ואוי למי שבגללו אדם יתקלקל ויצא לתרבות רעה ח”ו, ואדרבה עלינו רק להתחזק ולחזק ולקדש שם שמים, ורק כך יתקון העבר אמן ואמן.

והתודו את חטאתם אשר עשו והשיב את אשמו ונתן לאשר אשם לו

למרוד בו, **וכמאמר** הגמרא **ברכות ל”ה** ”כל הנהנה מן העולם בלא ברכה כאילו גזל את הקב”ה”.

וכך אנחנו אומרים בתפילת זכה בערב ליל יום הכיפורים: בראת בי מוח ולב ובהם חוש המחשבה לחשוב מחשבות טובות והרהורים טובים ולב להבין דברי קודשך ולהתפלל כל הברכות במחשבה טהורה, ואני טימאתי אותם בהרהורים רעים ומחשבות זרות וגו’, וממילא גזלתי את בורא עולם, **ולכן** בצדק כתוב מצות וידוי שהוא יסוד התשובה בכל העבירות, דווקא בחטא של גזל.

הפסוק מדבר בגזלן שנשבע לשקר, שמשלם קרן וחומש לגזל, וכן עליו להביא קרבן אשם, אבל לפני הכל הוא מצווה במצוות וידוי בפה, שהוא **יסוד התשובה** לכל חטא, **ומכאן** למד הרמב”ם הלכות תשובה פ”א ה”ב את ההלכה שעל כל מצוות עשה ולא תעשה חייב אדם שעבר עליהם להתוודות בפה, **ונשאלת** השאלה למה דווקא כאן בגזל, התורה הביאה את המקור למצוות וידוי?????

עונה האדמו”ר מגור בעל השפת אמת בשם אביו החידושי הרי”ם, שאכן **בכל עבירה יש עניין של גזל**, כי הקב”ה נתן לנו חיים וכוח כדי שנעשה בהם את רצונו, ולא שנשתמש בהם חלילה נגדו - לעבור על מצותיו או

והוסיף החידושי הרי”ם ”מי שישים מחשבה זו לנגד עיניו - מובטח לו שלא יבוא לידי חטא”!!!

סיפר השפת אמת שמאותו יום הייתה לו ההרגשה כאילו **חומת ברזל אדירה מפרידה בינו לרכוש הזולת**, שאיש לא מסוגל להעיז ולשלוח יד בממון השני – כי לא שייך!!!

ואכן רק אם כך מרגיש בן אדם באיסור לא תגזול וכך גם ירגיש בכל איסור שבתורה, אז תתקיים בו ההבטחה של החידושי הרי”ם ואכן הוא ייהפך לירא שמים אמתי, הבעיה שאצלנו אין מחיצת ברזל עד לשמים באיסור לא תגזול וכן בשאר העבירות לכן ההבטחה לא פועלת עלינו.

ומצאתי מקור מפורש בתורה לדרך חיים מיוחדת זו שהנחילו אדמו”רי בית גור קדושי עליון לדורותיהם, שהנה קודם מתן תורה בורא עולם ציווה את משה להתרות בעם שלא יעלו להר סיני, וכך כתוב שענה משה להקב”ה **”ויאמר משה אל ה’, לא יוכל העם לעלת, כי אתה העדתה**

אבל לצערנו אנחנו לא זוכים לראות בקיום ההבטחה, למרות שכולנו יודעים ומאמינים וגם הדבר נגד עינינו, ”שכל פעולה שהיא נגד בורא עולם זה בעצם גזילה מהקב”ה”, נראה הדבר כאילו הבטחה זו לא משפיעה עלינו, ולא מובן למה לא?????

התשובה לכך פשוטה בתכלית, **כי אצלנו ”לא תגזול” לא מתקרב ל”לא תגזול” של אדמו”רי בית גור**, והעניין יבואר על פי סיפור זה, שהשפת אמת סיפר לנכדיו, שבילדותו נסע לעיירה קוצק להתבשם מתורתו של האדמו”ר.

ולפתע התברר שנגנב גביע של כסף מביתו של הרבי, ואחד מבאי הבית הגיב: מה הפלא שגונבים כאן, הרי כאן הכל כמו הפקר!! שמע זאת הרבי **מקוצק** והגיב בחדות לשונו: **הרי כתוב ”לא תגנוב”!!!**

וְטָהַר לְבָנוֹ – נִשְׂא

נְבִרְשֵׁת יתרו ביארתי שמה שוב הזהיר שלא יעלו לה, כי זה היה דווקא **לאצילי בני ישראל** שיש להם רשות לעלות, שהיות ולהם אין קו ברור, ממילא אין חומת ברזל, ולכן הם נמצאים בסיכון יותר משאר העם שהיה להם גבול חד וברור, ואכן הם נכשלו באכילה ושתיה גסה בהר סיני.

בנו, הגבל את ההר וקדשתו, ולכאורה למה לא יוכל העם לעלות, הרי שייד לבעל עבירה לעלות להר??? וכך היה צריך משה לומר **"העם לא יעלה"!!!** אלא כוונת משה רבינו כאמור **שבגלל האיסור** יש להם כמו מחיצת ברזל שאי אפשר להם לעלות.

ללמדנו, שחייב אדם להציב גבולות וקווים ברורים שאסור לעבור אותם, עד כדי כך שידמה בעצמו כאילו יש קיר ברזל שעוצר אותו מלעבור את הקו, וכך בהבטחתו של החידושי הרי"ם, יוכל לחיות ביראת שמים, וכמו שלבן אדם רגיל אין אצלו כזו אפשרות לקפוץ מהגג ולהתאבד סתם, כי זה בכלל לא אפשרות כך נהג כלפי כל חטא ועבירה, ולא יבוא לידי חטא, אמן.

"והתודו את חטאתם אשר עשו, והשיב את אשמו ונתן"

מעלו בי ואף אשר הלכו עמי בקרי: אף אני אלך עמם בקרי והבאתי אתם בארץ איביהם.

פתח בלשון רבים **"והתודו"**, למה מסיים בלשון יחיד **"והשיב, ונתן"!!!**?

והדברים אינם מובנים, כי אם עם ישראל יתוודו לא רק על חטאם אלא גם על חטאי אבותם, זאת אומרת שיש כאן תשובה מעומק הלב, ואם כן למה כתוב בהמשך הפסוק **"אף אני אלך עמם בקרי"**, הרי הם התוודו והתחרטו חרטה גמורה מעומק הלב???

ונספר "אזנים לתורה" מתרץ, שמדיבורים ועד מעשים יש מרחק גדול, ולכן כתוב **"והתודו"** בלשון רבים, **ללמדנו** שיש הרבה אנשים שחוזרים בתשובה בפה ומתוודים אבל זה נגמר בדיבורים ולא מגיע לשלב המעשים, ורק אחד ממשיך ומגיע לתשובה בפועל, ולכן כתוב בהמשך הפסוק **"והשיב" "ונתן"** בלשון יחיד.

ועל פי היסוד הזה הדברים מובנים, שהפסוק מדבר על אלה שאכן התוודו והתחרטו בפה - אבל זה נגמר בזה, כי הם לא התקדמו לשלב המעשים **"לסור מרע ועשה טוב"**, לכן בורא עולם עדיין כועס וממשיך להעניש, כי הרי כבר הבנת שאתה ואבותיך נענשתם כי לא התנהגתם כנדרש, אז למה עצרת???

והרב הגאון ר"י פאללאק שליט"א הוסיף שזה גם כוונת הפסוק לגבי צדקה **"לא תאמץ את לבבך ולא תקפץ את ירך"** שיש אדם שלבו כבר לא סגור אלא נפתח לרווחה, כי החליט לתת צדקה, אבל יש עוד שלב שלפעמים הוא יותר קשה מהחלטה עצמה, והקושי הוא להוציא את כסף ממש לצדקה, כי לפעמים כשמגיעים לשלב המעשה הלב נסגר חזרה.

ולכן מיד אחרי יום כיפור יש את חג סוכות ואת שמחת תורה בכדי שנוכל מהווידוי בפה להגיע מיד למעשים טובים - **"ועשה טוב"**.

ויסוד גדול זה עונה לי על שאלה מפרשת **"בחוקתי"**, שכתוב שם **"והתודו את עונם ואת עון אבתם במעלם אשר"**

וכולי תפילה שבורא עולם יהיה בעוזרנו שנוזח לחזור בתשובה שלימה לפניו הן תשובה בפה והן תשובה בעשיה, וכשנתחרט מיד נעשה מעשים בפועל לסגור את השערים והפתחים שהביאו אותנו לידי חטא, כך שבאמת נוזח לחיות בקדושה אמתית לנצח אנו ובננו וזרע זרענו עד סוף הדורות אמן ואמן.

איש כי תשטה אשתו ומעלה בו מעל-והייתה אם נטמאה ותמעל מעל באשה

יתכן שחמורה יותר מהבגידה בבורא עולם, כי זה פגיעה אנושה שהורסת את כל תשתית המשפחה, וזה הרבה יותר קשה לתקן מגזל והרבה יותר הרסני מגזל.

פלא עצום שבכל פרשת סוטה לא מוזכר שחטאה ומעלה בה', אלא רק **ומעלה בו מעל- בבעלה**, (ורק ברמז כתוב "איש איש" שהכוונה גם לריבונו של עולם "איש מלחמה") ואילו בגזל ונשבע על שקר כתוב מפורש **"יעשו מכל חטאת האדם למעול מעל בהשם"**.

ודאיה לדבר על פי המלוא העומר שהסביר למה עם ישראל פרה ורבה מעל דרך הטבע, ששה בכרס אחד, ואילו שבט לוי לא התרבו על פי הרמב"ן, והסיבה לכך כתב, כי היו רשעים שהוציאו לעז בבני ישראל שהם ממזרים, בטענה שאם המצרים שלטו בגופם כל שכן שלטו בנשותיהם, לכן היה ריבוי מעל הטבע, להראות שהם יהודים כשרים, כי בורא עולם לא ירבה ממזרים בעולם ובניסים, כי אדרבה בורא עולם מעדיף שממזרים לא יחיו ויתרבו.

והנה בשו"ת מהרי"ק [שורש קס"ג] נשאל אודות אישה שבעלה גירשה כי זינתה תחתיו, ולמרות שאישה שזינתה מפסידה כתובה, בכל זאת היא דרשה שבעלה כן ישלם לה את הכתובה, כי טענה שלא ידעה שהתורה אסרה לזנות, ולכן היא שוגגת ומגיע לה כתובה.

ולכן בשבט לוי שלא שלטו המצרים, אז אין צורך להוכיח שהם לא ממזרים, **ועל כן** שבט לוי היה הקטן מכולם, שאפילו מגיל חודש הם היו במניין הקטן מכל שאר השבטים.

ופסק המהרי"ק שזה לא נחשב לשוגג, כי שכל המזנה בבעלה נחשבת מזיד, אפילו כשלא יודעת שזה עבירה כלפי בורא עולם, והוכיח זאת מהכתוב בפרשתנו **"איש איש כי תשטה אשתו ומעלה בו מעל"** - "ותמעול מעל באשה" ולא כתוב ומעלה מעל בה', ולכן אישה זו דינה כמורדת, שאפילו שלא ידעה שהיא מורדת בה' בכל זאת ידעה שמורדת בבעלה, ולכן היא מזידה ולא תקבל כתובתה, וכן פסק הרמ"א הלכה למעשה.

והנה עם ישראל היו **שקועים במ"ט שערי טומאה** ועדיין היה להם **גבולות לא להרוס את קדושת המשפחה**, ולא היה יהודי אחד שאמר גם ככה אני עבד שפל ושרוף ומטונף עמוק עמוק בטומאה, ואין לי מה להפסיד, אלא בלי יוצא מהכלל כולם למרות הכל שמרו על קדושת המשפחה, (וגם שלומית שהייתה דברנית המצרי פרץ בה גדר שלא מידיעתה).

ונשאלת שוב השאלה מדוע כאן לא מוזכר שחטאה לבורא עולם??? **ונראה** לחדש שהתורה באה להדגיש שעיקר העבירה באישה סוטה ובכל זנות זה עבירה של בן אדם לחברו שבגדה ומעלה באמון שנתן בה בעלה, ומעילה זו

וטהר לבנו – נשא

ומצד המצרים גם כשראו את הקפדת עם ישראל כולם בלי יוצא מהכלל לא ליפול בקדושת המשפחה, הבינו המצרים שכאן לא נוגעים ולא מתעסקים, ואכן היה רק אחד שהתחיל וחסא עם הדברנית אמו של המקלל, אבל משה רבינו מיד הרג את אותו מצרי הראשון שהתחיל לחטוא עם אשת ישראל, ובזה זה התחיל בזה זה נגמר.

ובפרט הדבר התפרסם, ובפרט שנודע הדבר ובאו להרוג את משה על כך, ונעשה נס שלא נחתך צווארו כי נעשה כמו שיש, אז כל המצרים הבינו שבורא עולם לא מרשה לגעת בבנות ישראל, ועשה ויעשה ניסים ונפלאות להגן על קדושת המשפחה.

אז אם אפילו המצרים מבינים שאסור לגעת בקדושת המשפחה היהודית!!! איפה אנחנו???? למה יש מאתנו החוטאים שנופלים והורסים את המשפחה???? וכי יש מאתנו הגרועים מהמצרים????

די להרס!!! מעכשיו רק חזק חזק ונתחזק, ואם אתה מהנופלים אנא שקם את עצמך ותציל את משפחתך, וכל אחד מאתנו ישמור על העיניים ושמור נשמור על קדושתנו, ונתרחק מסכנות האינטרנט, וחסום נחסום לייצר את הפתחים לחטאים.

אנא, הצל נא את משפחתך!!! כי איך תסתכל לילד הקטן?? ואיך תביט בעיני ביתך הקטנה?? כשישאלו אותך, אבא!!!!!! אבל למה??? מעכשיו!!! נקבל על עצמינו עול מלכות שמים אמתית ונציל את נפשותינו ומשפחתנו ונקדש מעתה ועד עולם את עצמנו ואת משפחתנו.

שלא שינוי שמם ושפתם

ייהודי יקר ששמו כשמי יוחנן ענה נפלא ביותר, שמי שאכפת לו הזהות היהודית הוא איש של כבוד, ואכפת לו וישמור גם על כבוד המשפחה, ואולי לכן חשוב להקפיד על לשון ושם ולבוש יהודי אפילו שזה שפה ושמות ולבוש עתיק יומין ויש שילעגו ויכנהו "יהודי בלבוש גלותי", כי יש לנו כבוד למסורות אבותינו וכבוד לשורשי משפחתנו כך שלא נרגיש תלושים ומנותקים.

אבל ביום ג' סיוון הייתי בכותל ושם במקום הקדוש התחדש לי תשובה נפלאה, וכפי שכתבתי קודם בתחילת המאמר, ותשובה מהכותל יש בה עוצמה וקדושה, **שקדושת המשפחה זה גם עניין של בן אדם לחברו שלא להרוס את המשפחה**, וזהירות מלפגוע במשפחה זה לא היא הגדלות וזכות הכי גדולה שבגינה יצאו ממצרים.

א. שהיו זמנים בתקופה ההיא **שכל הגויים היו גזורים** מזנות **ב.** כי לעבד שאין לו כלום ומשפילים את כבודו לפחות שיישאר עם משפחתו בנאמנות **כי זה הנכס היחיד** שעוד נשאר לו לפליטה **ג.** ואולי בשל כך באותו זמן עם ישראל הקפידו מאוד על בן אדם לחברו **שהאחדות בניהם תלכד אותם** לצרת רבים חצי נחמה.

ולכן משה רבינו כששמע בגלות מצרים שיהודים מדברים לשון הרע הזדעזע ואמר "אכן **נודע הדבר**", שעכשיו מובן לי למה הגלות מתארכת ועם ישראל סובל, ומאוד **הוקשה** לי הדבר, שהרי עם ישראל היה שקוע במ"ט שערי טומאה וכי זה לא סיבה לגלות???

אלא התשובה כפי שאמרנו, שעם ישראל במצרים הקפידו על בן אדם לחברו, ולכן כשמשה שמע שיהודים דיברו לשון הרע הזדעזע כל כולו, וכי גם בבן אדם לחברו שהייתם מושלמים לטובתכם ולהנאתכם להחזיק מעמד בצער הגלות האם גם בזה אתם נכשלים, אז זה רק יעמיק ויקשה לכם עוד יותר את הגלות, כי אז בפירוד הלבבות גם אין תקווה בלבבות חלילה.

ומדהים הדבר שעם ישראל היה שקוע במצרים במ"ט **שערי טומאה** וכמעט הגיעו לשער הנון שהוא האחרון, **ובכל זאת לא פגמו בקדושת המשפחה בכלל!!**

ונעצם, איך קרה הדבר שעם ישראל למרות שהיו במ"ט שערי טומאה, שהיו שקועים בטומאה, בכל זאת לא פגמו בטהרת המשפחה??? **ואיך** זה שלמרות שהמצרים שלטו בגופם בכל זאת לא שלטו בנשותיהם???

והתשובה הנראית לי, שהן מצד היהודים והן מצד המצרים האדונים היה להם גבולות!!! **שמצד היהודים** היה להם גבולות, **שלמרות שהיו שקועים במ"ט שערי טומאה**, בכל זאת היה קווים אדומים לא להרוס את הבית, **לא להרוס את המשפחה!!!** כי זה גרוע יותר ממעל בה', **יותר גרוע ממ"ט שערי טומאה.**

ועדיין לא מובן ויש כאן קושיה עצומה, כי כאמור עם ישראל שמר על קדושת המשפחה ולא חטאו בזנות, ולמרות שהיו עבדים בשפל המדרגה, ועבדים נוהגים בהפקרות וחשודים על הזנות כי אין להם כבוד ואין להם מה להפסיד, ובפרט שכבר היו שקועים במ"ט שערי טומאה בכל זאת כאמור היה להם גבולות שבמסירות נפש שלמרות הכל לא חצו אותם, וגם שולמית היחידה שחטאה עם מצרי שמוזה נולד המקלל זה לא היה מרצונה.

ואם כן זה ניסיון עצום שעמדו בו בכבוד, אז למה כתוב בפסיקתא זוטרתא (לקח טוב) **שמות פרק ו'** על הפסוק "והוצאתי אתכם, והצלתי אתכם, וגאלתי אתכם, ולקחתי אתכם", כנגד ד' זכיות שבידם, שלא שינו את לשונם, ולא חילפו את שמלותם, ולא גילו את סודם ולא ביטלו ברית מילה, ולא הוזכרה כלל הזכות הגדולה שלא היו פרוצים בעריות.

ואפילו לדברי המדרש ויקרא רבה (מרגליות) פרשת אמור פרשה לב שכתוב שם: ר' חונה בשם בר קפרא אומר, בשביל ארבעה דברים נגאלו ישראל ממצרים, על ידי שלא שינו את שמן ולא שינו את לשונם ועל ידי שלא אמרו לשון הרע ועל ידי שלא היה בהן פרוץ בערוה, וכגרסה הזאת ובסגנון הזה נמצא בכל המדרשים רבה בשמות ובמדבר ובמדרש תנחומא.

הצד השווה שבכל המדרשים הרבים שלא הזכירו את פרישות עריות אלא בסוף המעלות של עם ישראל, דהיינו רק לאחר "שלא שינו שמם ולשונם", (מלבד במכילתא בא אות ה' ששם הזכיר קודם את מה שלא נחשדו על עריות ואח"כ הביא שלא דיברו לשון הרע ואחר כך שלא שינו שמם ואת לשונם), ומכל המדרשים הנ"ל נראים הדברים שכביכול פרישות מעריות היה דבר קל לעומת שינוי שם ולשון.

והדברים תמוהים ביותר שהרי קדושת המשפחה ששמרו במסירות נפש, לכאורה הוא החשוב ביותר משאר המעלות שהוזכרו וזה היה צריך להיכתב כזכות ראשונה עיקרית וראשית?? כי זה להישמר מאיסורים חמורים האסורים מדאורייתא?? **למה לא כתוב שיצאו בזכות זה?? בזכות קדושת המשפחה???** למה כביכול החומרות וההקפדות כביכול יותר חשוב מאיסורי דאורייתא.

וטהר לבנו – נשא

ומנקה אותך, ובעזרת השם, ריבונו של עולם ינקה אותנו בחסד וברחמים, כי אנחנו דור חלש מאוד, ובבקשה אבא טוב וסלח, תן לנו לנקות ולכפר על עוונותינו על ידי מעשים טובים וקידוש ה', ולא על ידי ייסורים וצער וביזיונות חלילה.

המשך "וטהרה היא ונקתה ונזרעה זרע" – ב

אסור להם לעבור בשביל שיש בו ניסיון שיחטאו חלילה בזנות. ב. הם היו שנים שאחד שומר על השני, ובפרט שהיו תלמידי חכמים וכוח התורה מגנת ומצלת מהחטא.

שוב מדברי החזון איש משמע במפורש שאין היתר להיכנס לניסיון, ולכן כאן שהאישה שנסתרה הכניסה את עצמה לניסיון מרצונה ומדעתה, לכן אפילו אם עצרה ולא חטאה, הרי היא עברה עבירה ונקראת רשעית, וכל שכן כאן שכבר התחילה בחטא- יחוד!!! ומדוע היא תקבל שכר?????

ואולי נתרץ שרק מי שצדיק אסור לו לכתחילה להיכנס לניסיון, אבל מי שהיצר הביא אותו לנפילה כי רצה ליפול, ובכל זאת עצר ברגע האחרון זה נחשב למצווה, וכמו שכתב הספורנו שתנוקה גם מעונש השבועה שגרמה, אף על פי שנאמר "כי לא ינקה" כאן רצה הבורא יתברך שתתנקה האשה, כי הוא ידע יצרנו!!! כי עפר אנחנו!!

אבל אם כן קשה איך חנה הנביאה אם שמואל הנביא, כשהייתה עקרה אמרה להקב"ה, שאם לא ישמע לתפילתה, היא תיסתר, ותגרום שבעלה אלקנה ישקנה מי סוטה, וכך היא תיפקד בזרע של קיימא!! ע"פ- גמי ברכות ל"א, הרי לפי דברינו לצדיק אסור להכניס עצמו בכוונה לניסיון מדעת??? והאם רצונה לבן נחשב כבדיעבד??

על כן נראה לי לתרץ, שאכן אישה זו עשתה עבירה שנסתרה, אבל גם בתוך העבירה בורא עולם מתייחס לחלק של המצווה שבו, ואכן היא רשעית בכך שהתייחדה עם אדם זר, אבל על חלק הזה כבר נענשה בביזיון הגדול שעשו לה, ואחרי שניקו אותה מהחטא עכשיו עליה לקבל שכר של המצווה שבתוך העבירה, שהתאפקה ולא השלימה את העבירה למרות שהאש החלה לבעור בה, היא בכוח עצום עצרה וכיבתה את האש, ובוודאי זו מצווה חשובה ועצומה, ולכן היא תקבל על זה שכר כאמור.

וזה כמו שבהסתרה שבתוך ההסתרה גם שם נמצא הקב"ה ומוצא את החלק הטוב שאפשר להוציא ממנו, כי בורא עולם מתחשב בכל מה שאפשר ומכל הצדדים ומכל הכיוונים, גם מה שמסתתר בעומק של המעשה.

וכמו שהקב"ה מתחשב בגנב בקר שישלם פחות מגונב צאן כי הוא התבזה במעשה הגניבה כלפי חיוב קנס של ארבעה וחמשה, וכן בשני בנות לוט ששניהם עשו אותו מעשה, רק אחת לא בלי בושה קראה לבן שלה מואב, ולכן אסור ליהודים להתחתן עם מואב, ואילו עם זרעה של הבת שהסתירה את המעשה מותר ליהודים להתחתן עמם.

ואכן נלמד מזה, שגם בחטא עלינו לצמצם אותו עד כמה שאפשר, וגם לא להתיימש לגמרי בנפילה, כי בורא עולם רואה את כל התמונה ומכל הכיוונים וגם בעומק העניין, והוא רואה גם את צד היפה שיש במעשה, אז קדימה לא ליפול חלילה, וגם אם ח"ו יש נפילה חלילה להתיימש ולהחמיר את המצב עוד יותר ובלי חשבון, אלא גם באמצע החטא נסה לקום ולהתחזק ולצמצם ולתקן את המעשה הרע עד כמה שניתן לתקנו, שיהיה בו לפחות גם כמה צדדים חיוביים וטובים, וחלילה לנו לחשוב שהחיובי מחפה על הרע, אלא נזהר מאוד לא ליפול בכלל שנעשה רק מעשים טובים ומושלמים בלי חטאים כלל, ולא ניתן ליצר פתח לשמוח בחלקים הטובים שבעבירה, כי בוודאי זה איסור מוחלט לחטוא למחצה לשליש ולרביע, שום כלום!!!!

איך מותר למטרת הולדת ילדים להביא גם למחיקת ה' - המשך

בידיים להגיע למצב כזה, וגם איך היא הצדקת תגרום שימחקו שם ה' במים???? וכי בגלל רצונה ללדת בן האם יהיה מותר לה לגרום לכל זה??

גם לפי ההסבר הקודם, שמגיע לה שכר כי הייתה קרובה לחטא כשנסתרה, ובכל זאת היא כבשה את יצרה ולא חטאה, לכן מגיע לה שכר גדול, עדיין קשה, שהרי בגמרא **בבא בתרא נ"ז ב'** כתוב: א"ר חייא בר אבא "עוצם עיניו מראות ברע" זה שלא מסתכל בנשים בשעה שעומדות על הכביסה, כי יש חוסר צניעות, והגמרא מסבירה שמדובר שיש דרך אחרת ולכן הוא רשע אפילו שהוא לא מסתכל עליהם.

ומפרשים את טעם הדבר, כי אסור לאדם לסכן עצמו בניסיון של פריצות, ולמרות שהיצר הרע שקרן, ובא אליו ומפתה אותו ואומר לו: דווקא לך כן בדרך זו, כי כך אתה מקיים מצווה, כי אתה מתגבר על היצר הרע, וככה אתה הופך לצדיק וקדוש!!!

אבל הגמרא אומרת שזה שקר וזה ממש לא נכון, אלא להיפך האדם רשע!!!! ולא צדיק!!!! **כי אסור לקחת סיכונים בניסיונות של פריצות!!!**

ואם כן נשאלת השאלה מדוע כאן נחשיב את מה שהביאה הסוטה את עצמה לחטא ועצרה בסוף כמצווה, שהרי אפילו אם האדם שעבר בדרך של הכביסה לא הסתכל ולא חטא בכלל בכל זאת למדנו שזה עבירה ורשעות, כל שכן בסוטה שנסתרה שגם התחילה בעבירה ממש וודאי זה עבירה ורשע ולא מצווה?????

מצד שני ראינו בגמרא עבודה זרה י"ז א' שר' חנינא ור' יונתן הלכו בדרך והגיעו לשני שבילי המשך, שביל אחד עובר על פתח עבודה זרה והשביל השני עובר על מקום זנות, אחד טען: נלך על פתח עבודה זרה כי כבר אין יצר לעבוד ע"ז, ואילו השני טען לו נלך על פתח הזנות כי נתגבר על היצר ונקבל שכר, **כשהגיעו** למקום הזנות כל הטומאה ברח והתכנסה פנימה מפני קדושת הצדיקים, כך שלא חשו בניסיון כלל, **אמר** לו הראשון איך ידעת שהטומאה תברח מפנינו?? **ענה** לו: שכתוב מפורש ש"מדבר זימה תשמור עליך" – התורה.

ולכאורה קשה שהרי מהגמרא הקודמת למדנו שאסור לאדם להכניס עצמו לניסיון של חטא??? שאפילו אם יתגבר ולא יחטא, הוא נקרא רשע!!!!

אלא אין סתירה בין הגמרות, א. בסיפור עם השבילים האפשרות השנייה הייתה לעבור ליד עבודה זרה שגם בה יש בה טומאה ויש מצווה להתרחק מטומאת עבודה זרה למרות שאין משיכה אליה ככתוב "הרחק מעליה דרכך", **ואכן** לולי סיבה זו כתב החזון איש אמונה ובטחון ד ט שאכן היה

על פי ההסבר הקודם יש עבירה וגם מצווה במעשה הסוטה שלא נסתרה, אבל אם כן יש לתמוה מדוע האיש אמנם על חנה הנביאה, עדיין יש מקום לדון, איך חשבה חנה שמותר

וְטָהַר לְבָנוֹ – נִשְׂא

יוצא שאצלה המים הקדושים גורמים קללה לגופה ובאשמתה.

אבל אם היא לא נטמאה לגמרי, וכל מה שחטאה בענפי הזנות שנסתרה וכו' זה כבר התכפר לה בביזיונות שעשו לה, אם כן המים הקדושים שנכנסו לגופה פועלים לטובה בגופה, ושוב זה לא כשכר, אלא מכוח קדושת המים ששמו של ה' בס, עד כדי כך שהרמב"ם כותב שפניה יאירו, ויתכן שמקורו מהתרגום יונתן.

ויתכן גם שזכות אברהם אבינו פועל כאן, שהביזיונות ינקו אותה לגמרי מכל ענפי החטא, ומהשבועות שהיא גרמה, ושלא יחשב לה לחטא מה שגרמה שימחק שם ה', אלא שהכתב כביכול עובר למים ולגופה, ויתכן שלכן מותר גם לצדקת חנה הנביאה בכוונה לגרום שישקו אותה בכדי שלא תהא עקרה, שמאחר שיש כאן זכות אברהם אבינו בעפר סוטה וכאמור, לכן מותר לנו לנצל זאת, בלי חשש עבירה כלל, וכפי שנראה בסמוך.

הקל וחומר שלמד אחיתופל ממחיקת שם ה' אצל סוטה

והחיות יאיר הקשה למה זה אסור, אדרבה בשקר הזה הוא עושה מצוה כי הוא חוסך שבועת שווא – מיותרת, שהרי הוא יודע שהוא חייב רק חצי ולא יותר, ואם כן נתיר לו לכפור הכל ולחסוך שבועה?? **ותירץ** שמאחר שהדיין פוסק כדין תורה לפי הטענות, אין בו חשש משפט שווא, וממילא גם השבועה אינה שבועת שווא.

וגם כאן אפשר שברגע שבורא עולם בזכות אברהם אבינו התיר להישבע ולמחוק ולא החשיב זאת לחטא, אזי אין כאן עבירה של שבועת שווא לאישה וגם אין איסור מחיית שם ה' כלל, כי זה כוחו של דין תורה.

ולפי זה מובן נפלא מה שהגמרא סנהדרין ק"א א' דרשה על הפסוק "ויקנאו למשה במחנה", שא"ר שמואל בר יצחק מלמד שכל אחד ואחד קנא את אשתו ממה, כי משה לקח את האהל ונטה לו מחוץ למחנה.

וייתכן שחש ושלוש לא חשדו עם ישראל במשה, אלא הם קנאו לנשותיהם ממה כי רצו ברכה שיהיה להם בנים תלמידי חכמים וכפי שכתב הבעל הטורים.

אבל בסופו של דבר יצא מזה גם ליצנות והוצאת שם רע, כי קרח ועדתו נצלו זאת לרעה, שטענו בשעת המחלוקת נגד משה אולי יש אמת בשמועות, כי אין עשן בלי אש, ועוד טענות רעות כדרך מוצאי שם רע, לכן נפל משה על פניו.

ובעזרת השם נזכה כולנו לבנים תלמידי חכמים וצדיקים בנקל, ומתוך דרך חיים כשירה ודוגמא אישית טובה אמן ואמן.

כי יפליא לנדור נדר נזיר להזיר לה'

כפרה, שמא הגזים ועינה את גופו יותר מדי, ואולי גם שישמש כתמרוז הזהרה שלא יגזים בעתיד.

ואילו הרמב"ן ז"ל טוען שהנזיר חייב להביא חטאת לכפרה, זה בגלל שבסיום ימי הנזירות הוא יחזור להיטמא בתאוות העולם, והיות וכבר טעם והייתה עליו רוח ה' כשהיה נזיר לה' היה מן הראוי ראוי שימשיך בזה כל ימיו.

אבל החינוך חולק, שאם אכן תחשוב כדברי הרמב"ן, שנזיר שמשלים זמנו יחזור לטומאתו וירדוף אחרי תאוות, אם כן למה נזיר חמור יותר מכהן הדיוט, שנאסר להיטמא אפילו להוריו ככהן גדול המשוח בשמן המשחה?? הרי אדם זה יחזור לטומאתו כשמסתיים זמן הנזירות???

ונראה לתרץ, שיתכן ואכן אישה שבסוף לא חטאה למרות זאת ובכל זאת היא לא זכאית לקבל שכר, ולכן גם האיש שהסתתר עמה לא מקבל שכר, כי יתכן שלא מגיע לה ולו שכר כי התחילו את העבירה והתקרבו לחטא ממש, ובכל אופן מה שהיא מתברכת שיהיו לה בנים זכרים ותלמידי חכמים זה רק בזכות קדושת העפר והמים ששתתה, כי יש בעפר קדושה וכוח וזכות.

וכפי שהבאנו מהגמרא שבזכות אברהם זכינו לעפר סוטה, ולכאורה הדבר תמוה שהרי בעפר זה יש גם מוות וקללה, ומה זכות היא לאברהם אבינו?? אלא הפשט הוא שבזכות אברהם אבינו המים עם העפר שבהם נמחק שמו של בורא עולם הם הופכים למים קדושים וטהורים, שקדושת שם ה' שנמחק במים לא נמחק והתבטל חלילה, אלא הוא עבר מהכתב לעפר בזכות אברהם אבינו.

ואכן המים הקדושים הם תמיד קדושים אבל כשהם נכנסים באשה טמאה אזי היא מתפוצצת, כי הטומאה שבה לא יכולה לקלוט את עוצמת הקדושה שבמים, ולכן

אמנם מהגמרא סוכה נ"ג ב' נראה שלמרות ששם ה' והשפעתו הקדושה עובר למים, עדיין יש כאן מחיקה של שם ה', כי כתוב שם שאחיתופל דן קל וחומר בעצמו: ומה לעשות שלום בין איש לאשתו, אמרה תורה: שמי שנכתב בקדושה ימחה על המים, לעשות שלום לכל העולם כולו - על אחת כמה וכמה.

הרי לנו שזה נחשב למחיקת שם השם אפילו שהכתב עבר למים ומשם לגוף האישה, אמנם לכאורה על הקל וחומר שעשה אחיתופל יש פירכא ותשובה, שלגבי סוטה יש זכות של אברהם אבינו לכן זה מותר וזה לא נחשב לאיסור וכאמור וטעם זה לא קיים במקרה של אחיתופל.

אבל עדיין אחיתופל לדעתו ומעצמו טען שיש קל וחומר, כי זכות הצלת כל העולם ייתכן וחזק יותר מזכות אברהם אבינו וזכות עשיית שלום בית, ואולי דוד לא רצה להגיד את הק"ו הזה בעצמו מחמת טענה הפרכה שכתבנו??

וזה מזכיר לי, מה שפסק הש"ך חו"מ ע"ה א', שאסור לנתבע החייב מקצת התביעה לשקר, שבמקום להודות במקצת ולהתחייב בשבועה מהתורה, הוא יכפור בהכל ויפטר משבועת התורה, ומחוץ לבית דין הוא ישלם לו באופן אישי את המקצת.

ובעזרת השם נזכה כולנו לבנים תלמידי חכמים וצדיקים בנקל, ומתוך דרך חיים כשירה ודוגמא אישית טובה אמן ואמן.

כי יפליא לנדור נדר נזיר להזיר לה'

כתב החינוך מצוה שע"ז זו היא מהות קדושת הנזיר ומעלתו, שהנזיר מפחית מהגשמיות שלו ומתאוותיו בדברים שהם לא חורבן גמור לגוף ולמשפחתו, כי רק נמנע מענבים ויין, ומגדל את שער, ולא נטמא למתים, ובהפחתת הגשמיות מדברים אלו, ייכנע היצר ויתחזק בו הרוחניות ועבודת ה' וכבוד ה' תשכון עליו.

ממשיך החינוך ושואל, שאם כן מדוע נזיר צריך להביא חטאת בסוף הנזירות שלו, הרי הנזיר פעל כראוי, ואילו בגמרא נזיר י"ט ע"א מפורש שהנזיר חייב כפרה על שציער עצמו מן היין?? ומתיר החינוך, שהיות ואין רשות לאדם להשחית ולקלקל את גופו, לכן ראוי שגם הנזיר יביא

וטהר לבנו – נשא

לכן התורה דורשת ממנו להביא חטאת, והוא שואל את עצמו, **למה?? מה חטאתי??** הרי לפני רגע הייתי קדוש, אפילו השער שלי היה קדוש?? מה חטאי ומה פשעי???

ואז הוא קולט את דברי הרמב"ן, שהחטא שלך הוא כי מעכשיו אתה תרד ברוחניות הגבוהה שהיית בה, ואז בסמיכה ובוויודי על החטאת הוא מתחזק שוב ומקבל על עצמו להמשיך בקדושה עד סוף חיי.

וכפי שכתב החינוך, בורא עולם יסייע לו שישלים כל חייו בקדושה, והסיוע מגיע על ידי החטאת והתעוררות האדם וסייעתא דשמיא מיוחדת.

אלא מבאר החינוך, שאדם זה אחרי שקיים תקופת נזירות לה' אפילו בפעם אחת ואפילו רק נזירות של 30 יום, יש תקוה שבכוח זה ימשיך ויקדש עצמו ויוסיף עוד יום ועוד יום בטובו, ומן השמים יעזרו לו להמשיך לעולם בקדושתו, כי הבא להיטהר מסייעים אותו, ולכן אחרי שהזיר אפילו יום אחד יסתייע וישלים כל ימיו בטהרה!!!!

ויתכן שגם כאן נשלב לפי הכלל "אלו ואלו דברי אלוקים חיים" שאין מחלוקת בניהם כלל, שיתכן שלאחר שהנזיר סיים והשלים את נזירותו, אם ירגיש אני מושלם הנה הצלחתי עמדתי במטרה, הרי שזה יכול לגרום לו נפילה גדולה.

לכן צדיקים וידידים, קיבלת על עצמך 40 יום להתקדש, וסיימת אפילו יום אחד בקדושה זה כבר נותן לך כוח להמשיך עוד ועוד ימים, ולכן אם נפלת באמצע אל תישבר ותתייאש כל יום של קדושה יש לה ערך נפלא.

כמו כן לאחר 40 יום שמח שהצלחת לעמוד במטלה, אבל לא להרגיש שלמות, וזהו סיימתי, אלא מיד קבל על עצמך להמשיך עוד ועוד וכך תתקדש עד יום מותך, ולכן ראוי מאוד הדבר לחגוג סיום ועדיף בקבוצה ובחבורה, ובמסיבת הסיום לקבל על עצמך בשמחה ובהתלהבות עוד ימי קדושה עוד 40 יום, ועוד 40 יום ככה תחיה כל חייך בקדושה וטהרה אמן.

נזיר להזיר לה'

ממנו, הרי שניהם מביאים קרבן על חטא, חטאת או אשם???

מתרצת הגמרא, שכל הנודרים בנזירות נודרים מתוך כעס והקפדה וכשהם נטמאים ומתרבים ימי נזירותם, כי הם חייבים להתחיל את הנזירות מחדש, הם מתחרטים על קבלתם, ונמצאו מביאים חולין בעזרה, אבל אלו שכן הצליחו והשלימו את נזירותם היות ולכך הם הכינו את עצמם אין חרטה בליבם ולכן שמעון הצדיק היה אוכל מקורבנם.

וכתב המאירי שאותו נזיר דרומי למרות שנטמא, לא התחרט מקבלתו על אריכות הזמן הלא מתוכנן, כי הוא נדר מתוך ישוב הדעת, ופיו ולבו היו שווים, ונדרו ראוי ומשובח בכוונה מעולה, כי הוא בראותו שנמשך אחרי תאוותיו נלחם להכניע יצרו שלא ישקע ברוע, ועל כיוצא בזה אמרו "נדרים סייג לפרישות".

ושוב נשאלת השאלה, מהיכן ידע שמעון הצדיק, שדרומי זה נדר מתוך ישוב הדעת, ולא התחרט על נזירותו בגלל שנטמא???

וראיתי תשובה, שדווקא בגלל שהוא מהדרום הרחוק, אם נדר נזירות זה כבר מוכיח שהתכוונן להשקיע הרבה בנזירות, כי לא נדר בפזיזות בלי לדעת מה הקושי שבדבר, כי לפני 2400 שנה לערך היה מורכב מאוד להגיע מהדרום לירושלים, ולכן ברור הדבר שהוא היה נחוש בנזירות שלו למרות הסבל והקושי, ובפרט שנודע לשמעון הצדיק שמטרת הנזיר היה לחנוק את יצרו הרע שהחל לפעפע בו כארס הנחש, הרבה יותר מהרואה סוטה בקילקולה.

המשך

עיניו לרעה בוודאי מתבונן כל הזמן במראהו ומשקיע במראהו, והנה לפתע נפל הבחור בראיה שלו עצמו וגילה לראשונה את ערך יופיו.

וכבר היצר התחיל להתפרע בו עד כדי לטרדו מן העולם, ולכזה ארס רב וקטלני לכן לא הספיקה נזירות של פעם אחת וגזיזה של השער פעם אחת בלבד, אלא הצריך פעמיים נסיעה לירושלים, ופעמים גזיזת יופי שערו המדהים, ורק ככה יוכל לחנוק ולבטל את יצרו שעמד עליו להאבידו מן העולם לגמרי.

הגמרא מספרת נזיר ד' ע"ב אמר שמעון הצדיק מימי לא אכלתי אשם נזיר טמא אלא פעם אחת, שבא אדם אחד לפני מן הדרום, ראיתיו יפה עינים וטוב רואי וקווצותיו סדורות לו תלתלים, אמרתי לו, מה ראית להשחית שערך זה הנאה??

אמר לי, רועה הייתי לאבא בעירי, והלכתי למלאות מים מן המעיין, והסתכלתי בבבואה שלי, ופחז יצרי עלי וביקש לטורדני מן העולם, אמרתי לו רשע!! למה אתה מתגאה בעולם שאינו שלך, במי שהוא עתיד להיות רימה ותולעה, נשבע שאגלחך לשמים.

מיד עמדתני חמדתי ונסקתיו על ראשו ואמרתי לו בני כמותך ירבו נודרי נזירות, עליך הכתוב אומר במדבר ו', ב' איש כי יפליא לנדור נזיר להזיר לה'.

שואלים המפרשים, מה העניין לספר שאותו נזיר הגיע מהדרום?? ועוד קשה לי שנזירות זה עניין של חיזוק כפי שכתב רש"י הרואה סוטה בקלקולה יזיר עצמו, ועל כן הוא מתנזר שלא ייפול כמוה, ואם כן מה נשתנה אותו דרומי שלא רצה להתקלקל ולחטוא יותר מכל הנזירים???

וגם מה מטרת התיאור והכוונה "מיד עמדתני, ולפי החינוך והילקוט שמעוני והלכות גדולות סימן ל"ח, הלכות נזיר עמוד תי' חומדתני, ולפי ירושלמי נזיר פרק א' וחבקותיו ולרוב הגרסאות ונסקתיו על ראשו"???

והנה הגמרא נדרים ט' שואלת לדעת שמעון הצדיק, מה ההבדל בין קרבן נזיר שנטמא שמעון הצדיק לא אכל, לבין נזיר שהשלים נזירותו בטהרה שכן הסכים לאכול

אלא שעדיין נשאלת השאלה למה אכן נכשל אותי צדיק דרומי, ונפל באמצע הנזירות שלו?? **בפרט** שיש האומרים שנפילה באמצע מלמדת שקיבל על עצמו נזירות הגדולה מכדי מידתו, ואינו מתאים לקדושה כה עצומה, והרי נזיר דרומי זה, הוא הנזיר המושלם לפי עדותו של שמעון הצדיק, למה אירע לו טומאה ונפילה זו???

ונראה לי שהיצר שפעפע באותו צדיק דרומי היה מסוכן מאוד, תבינו, מדובר באדם שבחיים לא ראה את עצמו, זאת אומרת אדם שמאוד שמר על עיניו, כי מי שהולך אחר

וטהר לבנו – נשא

הפך לקודש, וכמה שהוא יותר יפה ונחמד הרי שהקדיש יותר לקדושה.

וזו הנזירות המושלמת של התורה, שבורא עולם חפץ בה, שנחנוק את יצרנו, ואדרבה נילחם כנגדו בכלים שלו עצמו, כפי שכתוב "מאויבי תחכמני" ועל כן לא להיבהל מהיצר, אדרבה נקבל קבלות קשות ונקדיש את כל האמצעים למלחמה ביצרנו הרע, ובעזרת ה' נעשה ונצליח אמן ואמן.

נלמד מזה, שאם קיבלת על עצמך חיזוק אמיתי לתקופה לדוגמא של 40 יום, ולצורך הרב נפלת באמצע, ובפרט אם אתה מרגיש שזה לא היה לגמרי באשמתך, אל תיפול ברוחך ותאמר חסר תקנה אנוכי, כי הנה אפילו הקב"ה לא חפץ בי ובעבודתי!! אלא תתחזק במחשבה זו שכנראה אתה כאותו צדיק דרומי שנפל ונטמא באמצע הנזירות, שיתכן שיצרך כה גדול שה' רוצה שתתחיל עוד פעם 40 יום מחדש שהימים הראשונים יחד עם 40 יום החדשים יכניעו את יצרך הרע לגמרי.

אבל פעמים עצת היצר להפילך שוב ושוב כך שאתה תתייאש ותאמר עד כאן, נמאס לי, אני רואה סופית שאני לא מסוגל לשמור 40 יום של קדושה, לכן אדם יקר, תמשיך לספור את ה 40 יום למרות הנפילה, ואל תתחיל מחדש, וכשתגיע ל 40 תנסה להגדיל את המספר שיהיה 40 יום של רצף בקדושה, כך למשל יהיה לך 40 יום רצופים שהם 60 יום מתחילת הספירה.

ויש בזה רווח עצום, כי כך תוכל לספור ימים חודש שנה שנתיים אפילו עד סוף חייך למרות הנפילות, והרווח הוא שכל ימך אתה חי בחשבון נפש ובמטרה לצמצם נפילות, ואכן אתה תבחין שבסך הכול אתה צמצמת למחצה לשליש ולרביע ואפילו לעשירית ופחות ממה שהיית רגיל ליפול קודם שהתחלת לספור 40 יום.

וכמה שתתמיד לספור כך יתרבו רצף של ימים הקדושים בלי נפילות, אז קדימה תתקדם במספר הלאה, ולפתע תגלה שאתה כבר ב1000 או 2000 !!! ויקוים בנו הפסוק "ואברהם זקן בא בימים" שכל ימיו היו בחשבון נפש ובקדושה, שאברהם אבינו ספר הרבה מעל 60000 יום של קדושה, קדימה נלך בדרכי האבות כי מעשה אבות סימן יפה לבנים, וגם סימן להצלחה.

המשך – תגלחת אצל שמעון הצדיק

למירון לעשות תגלחת – חאלאקה לפאות לילדים בני **שלוש**, ומי שלא מצליח להגיע למירון הוא עושה זאת בקבר שמעון הצדיק בירושלים.

והאדמו"ר אמר שזה לא בגלל ששם "שמעון", אלא בגלל שבל"ג בעומר עושים חאלאקה, תגלחת של מצוה פאות לילד הרך, והיות ושמעון הצדיק נישק והתלהב מהתגלחת הקדושה של אותו נזיר דרומי לכן באים אליו שוב לשמחו בתגלחת של מצוה.

יהודי יקר מחסידי **טולנא** באשדוד אמר לי, ראיתי מה שכתבת על שמעון הצדיק שנישק את הצדיק הקדוש מהדרום כמו שמנשקים ספר תורה, כי אותו בחור הקדיש את יופיו לשמים בכדי לנצח את יצרו הרע, ואז לא רק שערו הפך לחפץ של קדושה, אלא כל כולו, כל מהותו וכל יופיו **היה קודש קדשים**, מוקדש לבורא עולם.

ואז סיפר לי בהתרגשות שזה הזכיר לו את החידוש שאמר **האדמו"ר מטולנא זצ"ל** שאנשים בל"ג בעומר נוסעים

כל ימי הזירו לה' על נפש מת לא יבא - קדושת הנזיר - המשך

צל קל של ספק שכוחות הקדושה שלו מקורם אך ורק מקדושה.

ולכן רק נפילה של טומאה פוסלת את הנזירות, ואילו אכילת ענבים ויין לא פוסלת, למרות שעיקר הנזירות היא הפרישה מהנאות וניבול הגוף, כדברי רש"י שהרואה סוטה בקלקולה יזיר עצמו מן היין, בכל זאת רק טומאת מת פוסלת, כי חייב להיות ברור שקדושתו טהורה בלי רבב וספק!!!

לכן ננצל את הכוח של 40 יום של קבלת קדושה ופרישות מטומאה ומחטאים, ונהיה מסוגלים להגיע לקדושה על טבעית, קדימה קדושים וטהורים, הכוח בידיכם זה לא דמיון זה "בעל הטורים מפורש", טעמו וראו כי טוב ה', ואני קרבת אלוקים לי טוב, בהצלחה אמן ואמן.

נזירות שמשון – הכוח שבנזירות המשך

ומילדותי התבוננתי מתי גילה שמשון הגיבור את כוחו?? האם בעודו ילד גם היה בעל כוחות אדירים?? כי את גבורתו המיוחדת מסופר בנביא רק מתקופת בחרותו.

וייתכן שמשון הנזיר גילה וקיבל את כוחו העצום, היה זה כשהלך ביחד עם הוריו לתמנתה, ובדרך היו כרמים (כרמי תמנתה) אז פרש שמשון מהוריו בכדי שלא יתקרב לכרמים וכפי דרישת הגמרא עבודה זרה י"ז "לך לך אמרין

שמשון הגיבור היה נזיר כל ימיו, וכמתואר בנביא שופטים פרק י"ד ע"ד י"ז היה לו כוחות אדירים מעל דרך הטבע שקיבל בעקבות נזירותו, ואכן כשגילחו את שערו ירד כוחו, כי בנזירות הייתה כוחו, ואכן הוא לא גילה לפלישתית שם הוא נטמא הוא מפסיק את נזירותו אלא רק גילה לה בקשר לשער, וכאמור על פי מה שכתוב בבעל הטורים שהתורה הקפידה יותר על טומאת הנזיר מאשר שאר הדברים, ולכן סיפר לה רק על השער.

וטהר לבנו – נשא

בכל זאת שמשון העדיף לא לאכול ולשתות יין, כי בעניין זה הוא התאמץ לפרוש מאוד, וגם מהתרחקותו מיין ראה את כוחו התרחק מכרמי הענבים, לכן לא רצה להיכשל בזה.

ובפשטות אפשר לטעון שאולי שתית יין זה עבירה לנוזר אבל בכל זאת אולי זה לא ישפיע על כוחו, כי בשער יש קדושה ככתוב "נזר אלוקיו על ראשו".

כמו כן יתכן שבענבים ויין יש הנאה של איסור לכן לא רצה שיחטיאו אותו בהנאה, **ותשובה** זו אפשר לדחות, כי יכול היה לספר שיאכילהו חרצנים גרעינים שאסורים וגופו לא ייחנה מזה.

לכן גם אנחנו נתרחק ולא נתקרב לחטאים, וכך גם אנחנו נוכל לקבל את הכוח והקדושה העל טבעית, אז קדימה נשמוך מרחק מכל דבר רע העלול להפיל ולטמאות אותנו ולהפיל אותנו חלילה מההתחזקות שקיבלנו על עצמנו, ונסגור ליצר הרע את כל הפתחים שהוא עלול משם להפתיע אותנו, ובזה נהיה קדושים וטהורים וחזקים אמון ואמן.

הרואה סוטה בקלקולה – יזיר עצמו מן היין

שהיות והוא לא מחק מזיכרוננו ראייה זו אזי היצר הרע השתלט עליה והפך אותה לשורש פורה ראש ולענה, שהוא מרעיל את המוח שבראש, והרעל כשורש מתפשט מנקודה קטנה - ראייה קלה, להשתלטות על כל הראש, ולשריר ענק בלב וברגש, ומעוות לו את החשיבה לחשיבה מעוותת שכך הוא מתיר לעצמו כל עבירות שבתורה.

ואיך מוחקים מראה אסור? "יזיר עצמו מן היין", יתנזר מתאוות מותרות! ורק ככה הוא מוחק באמת את המראה האסור, ומתחזק בקדושה ומרסק את תאוות לבו, ולא יצמח לו שורש פרה ראש ולענה.

ולצעדנו לפעמים שומעים שמועות לא טובות וכואבות על נפילות של אדם שנחשב למכובד בעבירות חמורות, ויש שמתעניינים מאוד בטענה כי זה שנפל רשע הוא ואינו עושה מעשה עמד, וחשוב ללמוד ולהתחזק ולהיזהר ממה שהוא נפל!!! אבל האמת, זה רק יצר של סקרנות וחטטנות ולעיתים ספוג ברוע ורשעות ושמחה לאיד, והסכנה עצומה שיכולה לצמוח "לשורש פרה ראש ולענה".

וכשם שהרואה סוטה בקלקולה לא כתוב שירוף לספר לחברים וכביכול להתריע על הנורא ואיום שאירע "שוד ושבר - והשם ירחם - רחמנא ליצלן", אלא הוא חייב לסבול ולהכאיב לעצמו בכדי למחוק את מה שהוא ראה, והמחיקה היא רק בסיגוף הגוף ומיעוט הנאות הגוף המותרות, ולכן במקום לחפש סיפורים או לספר הלאה תתחיל לסגף את גופך ותפסיק חודש לא לשתות קולה או עוגות או כל מיני מתיקה, זו התגובה הנכונה לצאת מהסיפור בלי שורשים מסוכנים לעתידך הרחני.

כה תברכו - ברכת כהנים

וגם אם גם בפעם הראשונה הוא בירכם על פי ציווי ה', בכל זאת לא משמע שמה או אחר הקריא לאהרן, וממילא יש שינוי משמעותי בצורת הברכה מברכת אהרן?!

אבל התשובה פשוטה היא, שרש"י כתב על הפסוק "אמור להם" שהמילה "אמור" כתוב מלא עם "ואו", ללמדנו שלא תברכם בחיפזון ובבהלות אלא בכוונה ובלב שלם, ולכן חייבים להקריא מילה מילה לכהן, כך שלא יברך בהבלעה וגם כך יש יותר סיכוי לדורות שהברכה תהיה מכל הלב, ועדיף לשנות בצורת הברכה, העיקר שהברכה עצמה תהיה עם הכוונה הנכונה שתתקרב לכוונת אהרן בברכת כהנים.

ואכן עלינו להקפיד מאוד בברכת כהנים, שנתקרב לכהנים בברכתם ונעמוד באימה ובכבוד, וכפי שכתב רבינו בחיי ש"אמור" מלא זה רמ"ח עם המלה, כי הברכה נבלעת ברמ"ח איברים שבאדם, וחסרון האחד הוא אבר הלב

לנוזרא, סחור סחור, לכרמא לא תקרב", רק אז שמשון קיבל את כוח והרג את הארי, כי עיקר הכוח מקבלים מהזהירות ומהתרחקות שעושים בכדי לא להתקרב לחטא.

וייתכן שהיות ואת כוחו גילה שמשון בפרישות והתרחקות מוחלטת מיין, לכן גם כשנאלץ לספר לפלישתית על כוחו לא סיפר לה על איסור אכילת יין, שיתכן שזה יחליש את כוחו המיוחד, אלא סיפר לה על השער.

ולמרות ששער יקח זמן עד שיחזור עליו כוחו כפי שרואים בנביא שרק כאשר חזר שערו לצמוח התחילו לחזור אליו הכוחות, ואילו באכילת ענבים ויין ייתכן שהשפעתם להחליש את הנוזר תהיה מוגבלת בזמן עיכול וכדומה.

לכן גם אנחנו נתרחק ולא נתקרב לחטאים, וכך גם אנחנו נוכל לקבל את הכוח והקדושה העל טבעית, אז קדימה נשמוך מרחק מכל דבר רע העלול להפיל ולטמאות אותנו ולהפיל אותנו חלילה מההתחזקות שקיבלנו על עצמנו, ונסגור ליצר הרע את כל הפתחים שהוא עלול משם להפתיע אותנו, ובזה נהיה קדושים וטהורים וחזקים אמון ואמן.

כתב רש"י מדברי הגמרא סוטה ב' "הרואה סוטה בקלקולה יזיר עצמו מן היין", דהיינו שעליו להתחזק בעצמו בכדי לא להיכשל במה שהיא נפלה וחטאה.

ובפרשת נצבים כתוב תיאור על אדם שנכשל בראיה אסורה ובמחשבה רעה, ומה קרה לו בהמשך, "ותראו את שקוציהם ואת גלליהם עץ ואבן כסף וזהב אשר עמהם - פן יש בכם איש אשר לבבו פנה היום מעם ה' אלקינו ללכת לעבד את אלקי הגוים ההם, פן יש בכם שרש פרה ראש ולענה", שאדם זה ראה מראה טמא, וברגע הראשון הוא אכן ראה אותה כשקץ וגועל נפש, רק שאת הראיה הזו לא מחק מיד, וכאן הטעות שלו והמכשול וההרס שלו!!!

ולצעדנו לפעמים שומעים שמועות לא טובות וכואבות על נפילות של אדם שנחשב למכובד בעבירות חמורות, ויש שמתעניינים מאוד בטענה כי זה שנפל רשע הוא ואינו עושה מעשה עמד, וחשוב ללמוד ולהתחזק ולהיזהר ממה שהוא נפל!!! אבל האמת, זה רק יצר של סקרנות וחטטנות ולעיתים ספוג ברוע ורשעות ושמחה לאיד, והסכנה עצומה שיכולה לצמוח "לשורש פרה ראש ולענה".

וכשם שהרואה סוטה בקלקולה לא כתוב שירוף לספר לחברים וכביכול להתריע על הנורא ואיום שאירע "שוד ושבר - והשם ירחם - רחמנא ליצלן", אלא הוא חייב לסבול ולהכאיב לעצמו בכדי למחוק את מה שהוא ראה, והמחיקה היא רק בסיגוף הגוף ומיעוט הנאות הגוף המותרות, ולכן במקום לחפש סיפורים או לספר הלאה תתחיל לסגף את גופך ותפסיק חודש לא לשתות קולה או עוגות או כל מיני מתיקה, זו התגובה הנכונה לצאת מהסיפור בלי שורשים מסוכנים לעתידך הרחני.

אהרן הכהן ביום השמיני למילואים ביום הראשון בו עבד במשכן, עוד קודם שיצאה האש מאת ה' ושרפה את הקרבנות, והוא באהבה רבה בירך את עם ישראל בברכת כהנים מדעתו, וכפי שהוכיח העמק דבר בפרשת שמיני, מכך שבניו לא בירכו עמו בנשיאת כפיים (ולכאורה נגד דעת הימב"ן), ובורא עולם אהב את ברכת אהרן וקבע את הברכה שבירך אהרן למצוות ברכת כהנים לדורות.

אבל יש לתמוה, שאם כן למה משנים מצורת ברכת אהרן, והרי כתוב "כה תברכו", וייתכן שבמשמעותו שיברכו כפי שאהרן בירכם, וכפי שמשמע מלשון הברכה "אשר קידשנו בקדושתו של אהרן", דהיינו שאת כוח הברכה קיבלו הכהנים מכוח הברכה שקידש אהרן מדעתו, ואהרן בירך אותם בברכה רצופה, ואילו ברכת כהנים היא בצורה של מקריא לכהן מילה והכהן חוזר על המילה?!

ואהרן בירך אותם ברציפות, שעל הצד שהוא המציא את הברכה מדעתו באותו רגע, אם כן בוודאי בירך ברציפות,

וטהר לבנו – נשא

שממנו ישתרגו כל שאר האיברים וכולן תלויים בו, ומה שנסתר מן המספר כי הוא כנגד השכינה השורה על כפי

הכהן ונסתרת שם שהיא לב השמים שממנו יתברכו העליונים והתחתונים.

ללמדנו, שיותר חשוב הפנימיות מהחיצוניות, ההשקפה האמתית צריכה להיות לא בקוסמטיקה של השבת ושל החגים, אלא בתוכן הרוחני שיהיה העיקר, ולכן נשקיע מחשבה לפני, איך לתת הטון לעיקר הרוחני לבני הבית בצורה נעימה ונחמדה שיתחברו לעיקר ולא רק לטפל.

כי יש כאלו שהיהדות מסתכמת אצלם בכך שהם אוכלים געפילטע פיש – דג ממולא, או חמין משובח או שהם אפילו מדליקים נרות שבת אבל דקה אחרי זה הם מתניעים את הרכב לטיול ליל שבת, אבל לא צריך להגיע למקרה הקיצוני, יש בתים שסעודת שבת זה סך הכל ארוחת צהרים משודרגת ותו לא, או יש כאלו שהבית כנסת זה לא לתפילה אלא בעיקר למפגש חברים, אז קדימה נשקיע מחשבה ומאמצים ונכבד את השבת באמת, ונכניס יותר רוחניות בבית, ונתפלל בבית כנסת בכוונת הלב וכראוי, כך העטיפה החיצונית לא תשלוט ותנצח חלילה, אלא נתחזק ובחכמה נחזק ונתמקד בעיקר אמון.

ושכב איש אותה - ולא את אחותה

וממילא תמוה איך קישר רש"י זאת לסיפור של 2 אחיות?? ולכן יש גורסים שדברי רש"י אינם על דרש הגמרא ביבמות.

ולעניות דעתי נראה שאפשר שיש קשר בין דרש הגמרא ביבמות לסיפור עם 2 האחיות, שיתכן לומר שאילו היה הדין שאם הבעל עשה עבירה עם אחות אשתו זה היה משפיע לאסור את האחיות הנשואה לבעל זה, אם כן במעשה של 2 האחיות לא היה צורך להמתין שיפגשו 2 האחיות לאחר שתיית המים בכדי שתריח הסוטה את המים המאוררים שיצא מריח פיה של אחותה, אלא מיד בשתיית האחיות הכשרה את המים המאוררים מיד היה זה משפיע על אחותה שתמות מיד, כי אחות אחת משפיעה על האחיות השניה.

אבל היות והדין שאין ביאת הבעל באחות אשתו אוסרת את אשתו - אחותה הנשואה לו, זה מוכיח שאין כביכול חיבור בין 2 האחיות, ולכן שתיית האחיות לא משפיע ישירות ומיידית על האחיות החוטאות, ויל"ע.

והביא האיש את אשתו אל הכהן – הוצאת שם רע על כשר נלמד מסוטה!!

יהודים אחרים?? **ומתרץ** הרמ"א שיש הבדל בין מסירה מיד ליד לגויים שזה אסור לבין נתינה בדיבור שמותר לתת, וזה נפק"מ עצומה למקרים קשים שקרו בשואה האיומה בדרישות הנאצים ימ"ש להסגרת יהודים.

ובעיקר ראייתו להתיר הוצאת שם רע מכך שאומרים לאשה הסוטה שם רע שקרי על ראובן שחטא, קצת קשה לעני"ד שהרי אצל ראובן תשובתו בצדו, כי התורה מעידה עליו שכשר הוא ולמברר מוכח מהתורה שהשם רע אינו נכון וראובן לא חטא ורק הטעו לזמן מועט את האשה הסוטה, להבדיל מהוצאת שם רע על אדם כשר מפני השלום שמי יודע אם יתברר ויוכח כראוי שזה שקר והוא אדם כשר שלא חטא באמת?? וצריך עיון בדבר.

ומלבד זאת טוען החברותא שלי הרב אלדר נתנזון שליט"א שיתכן שהאשה כבר ראתה את הפסוק על ראובן שחטא והיא בפשטות הבנתה הבינה שאכן ראובן חטא בחטא חמור, ועל כן אין כאן הוצאת שם רע ממש על ראובן אלא ריענון זכרונה.

והתבוננתי בדבריו שלא תירץ וחילק בין הוצאת שם רע שאין זה הריגה ממש לבין למסור נפש מישראל להריגה או לעבירה חמורה, אלא הרמ"א כביכול משווה בחומרת שם רע כמו במסירה להריגה ממש, אלא מחלק באופן מחודש (בין נתינה בפה לבין מסירה בידים), ורואים מזה שלמרות שהרמ"א מצד אחד מתיר להוציא שם רע למען השלום, בכל זאת הוא משווה זאת לרציחה והריגה ממש, וייתכן שהוצאת שם רע על אדם כשר גרוע הוא מהריגה, כי אדם מעדיף למות בשם טוב מאשר לחיות עם שם רע בפרט כשהוא אדם כשר והשם רע שקרי.

כתב רש"י : (יבמות צה) שכיבתה פוסלת אותה ואין שכיבת אחותה פוסלת אותה כמעשה בשתי אחיות שהיו דומות זו לזו :

והנה המעשה עם 2 האחיות שהיו דומות היה שאחת מהאחיות אכן חטאה ואחותה הלכה לשתות במקומה את המים בבית המקדש, ואכן לאחות לא אירע רע כי היא לא חטאה, אבל כאשר נפגשו האחיות לברך על הצלחת תוכנית הצלתה, אבל ברגע שנפגשו הריחה האחיות החוטאת את ריח המים מפי אחותה מיד התפוצץ בטנה כדרך נשים הסוטות ששתו את המים המאוררים בבית המקדש.

וראיתי במפרשים שמקשים שהרי דרש שדרשה הגמרא ביבמות מפסוק זה הוא שאם אשה אפילו בטעות שחשבה שמת בעלה והתחתנה עם אדם זר הרי שהיא נאסרת על בעלה לעולם, ואילו אם בעל עשה עבירה עם אחות אשתו אין אשתו נאסרת עליו, והגמרא דורשת זאת מהפסוק **"ושכב איש אותה"** – שרק איש אחר אוסרת אותה ולא שכיבת בעלה עם אחותה.

בשו"ת הרמ"א סימן יא' מחדש חידוש מסעיר מאוד!!! שמותר להוציא שם רע שקרי על אדם כשר במטרה לעצור או למנוע מחלוקת בקהילה!!

ובתחילה הוכיח זאת ממה שהתורה התירה למחוק שם ה' במי הבדיקה של אשה סוטה בכדי לעשות שלום בית למרות שיש איסור לאו למחוק שם ה' - **"לא תעשו כן לה"**, וכ"ש שיהיה מותר להוציא שם רע בכדי למנוע ממחלוקת.

אבל יש טענה נגד זאת כי יתכן שעבירה של בן אדם לחברו חמור יותר, כפי שמצאנו שיום כיפור שמכפר על עבירות שבין אדם למקום ולא מכפר על עבירות שבין אדם לחבירו, וא"כ אולי אין אפשרות ללמוד להתיר להוציא שם רע על אדם מכוח ההיתר שמותר למחוק שם ה'??

ולכן מוסיף הרמ"א ומוכיח זאת ממה שמשכנעים את האשה שתודה שעשתה עבירה ולא תשתה מהמים ואומרים לה תראי שאפילו ראובן שהיה צדיק בן צדיק גדול – יעקב אבינו, בכל זאת הוא חטא כמו שכתוב בתורה **"וישכב ראובן את בלהה פילגש אביו"**, ושואל הרמ"א איך אפשר לומר זאת לסוטה, הרי כתוב בגמרא שראובן לא חטא באמת, והגמרא מוכחת זאת מהפסוקים, אלא מכאן שמותר להוציא שם רע שקרי אפילו על אדם צדיק, וכל זה במטרה לעשות שלום בית בין בעל לאשתו וכל שכן שמותר להוציא שם רע למען מניעת מחלוקת בקהילה.

ושוב מקשה הרמ"א שהרי יש כלל בגמרא שאסור למסור יהודי אחד לגויים להריגה או לעבירה, אל מוטב ימותו כולם ואל ימסרו אחד מהם לגויים, ואם כן איך נתיר כביכול לשחוט יהודי כשר בהוצאת שם רע בכדי להציל

וְטָהַר לְבָבוֹ – וְשָׂא

הרמ"א נכלל במטרת היתר זה גם הוצאת שם רע על כשרים, עכ"פ אין מוכח מהירושלמי שסותר היתר הרמ"א.

עכ"פ מה שהיה הוא מה שיהיה, יש שם סיפור מבהיל על הוצאת שם רע על 100 רבנים, ועל מחרחר ריב שלמרות מהלך זה שהיה בהיתר בכ"ז הפך קערה על פיה והחמיר יותר את המצב, וכבר אז היו מחרחרי ריב גדולים בין הרבנים מבהיל!!! אשמח מאוד לקבל יותר פרטים על המקרה שהיה שם, בכדי ללמוד וללמד למקרים דומים עד כמה אנחנו נכשלים כמו פעם.

ואנשים יקרים מאוד אוהבי תורה מופלגים מלוס אנג'לס טענו שיתכן שאדם כשר זה ומשפחתו שסבלו מאוד זה לא רק בגדר קורבן ציבור שמנע הרוגים רבים ממחלוקת, אלא הוא ומשפחתו כנראה סבלו בגין גלגול קודם, על כל פנים הכרעה רבת משקל זו מלמדת על עוצמתו של הרמ"א שלקח על עצמו אחריות כה רבה לטובת הכלל למרות הכאב העצם שמתעורר כאן, וניבהל מאוד על חומרת המחלוקת ששווה את המחיר הנורא שפעל הרמ"א העיקר לנסות למנוע את המחלוקת הנוראה.

**כה תברכו את בני ישראל אמור להם

ואולי באופן כזה מתאים "ואני אברכם" שחלה בברכת "אמור להם" של החזן, כברכה מפיו של הקב"ה, כי זה לא פועל ישירות, אלא תחילה החזן משמש כצינור להעביר את הברכה לכהנים, ולאחר שברכו הכהנים חלה הברכה שאמר החזן כפי הקב"ה עצמו, ודווקא שזה לא ישיר כביכול זה יותר מכובד כלפי מעלה, כי אצל משה מצאנו שמפיו דיבר ה', אבל מי מהחזנים בדרגת משה רבינו, שהיה חצי מלאך "איש האלוקים"? אלא החזן המקריא מתוך שזיכה את הרבים ע"י ברכת הכהנים, עולה בדרגתו למפרע שאמירתו היא כפי ה' כביכול, ובדומה למה שמצאנו בירמיהו ט"ז "אם תוציא יקר מזולל כפי תהיה".

ולפי דבריו התעוררתי בדבר בסוף לג' בעומר שחובה שהחזן יבין את עוצמתו שהוא מתחיל את שפע הברכה של ברכת כהנים, ולא שיחשוב שהוא רק מקריא נוסח לכהנים, ואולי יש עניין גדול שגם הוא יכול במילות הברכה כראוי.

ג. הבנתי מדוע למרות שבשבט הלוי ח"ג ט"ו ומפורש כדבריו במאירי סוטה לט' שהשליח צבור אומר יברך בקול רם והם הכהנים עונים יברך בנעימה גדולה ושהחזן המקריא לכהנים יקריא בקול, מכל מקום נהגו הציבור שהחזן המקריא יקריא בקול נמוך יותר מהכהנים, ומדוע נהגו כך?? ויתכן שלמרות שהברכה מתחילה מהחזן בכל זאת הברכה מתגברת אצל הכהנים ובעצם ברכה מתעצמת שזה מהות הברכה שהטוב מתגבר כמעין המתגבר בחינת מוסיף והולך.

ג. שלכן מותר לבליל שבת לאב ישראל לברך את בנו למרות שהוא אינו כהן בברכת כהנים יברך ה' וכו' ולמרות שברכה זו מיועדת לכהנים, אבל היות וה' קבע שהחזן הוא מתחיל את השפע מדין אמור להם, למרות שהמקריא החזן אינו כהן אם כן יש לכל יהודי שייכות בברכת כהנים לפחות לברך את בנו כשממילא הוא כבר מברכם בהיתר מוחלט ובציווי התורה "בך יברך ישראל - ישימך אלוקים כאפרים וכמנשה" ואז מגבירים את עוצמת הברכה לברכת כהנים.

ללמדנו עד כמה שווה לנו להיות חלק משרשרת טובה, אפילו חוליה קטנה ואפילו עזרה קטנה לדבר מצוה וצינור לדבר מצוה, בפרט במה שקשור לזיכוי הרבים, ובעזרת ה' נזכה להיות קשורים לתורה ומצוות וגמילות חסדים תמיד אמן ואמן.

קערת כסף מזרק אחד שניהם מלאים סולת בלולה בשמן למנחה

אבל קשה שלמה התורה כותבת בפירוט כל שבט שהם הביאו בקערות סולת, הרי בסוף הם לא עשו כן מהסיבה שהסברנו ולמה התורה כתבה תחילה נגד מה שהיה בסופו של דבר?? ונראה שאכן הנשיאים רצו לתקן מה שהתעכבו בתחילת תרומת המשכן ולכן הפעם מרצונם הזדרזו להקדיש הכל בבת אחת ביום הראשון, אבל היות וה' ציווה שכל יום יקריב רק נשיא אחד, ממילא הם לא תרמו את הסולת כרצונם הטהור, אבל היות ומחשבתם הייתה להזדרז ולתת הכל מושלם ולא לדחות לאחר כך, לכן מחשבתם לעשות כן נחשבת להם כאילו עשו זאת.

ולעניין הלכה למעשה מצאתי בחפץ חיים בכלל ה' שהביא ירושלמי שמתיר לספר לשון הרע על בעלי מחלוקת בכדי להשתיק את הלשון הרע, אבל יש ראשונים שחולקים על זה, אבל הוצאת שם רע של שקר אפילו על בעלי מחלוקת לא מצאנו היתר בהלכה למעשה, וכ"ש להוציא שם רע על כשרים בכדי למנוע מחלוקת, אבל יתכן בדעת הרמ"א שאכן סובר הוא כדעת הירושלמי שמתיר לשון הרע על בעלי מחלוקת בכדי להשתיק את המחלוקת, ואולי לדעת

כתב הכלי יקר "אמור להם". מכאן למדו חז"ל ספרי וקמג שהחזן מקריא לכהנים מלה במלה נוסח הברכות, כי החזן הוא כמו מתווך המושך תחילה שפע כמו צינור ממקור הברכות ומרוקן אותם על ראש הכהנים.

ולכן הוא אומר תחילה אל הכהן יברך ה' כדי לעשות את הכהן תחילה כלי גדוש ומלא ברכת ה' ואח"כ כשהכהן אומר לישראל יברך ה'. הוא מוריק מן כלי מלא על כלי ריקן, אבל אם לא היה הכהן מתברך תחילה היה מוריק מכלי ריקן אל כלי ריקן.

וכן לכך נאמר "ושמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם" הכוונה שה' יברכם תחילה, ע"י שיאמר החזן לכהן תחילה יברך ה', וצ"ע שם עיין בגמרא חולין מט'.

והתבוננתי בגמרא שם, וכך כתוב שם, למדנו ברכה לישראל מפי כהנים, לכהנים עצמן לא למדנו? כשהוא אומר "ואני אברכם", הרי אומר כהנים מברכים ישראל והקב"ה מברך את הכהנים.

ואילו רבי עקיבא חולק ש"ואני אברכם" הכוונה שאחרי שהכהנים מברכים את ישראל הקב"ה מסכים לברכה שהתברכו העם, ולרבי עקיבא ברכה לכהנים זה מהפסוק "ואברכה מברכך", שהיות והם ברכו לכן הם מתברכים.

על כל פנים משמע מלשון הגמרא שמתקיים "ואני אברכם" לכל הדעות רק בסוף לאחר ברכת הכהנים, ואילו לדברי הכלי יקר זה מתקיים תחילה על ידי "אמור להם" שהחזן מקריא את הברכה לכהן.

ואולי אכן זה עובד באופן כזה שהחזן משפיע כצינור את שפע הברכה ומרוקן לכהן בכדי שיברך את ישראל, ולאחר ברכת הכהן את עם ישראל, כל כלי שרוקן מהברכה אמור להשפיע ברכה, ולכן היות והכהן רוקן את הברכה שחלה על עם ישראל וכתוכם החזן, ממילא ברכת החזן חוזרת וחלה על הכהנים, כך שכל צינור השפיע ברכה.

ללמדנו עד כמה שווה לנו להיות חלק משרשרת טובה, אפילו חוליה קטנה ואפילו עזרה קטנה לדבר מצוה וצינור לדבר מצוה, בפרט במה שקשור לזיכוי הרבים, ובעזרת ה' נזכה להיות קשורים לתורה ומצוות וגמילות חסדים תמיד אמן ואמן.

בסיכום כל קורבנות הנשיאים לא כתוב שהקערות ומזרקות היו מלאים סולת, ורק בכפות כתוב שהיו מלאים קטורת?? ומתורץ בספר תשובה מאהבה שהקטורת יבשה לא נפסלת בלינה, אבל הסולת הבלולה בשמן נפסלת בלינה, לכן לא תרמו הנשיאים את הקערות מלאים בסולת, כי הם לא ידעו מתי כל אחד מהם יקריב, ואת תרומתם רצו להגיש ביחד ביום הראשון, והקב"ה אמר נשיא אחד ליום ולא ביחד ולכן הם הפרישו את תרומתם ביום הראשון בלי סולת בכדי שלא יפסל בלינה.

וטהר לבנו – נשא

הרואה סוטה בקלקולה יזיר עצמו מן היין

אבל ממוסריות מעוותת מגיעים גם הידרדרות מוסרית קשה, כפי שאנשי סדום מרחו בדבש את בתו של לוט שגמלה חסד והיא מתה באכזריות ממיליון עקיצות של דבורים, ועוד מעשי זוועה אחרים שעשו רח"ל, כי כאשר יש עוות מוסרית האדם מידרדר למדרון עמוק בלי לחשוב רגע טעיתני!! אוי חוטא אני!!! אלא לבו מפעיל שרירים חזקים ועוצמתיים!! אין בו מקום יותר לתיקון הדרך.

נבעת לומדי בנביא יונה פרק ג' עם תלמידי היקרים והנפלאים "כיתות ז' בת"ת תורת אמת" בני ברק, למדנו את הכתוב שאנשי נינווה שנבהלו מאוד מדברי יונה שעוד 40 יום נינווה מתהפכת, והם קראו צום והלבישו שקים והתפללו לה' שיציל אותם מהגזירה הרעה, אבל אומר המלבי"ם הם לא חזרו בתשובה עד שהמלך דרש זאת מהם, ולמרות שהרד"ק אומר שנגזר עליהם להתהפך כי חטאו כסדום ועמורה, בכל זאת אומר המלבי"ם אנשי נינווה לא חשבו שיש להם על מה לחזור בתשובה.

זזה פלא שהרי כתוב ברד"ק שאפילו החריבו ביתם מחמת הקורה הגזולה שהעמידה את ביתם, ומדוע היו בטוחים שהם צדיקים גמורים ולמרות פתחה של גהינום שהי האמינו שהעיר תתהפך בכ"ז לא חשבו שיש בידם עבירות!! אלא היות והם בנו את חייהם בערכים של כביכול צדק ויושר והגינות כאנשי סדום וכאמור, לכן נסתם ליבם כשריר ולמרות הגזילות הם היו אטומים לחזור בתשובה על פתחה של גהינום, ולכן גם הזהירים הקב"ה למרות שהם גויים כפי שהזהיר אנשי המבול שמלאה סאתם כמבואר בתחילת יונה במפרשים.

והנה כשחזרו אנשי נינווה בתשובה כתוב "וירא האלקים את מעשיהם כי שבו מדרכם הרעה, וינחם האלקים על הרעה אשר דבר לעשות להם ולא עשה", וחקרנו עם התלמידים היקרים מה הכוונה "מעשיהם", הרי הכי חשוב תשובת הלב ככתוב במשנה בתענית "קרעו לבבכם ואל בגדכם ושובו אל ה'!!"

וענה תלמידי היקר יונתן שוקרון נ"י שהכוונה "מעשיהם" לכך שהחריבו את בתיהם בכדי להחזיר את הקורות שגזלו, שמעשה כזה חשוב יותר מתשובת הלב, והוסיף עוד תלמידי היקר יעקב שמואל לנדא נ"י, שלפי זה מובן שהי גור שנינווה תתהפך ואז מלבד חורבן הבתים גם ימותו כל החי בנינווה כפי שמתו אנשי סדום ועמורה, לכן הם הפכו את ביתם לחרבה בכך שהוציאו את הקורות, ממילא נתקיים "נינווה נהפכת", והיות ועשו תשובה הקב"ה הסתפק בזה, ובדומה קצת למהלך זה כתוב במלבי"ם.

ונראה, שאנשי נינווה חזרו בתשובה בקיצוניות לכפר על הקיצוניות שלהם באטימות לבם, ולכן למרות שעדיין לא הייתה תקנת חז"ל סוכה לאי שהגזלן ישלם דמי הקורה ולא יחריב את ביתו, מפני תקנת השבים, בכל זאת כל בעל דירה היה מרצה את הנגזל לשלם אפילו כפול מעלות הקורה העיקר לא להחריב את ביתו, ובכל זאת אנשי נינווה הלכו בקיצוניות והחריבו ביתם מתוך תשובה אמיתית, כי מאסו בקורה שהזכיר את הגזלה ולא היו מסוגלים להתקרב ולהנות ממה שהעבירה הייתה קשורה אליה, ולכן הקב"ה נהנה מתשובתם העוצמתית וניחם על הרעה, והסכים להמיר הפיכת ביתם במקום להפוך את כל נינווה לגמרי.

וכך גם כאשר יש קיצוניות של אשה סוטה שמתה ברשותה, חייבים כל הרואים לנהוג בקיצוניות בכדי להתעורר באמת שמא גם בהם יש את הנגע שאינם מבחינים שליבם אטום לתשובה כאותה אשה סוטה, ושמא גם הם עוותו דרכי מוסר עד שנשחתו לגמרי, ורק על ידי קיצוניות יש זעזוע הלב שמסוגל לפתוח גם לב אטום שכולו שריר רע, ובקיצוניות יתרכך לבבו ויחזור בתשובה.

כתב רש"י: למה נסמכה פרשת נזיר לפרשת סוטה? לומר לך שכל הרואה סוטה בקלקולה יזיר עצמו מן היין שהוא מביא לידי ניאוף ע"פ הגמרא סוטה ב'. ויש לשאול מדוע דווקא על עבירה של סוטה מצאנו את המושג הרואה יזיר עצמו?? ולא מצאתי זאת על העבירות אחרות??

ויתכן שכאן יש מצב מאוד מסוכן, כי כאן מדובר שאשה הסוטה עשתה עבירה חמורה, והיא נתפסה והובאה לבית המקדש ושם במעמד מיוחד היא שומעת מהכהן שאם היא לא תודה על העבירה שהיא עשתה אזי בטנה תתפוצץ והיא תמות בניבול קשה ובביזיון מחפיר, ובכל זאת אותה אשה חוטאת ולא מודה, הייתכן?? וכי מתאבדת לדעת היא?? ועוד איבוד לדעת במיתה הכי קשה והכי מנוולת?? היתכן?? וכמו כן מדוע באשה סוטה כתוב "תשטה אשתו ומעלה בו מעל" ולא כתוב שחטאה ומעלה בה' ובתורתו??

ויתכן, שאשה זו שמסכימה למות ולא להודות, היא לא אשה שיצרה תקף עליה, כי אשה כזו מוחקת הנאת העבירה בתשובה והכנעה בפני בורא עולם ולא תוסיף חטא על פשע שימחק שם ה' במים, אבל אשה זו שמסכימה למות וכביכול יקוב הדין את ההר, ולא איכפת לה מכלום, זו אשה שחטאה לא בגלל תאוה ובאמת לא התכוונה לחטוא נגד ה' כי בליבה כביכול יש יראת שמים, אלא היא כועסת על בעלה מכל מיני סיבות, ולכן היא מעלה מעל בבעלה כנקמה ועונש או כביכול לחנך אותו, או כי בעלה פגע בכבודו, לכן היא נקמה בו דווקא – "מעלה בו מעל"!!

ויתכן, שאשה כזו, לא מודה באשמה, היא לא סבורה שהיא נטמאה, היא חושבת שהי מבין אותה ומסכים בדרכה היא, כדרך הרבה חוטאים הסבורים שהעבירות שלהם מצוות הם וזה רצון ה' האמיתית!! וגם בשערי מוות היא לא שבה בתשובה, ואכן היא מתה מתוך רשעותה בניבול עצום, ועדיין סבורה היא שהיא צודקת ומאשימה את כל העולם.

זזה מצב קיצוני ומסוכן שאדם מאבד את דרכו, כי יש רשעים שהם מלאים חרטה, אבל רשע שסבור שצדיק הוא ואינו אשם על כל פנים שלא מגיע לו עונש – זה הכי גרוע וזה הכי מסוכן שעליו הקב"ה מזהיר דברים כט, יח שאותו רשע "בשומעו את דברי האלה והתברך בלבבו שלום יהיה לי כי בשרירות ליבי אלך למען ספות הרווה את הצמאה – לא יאבה ה' סלוח לו, כי אז יעשן אף ה' וקנאתו באיש ההוא, ורבצה בו כל האלה הכתובה בספר הזה, גפרית ומלח שרפה כל ארצה לא תזרע ולא תצמח ולא יעלה בה כל עשב כמהפכת סדום ועמרה אדמה וצבויים אשר הפך ה' באפו ובחמתו".

ואכן זו הייתה גם חטאת סדום ועמורה שחשבו שהם אנשי מוסר וצדיקים והם תלמידי אברהם אבינו, וכפי שכתבתי בפרשת וירא, שכתוב באבות פרק ה' משנה י' "האומר שלי שלי ושלך שלך, זו מדה בינונית, ויש אומרים, זו מדת סדום".

ופלא עצום איך לתנא קמא במשנה, זו דרך בינונית ורגילה, ולדעה השנייה זו מדת סדום! שהיו רעים וחטאים לה' מאוד, איך יתכן שינוי חד כל כך בדעות התנאים??

ויתכן, שאנשי סדום ברגע שקיבלו על עצמם מוסריות כביכול טובה אבל מעוותת כי לא לחמול על דלים זו מידת אכזריות, ועוד טענו שהם תלמידי אברהם אבינו שאמר "הרמתי ידי אל ה' אם מחוט ועד שרוך נעל, ואם אקח מכל אשר לך, ולא תאמר אני העשרתי את אברם", מזה בעיוותם הוציאו השקפה ודרך חיים כביכול מוסרית וטובה, שכל אדם יחיה ממה שיש לו ולא על חשבון השני, אפילו לא חוט פשוט כלום לא מהשני, בקיצור שלי שלי ושלך שלך!!!

וטהר לבנו – נשא

תשובת אנשי נינוה – מכוערת ומזוייפת

ואולי לכן חרה ליונה מאוד, כי בסוף הם חזרו בתשובה מזוייפת וזמנית, וגם חזרו לרעתם, ובכל זאת הם לא נענשו, ולכן הוא נראה לבריות כנביא שקר, ומרוב צערו ביקש יונה למות, כי יש כאן חילול ה', שכביכול רימו אנשי נינוה את ה', וליונה הנביא כאב החילול ה' שנגרם על ידו.

אבל למרות כל זאת, הקב"ה קיבל את תשובתם המזוייפת החוצפנית והמכוערת, ואולי כי זה משמש לימוד זכות עוצמתי לעם ישראל, כי זה מחייב גדול להקב"ה לקבל תשובת עם ישראל בפרט ביום כיפור שיהודים באמת חוזרים בתשובה מתוך הכנעה מוחלטת ומתוך וידיים רבים ובושה איומה מבורא עולם, ולכן אפילו על צד שלא יחזיק תשובתם מעמד טובים הם מאנשי נינוה.

ויתכן עוד שהסיבה שהקב"ה בחר לקבל תשובת אנשי נינוה למרות רשעותם ותשובתם המזוייפת, כי העיר נינוה נבנתה דווקא מסיבה של התרחקות מחטא.

וכפי שכתוב בבראשית י' יא' "מן הארץ ההוא יצא אשור ויבן את נינוה – הוא העיר הגדולה", וכתב רש"י: מן הארץ - כיון שראה אשור את בניו שומעים לנמרוד ומורדים בה' לבנות את מגדל בבל פרש מתוכם (בי"ר):

כמו כן רש"י כתב שנינוה מכונה העיר הגדולה שנאמר (יונה ג) "ונינוה היתה עיר גדולה לאלוקים", דהיינו היות והעיר נבנתה במטרה קדושה להתקרב לה' ולהתרחק מעבירה, היא אכן גדולה וחשובה לה', ולכן הקב"ה דאג להחזיר בתשובה את אנשי העיר, וגם הסכים לקבל את תשובתם הלוקיה והמכוערת כי בכל זאת העיר נבנתה על טהרת הקודש וזכותה רב מאוד.

והגאון רב אהרן פסין סיכם זאת - שנראה ונלמד מזה חסדי ה', א. שאפילו תשובה כזו הוא מקבל והראיה שלא נהפכה נינוה, לא בתחילה ולא בסוף. וכן ללמדנו שהנה גדולה מידה טובה ממידת פורענות, ואם כן, אם נשוב בתשובה שלמה על אחת כמה וכמה שהקב"ה יקבלה ברצון ובאהבה רבה, ואין לשער ואין לתאר הטוב שיעניק לנו הבורא יתברך כשנשוב אליו באמת בלב שלם.

וכמו כן נלמד מזה את גודל החשיבות להקים בית בקדושה וכל בנייה שהיא במטרה לברוח מהחטא ולחנך כראוי את הילדים הקב"ה דואג באופן אישי לילדים שיחזרו בתשובה.

סוטה או בועלה פחותים מגיל 20 שנה

וכן מנחה בלי שמן כי עשתה עבירה בחושך, ו**תמה** מרן הרי היא רק חשודה בעבירה ויש כאן רק ספק, ומדוע מבזים אותה כאילו חטאה בוודאות, וטוען מרן שעל שנסתרה בלי שחטאה לא מגיע לה עונש והראיה שהתורה נותנת לה שכר "ונוזרעה זרע" כשמתברר שנסתרה ולא נבעלה.

אבל לענין "ונוזרעה זרע" זה לא מתנה ושכר על שלא חטאה, כי עצם הדבר שנסתרה לאחר שבעלה התרה בה עוון חמור הוא, ולכן מגיע לה בושות שתביא מנחת ממאכל בהמה ובלי שמן, וכן פורעים את ראשה לבזותה, כי מגיע לה בושות על עצם מה שהסתתרה.

אומנם היות והיא לא חטאה לגמרי לכן כשהמים הקדושים שנמחקו בהם שם ה' נכנסים אל גופה, הם גורמים לה ברכה והיא זוכה ללדת בנים ובנים יפים וכו', וכן להיפך כשהיא חטאה לגמרי בבעילת איש זר, היא מתפוצצת לא במיתה בידי שמים אלא כי מים קדושים שנכנסים לגוף טמא זה עצמו גורם לפיצוץ.

והיות והיא מתה בגלל ההתנגשות של המים הקדושים בגופה הטמא, אין לזה קשר לגיל 20 כי אין זה עונש בידי שמים, אבל הבעל שלא שתה מים קדושים הוא אכן מת בידי שמים, ולכן **מדויק פלאי פלאים שרק כלפי הבעל כתב הצפנת פענח שבעל פחות מן 20 לא ימות.**

ידדי הגאון רב אהרן פסין שליט"א הוסיף שבירושלמי תענית פ"ב ה"א ובפסיקתא דרב כהנא, פיסקא כ"ד) כתוב שלא הייתה תשובתם תשובה אמיתית, וז"ל המדרש: "אמר ריש לקיש: תשובה של רמיות עשו אנשי נינוה".

ויישר כוח עצום על הוספה זו, כי בדרך חדשה זו אפשר להסביר שמצד אחד יונה לא רצה להוכיח את אנשי נינוה, כי פחד שיהיה קטרוג על עם ישראל מכך שהם חזרו בתשובה במהירות.

וכן זה עצמו מסביר את הצד השני, שהקב"ה התעקש לשלוח את יונה בכל זאת להחזיר בתשובה את אנשי נינוה, כי זה יוכיח את ההבדל בין תשובה של יהודים לתשובה של גויים.

א. שגויים אולי שבים מהר בתשובה אבל היא תשובה מזוייפת שאינה מחזיקה מעמד וכולם בסוף חוזרים לסורם, לעומת עם ישראל, שחוזרים בתשובה מעומק הלב, ורבים נשארים בהשפעת התשובה לאורך ימים ושנים, וחלקם עד סוף חייהם.

ב. שתשובת הגויים מכוערת היא, כי הנה **בבבלי תענית טז,** א' **ובירושלמי תענית פרק שני הלכה א' (ח: - ט.)** מובא שאנשי נינוה גרמו לבהמות לצעוק על ידי הפרדת העגלים מאמותיהם, ואנשי נינוה בחוצפתם (ירושלמי על "ויקראו בחוזה" כביכול איימו או כביכול באים לסחוט את ה' - אם אתה לא מרחם אנחנו לא מרחמים,

ג. הירושלמי דורש שהחזירו רק את החמס שזמין בידם ולא את החמס שאינו בידם אלא טמון בבית, ואת גזל וחמס שהיה טמון בביתם למרות תשובתם הם לא החזירו.

והגאון רב אהרן פסין סיכם זאת - שנראה ונלמד מזה חסדי ה', א. שאפילו תשובה כזו הוא מקבל והראיה שלא נהפכה נינוה, לא בתחילה ולא בסוף. וכן ללמדנו שהנה גדולה מידה טובה ממידת פורענות, ואם כן, אם נשוב בתשובה שלמה על אחת כמה וכמה שהקב"ה יקבלה ברצון ובאהבה רבה, ואין לשער ואין לתאר הטוב שיעניק לנו הבורא יתברך כשנשוב אליו באמת בלב שלם.

וכמו כן נלמד מזה את גודל החשיבות להקים בית בקדושה וכל בנייה שהיא במטרה לברוח מהחטא ולחנך כראוי את הילדים הקב"ה דואג באופן אישי לילדים שיחזרו בתשובה.

כתב רש"י "ובאו המים המאררים האלה במעין לצבות בטן ולנפל ירך" - בטנו וירכו של בועל, ומביא מרן רשכבה"ג ראש הישיבה זצ"ל **צפנת פענח** שאם הבעל פחות מן 20 שנה הוא לא ימות למרות שהסוטה תמות.

וכתב מרן זצ"ל שבפשטות הסיבה היא שהיות והמיתה היא בידי שמים, ובפחות מן 20 לא נענש בידי שמים, ולפי זה טוען מרן זצ"ל, שגם הסוטה אם היא פחותה מבת עשרים גם לא תמות על ידי המים, כי זה מיתה בידי שמים.

וחיפשי זאת בפנים הספר אך לא מצאתי, כי רצוני לדייק שאם אכן הצפנת פענח כתב רק שהבעל פחות מן 20 אינו מת ולא כתב כן גם כלפי הסוטה, יתכן שכוונתו דווקא כלפי הבעל ולא כלפי הסוטה, כי אם אכן פחותה מת כ' אינה מתה, א"כ לכאורה היה צריך להיכתב בתורה שסוטה מבת כ', ולמרות שעל כל מיתות בידי שמים לא כתוב גיל 20, בכל זאת היות וכאן בני אדם מוחקים שם ה' עבור בדיקתה, אם כן חובה להודיע שעל פחותה מבת כ' לא ימחקו שם ה' עבור בדיקתה.

והנה עוד שאלה כתב מרן זצ"ל, מה שכתוב **ברש"י** על הסיבה שהאישה מביאה מנחת שעורים - ולא חיטים סוטה יב' כי היא עשתה מעשה בהמה לכן קרבנה מאכל בהמה,

וטהר לבנו – נשא

סוטה נזיר ברכת כהנים - הקשר בניהם

כדומה למה שאמר לי חסיד סטמאר, שהדברי יואל מסטמאר שהיה קיצוני בכל הנוגע למדינת ישראל, דרש מחסידיו שיהיו נותני צדקה בשפע, ככה זה יאזן אותם מהקנאות שלא יהיו אכזריים כלפי יהודים.

ואמר לי אותו חסיד סטמאר שהבעיה היא בקנאי עני שאין לו אפשרות לתרום צדקה, אזי יש בו סכנה כי אין בו את מיטב החסד והטוב ליהודי אחר, וכך נשאר בהם רק הקנאות שהיא מסוכנת שמגיעים מזה לאכזריות על יהודים..

כתב רש"י למה נסמכה פרשת נזיר לפרשת סוטה? עונה רש"י: שהרואה סוטה בקלקולה יזיר עצמו מן היין, ובעצם זה התנהגות קיצונית כפי שכתב הרמב"ם שלעיתים צריכים לנהוג בקיצוניות הפוכה בכדי להגיע לאיזון.

וכאן הסוטה הלכה להנאות הגוף רח"ל, והנזיר מייסר את גופו מיין ומתספורת, ולכן מיד אחרי זה יש מצות ברכת כהנים שמברכים באהבה, ומעניקים טוב לזולת. **והמטרה** שנגיע למצב של אדם נחמד ומטיב ומחייך לזולת מתוך אהבה של קדושה.

וישמע את הקול מדבר אליו מבין שני הכרובים

הר"ת של מבין שני הכרובים זה משה, וביחד הם כנגד ג' אבות.

ולפי זה מובן טענת מרן, שמשמע שמה שקול רק ככרוב אחד, כי כך עולה שביחד עם 2 הכרובים יש ג' כנגד ג' אבות.

ותלמידי היקר מאוד אברהם לויני, הזכיר לי את דברי הספרי שהבאתי בפרשת בהעלותך, שמשה רבינו עניו מכל האדם אבל על המלאכים הוא התגאה, ומשמע שהוא יותר חשוב מהמלאכים, ואולי שם התגאה בכדי לשבור את כוחם וטענתם שהתורה תישאר בשמים.

ואולי עצם הדבר שמדמים את הכרובים כנגד האבות, זה מוכיח שהאבות חשובים יותר מהכרובים, אבל זה מוכיח כדברי מרן זצ"ל שרק לאחר מותם של צדיקים נחשבים יותר מכרובים.

ואומנם עצם זה שמה רבינו בחיינו נרמז מהמילים מבין שני הכרובים, זה מלמדנו שחשיבותו כשני כרובים וכפי שכתבתי לעיל, ויל"ע.

כתב הרא"ש שמות כה' נב' "מבין שני הכרובים" ר"ת משה, לומר לך שהוא חשוב ככרוב של מעלה.

והקשה מרן ראש הישיבה זצ"ל, והרי צדיק חשוב יותר ממלאך כמובא ב**נפש החיים ש"א פ"י**?! ומרן תירץ ששמה כל זמן חיי הצדיק עדיין אינו חשוב יותר ממלאך.

ואולי יש לתרץ, שאכן לכך נעשו 2 כרובים על 2 כרובים של מעלה, להורות שמה רבינו חשוב יותר מכרוב, ודרגתו בחייו כשני כרובים, ולכן יוצא כאילו הכרובים משרתים את משה רבינו.

אומנם **בבעל הטורים** בשמות כה' יח' כתב "שני כרובים" בגימטריא אברהם יצחק יעקב, שהיו שם כדי להזכיר זכות אבות. עוד כתב לרמז ששני כרובים ומשה הרי ג' - כנגד ג' אבות. "מבין שני הכרובים" פסוק כב' ר"ת משה.

ומשמע ששני הכרובים זה כביכול כנגד שניים מג' אבות, וכנגד האב השלישי זה משה, שגם הוא מרומז בפסוק כי

מעלת שבט יששכר בקורבנות הנשיאים – ומדוע רש"י כאן פירש ע"פ גימטראות

דינא לעתים, והסיבה הנוספת שנשיא יששכר נתנאל בן צוער נתן עצה לנשיאים להתנדב קרבנות הללו.

ולכאורה קשה, שזה נשמע כמו סיבה אחת, דהיינו שבני יששכר הציעו להקריב את כל מתנות הנשיאים כי הם יודעי תורה וסודותיה? אלא משמע מרש"י שבסיבה הראשונה קדמו בני יששכר לא בגלל שנתנו עצה טובה לכולם, אלא מצד כבודם שהם מעמיקים בתורה וסודותיה.

ובכל זאת יתכן, 2 טעמים לקדימת שבט יששכר כרוכים הם אחד בשני וכפי שמשמע בהבנת **השפתי חכמים ברש"י**, הראשון שהם אכן הציעו לכולם לתרום ולתקן מה שלא קדמו ותרמו יחד עם כלל עם ישראל בתחילת הכנת המשכן, וטעם שני שקדמו כי להם התחדש בחוכמת התורה מה להביא וכמה להביא על פי סודות התורה וגם קבעו כך לשאר השבטים, **וייתכן** שרש"י הקדים מעלת תורתם העמוקה מפני כבוד התורה, או בגלל שזה גם מוכח בפסוקים, שאכן כל השבטים הביאו בדיוק אותם דברים באותם כמויות, וזה מוכיח שכולם הסכימו לאותם סודות התורה שקבעו בני יששכר, וכדברי הרא"ם.

רש"י הביא דווקא בקורבנו של נשיא שבט יששכר את כל הגימטראות על כמות ומשקל הקורבנות, וכתב **השפתי חכמים**, שאין מנהגו של רש"י לפרש פסוקים על פי גימטראות למרות שזה במדרשים, אלא כאן רש"י הביא מדרשים אלו כי הם לא רק דרש אלא קרובים לפשוטו של מקרא, שאם לא כן מה ענין דווקא בכלים הללו במספרם ובמשקלם וכן הבהמות הללו עד שכל הנשיאים הסכימו בם שלא לגרוע ולהוסיף (רא"ם):

וברש"י על הכתוב "הקרב את קרבנו" – שאל מדוע לא כתוב "הקריב" עם יוד, ומדוע רק ביום השני בהקרבת שבטו של יששכר נכתב "הקריב", מה שלא נאמר בכל השבטים? ותירץ שראובן ערער שלא די שקדמוני יהודה לפחות אקריב השני, אמר לו משה סדר המקריבים הוא בציווי ה', כסדר מסען לדגליהם לכך אמר "הקרב" שהוא לשון צווי.

ומסיף רש"י שעוד כתוב פעמיים הקריב הקריב אצל שבט יששכר בלבד, והסיבה היא, שבגלל 2 סיבות זכה להקריב שני לשבטים, אחת שהיו יודעים ומבינים את התורה וסודותיה, שנאמר ז"ה יב' "ומבני יששכר יודעי

סוד הקורבנות בגימטראות ע"פ רש"י – רמזים על אדם הראשון, מה התועלת?

הנשיאים כהכרת הטוב, וגם שהם ראשוני השבט, ואדם היה ראשון.

ובדרך נוספת אפשר להסביר מדוע הנשיאים הזכירו את אדם הראשון, כי הנשיאים התעכבו בתרומתם כפי שכתוב

כתב רש"י, "קערת כסף" יוצא בגימטריה 930 וזה כנגד שנות חייו של אדם הראשון, ומה העניין להזכיר שנותיו של אדם הראשון, מסביר תלמידי היקר אברהם לויני, שהיות ואדם היה הראשון לכל הבריאה לכן הזכירו אותו

וטהר לבנו – נשא

לדוד המלך, ואילו היה חי לנצח לא היה שייך שיתרום 70 שנה לדוד המלך, וכמו כן הנשיאים רצו לתקן בסוף את מה שקלקלו בהתחלה, ותרמו כראוי להם בסוף בתפילה שאכן יתוקן כראוי קלקולם תחילה.

אומנם טוען **תלמידי אברהם ליון היקר**, שאם לא היה נגזר מוות בעולם ממילא לא היה צורך לתרום שנות חיים לדוד המלך? אבל יתכן שלולי 70 השנים שתרם אדם לדוד, יתכן שדוד לא היה נולד כלל, אם אכן לא היה מוות בעולם ויל"ע.

והנה הרמז השני כתב **רש"י** "שלשים ומאה משקלה" - על שם שאדם הראשון שהעמיד תולדות לקיום העולם היה בן 130 שנה.

ורמז זה מתאים לדרך שכתבתי קודם, שהנשיאים למדו מאדם הראשון לתקן מה שקלקלו תחילה ולא להתייאש, שהרי אדם התגבר על יאושו שהעולם יכלה במבול, והחליט בסופו של דבר לחזור ולהוליד ילדים, ואכן הוליד את שת שממנו יצא נח ובזכות החלטתו זו אכן לא כלה העולם לגמרי אלא נוצר עולם חדש לאחר המבול, וגם הם רצו לתקן ולפתוח דף חדש בכך שיתרמו כראוי בסיום המשכן ולא לחיות ביאוש שטעינו ואין מה לתקן יותר.

ואכן גם היום שאין לנו בית מקדש קוראים בתורה את פרשת הנשיאים בחנוכה, וכן בחודש ניסן, כי בזה אנחנו מתעוררים בחשק עז לחנוך שוב את בית המקדש שיבנה בקרוב ממש.

רמזים על נח ובניו – מה העניין והתועלת?

ובלי ספק שגימטריה זו היא מורכבת ולא פשוטה, אבל זה בא לרמז שלמרות שיש גזירות רעות וקשות, ה' מוצא דרך כביכול להתחכם נגד הגזירות ולהציל את מי שחפץ להצילו למרות חטאיו רח"ל, והנשיאים רצו לרמז שה' ברחמיו יחוס על עם ישראל ויקבל קורבנות עם ישראל, שמכפרים על עם ישראל ומצילים מכל גזירה רעה, **וגם** בזמנים שעם ישראל בירידה קשה מאוד וחוטא מאוד, שהקב"ה ברחמיו ימצא דרך להשיבם בתשובה ובפרט בהקריבם קורבנות שיתעוררו לתשובה שלימה לכפר עליהם.

שבעים שקל – כנגד 70 אומות שיצאו מנח

אומתם למרות שרק אחד מ70 אומות יהיה עם קדוש, ולכן גם יהיה שווה להקב"ה לקיים את עם ישראל למרות שחלילה יהיה מצב בו יהיו בעם ישראל הרבה רשעים, ומוסיף **תלמידי היקר אברהם ליון נ"ו** שזה בבחינת אחד מאלף שהקב"ה מצפה לאחד מאלף שיצא להוראה – **רש"י קהלת ז' כח'**, כמו כן הקורבנות מכפרים על 70 אומות ונותנים להם קיום כמו 70 פרי החג של סוכות, וכ"ש שיחזיק ויקיים את עם ישראל גם בעת נפילה רוחנית.

בקצרה

(כ) כף אחת - כנגד התורה שנתנה מידו של הקב"ה: עשרה זהב - כנגד עשרת הדברות: מלאה קטרת - גימ' של קטרת תרי"ג מצות ובלבד שתחליף קו"ף בדל"ת על ידי א"ית ב"ש גי'ר ד"ק: ויתכן כי קטורת מכפר ע"פ הסוד, כפי הסוד שמסר מלאך המוות למשה, לכן רמז זה מורכב באת בש.

(כא) פר אחד - כנגד אברהם שנאמר בו (בראשית יח) ויקח בן בקר: ואולי זה מרמז "חסד", איל אחד - כנגד יצחק (שם כב) ויקח את האיל תחת בנו: ואולי זה מרמז **כפרה** ע"י "כופר נפש", כבש אחד - כנגד יעקב (שם ל) והכשבים הפריד יעקב: ואולי לרמז **שניפרד מהאומות** ונהיה מוגנים מפני האומות, או שיתקיים **בגויים פוחת והולך** - לעומת **ישראל מוסיף והולך** כפי שהיה עם צאן יעקב ולבן, (כב) שיער עזים - לכפר על מכירת יוסף שנאמר בו (שם לו) וישחטו שיער עזים: גם משבטי יוסף

(כג) ולזבח השלמים בקר שנים - כנגד משה ואהרן שנתנו שלום בין ישראל לאביהם שבשמים: אלים עתודים כבשים - ג' מינים כנגד כהנים ולוים וישראלים וכנגד תורה נביאים וכתובים. שלש חמשות כנגד חמשה חומשין וחמש הדברות הכתובין על לוח אחד וחמש הכתובין על השני. ע"כ מיסודו של ר' משה הדרשן: צ"ע שכבר נדרש בעשרה זהב רמז ל"י דברות שבלוחות, ומה העניין להפריד כל לוח בנפרד?

מתלמידי היקר אברהם ליון נ"ו, - "נשא" היא הפרשה הארוכה ביותר וכן המדרש רבה הארוך ביותר, והחידושי הרי"ם אומר שהיא השבת שאחרי שבועות, ולכן יש כוח ללמוד יותר כי התחזקנו בתורה משבועות, ובספר עיטורי תורה בשם ילקוט חמשיאי הביא, שנשא 176 פסוקים כמו תהילים קיט' 176 פסוקים ומסכת ב"ב 176 דף, רק צ"ע שב"ב זה 175 כי מתחיל בדף ב', א"כ זה 175? אבל ברגע שכך נחקק אצל כל עם ישראל אזי יש בו חשיבות וקביעות, ויל"ע.

ברש"י שלכן כתוב "והנשיאים הביאו", ואולי כי פחדו לתרום בהחלה בלי ציווי מיוחד עליהם שאולי הם יהרסו בתרומתם הגדולה שאולי תבייש את העניים, ובפרט שהם הביאו אבני חושן, ואכן התרומה בלעדיהם גם הייתה דיים והותר, ואם היה תורמים היה אולי בבחינת בל תוסיף ומיותר.

ועל כן באו עכשיו לתקן בתשובתם גם על הבל תוסיף של אדם הראשון, שחטא כי הוסיף לא לגעת בעץ כשה' ציווה רק לא לאכול מהעץ, והם בתיקונם באו לרמז שהם קשורים לחטאו של אדם הראשון, כי כאשר הקב"ה מצווה עושים כדברו בלי התחכמות, וכשה' מצווה לתרום תורמים ולא מתחכמים בציווי ה', לא להוסיף ולא לגרוע ממנו.

ולכאורה אם לרמז על אדם הראשון אולי עדיף גימטריה של שמו "אדם" ולא שנות חייו? ונראה לתרץ שדווקא מנו את שנותיו של אדם הראשון, בכדי לרמז על כך שאדם הראשון **תרם לדוד המלך 70 שנות חיים**, ולכן חי אדם רק 930 ולא אלף שנה, ולכאן יש תודה ענקית לאדם הראשון בזכותו שוויתר לדוד המלך 70 שנה זכינו בצדיק דוד, שחיבר את התהילים, ובנה את תשתית בית המקדש, ובזכותו יש את המשיח והגאולה לעם ישראל.

וכאן יש רמז נוסף, שנכון שאדם הראשון חטא וגרם מיתה לעולם, כי התחכם בציווי ה' והוסיף על דברי ה', אבל בסופו של דבר אדם הראשון תיקן, בכך שתרם 70 שנה

כתב רש"י "מזרק אחד כסף" - בגימ' 120 על שם נח שהוליד רק מגיל 500 שנה, שזה בעצם 100 שנה לפני המבול, כי הקב"ה לא רצה שאחד מבני נח יהיה מעל גיל 100 שנה בעת גזירת המבול, כי אז דינו כגדול ויתחייב מיתה, כי בזמן קודם המבול עד גיל 100 נחשבו לקטנים, ועל שם 20 שנה שנגזרה גזירת המבול קודם שהוליד, לפיכך נאמר "מזרק א' כסף" ולא נאמר "מזרק כסף אחד" כמו שנא' בקערה, ללמד שגם אותיות של אחד מצטרפות למנין.

כתב רש"י "70 שקל" כנגד 70 אומות, ושואל **תלמידי היקר אברהם ליון נ"ו** מדוע לנדוד בהסבר הגימטריה 70 אומות, הרי יש בעם ישראל מושגים של 70, כגון 70 נפש ירדו למצרים, וגם יש מושג ע' פנים לתורה, ואכן במדרש מופיע הסברים אלו **מדרש רבה במדבר יג' טו'**.

אלא שגם בזה יש לימוד זכות עצומה על עם ישראל, שהנה היה שווה להקב"ה לבנות עולם מחדש ולהציל את אבות